

Milosevic Procees Beroepsstukken A 4

X

**PRESENTATION
OF THE ILLEGALITY
OF THE ICTY
AND THE ILLEGALITY
OF THE SURRENDER**

TO THE ICTY

**By Slobodan Milosevic
The Hague, The Netherlands
August 30, 2001**

There are three fatal legal flaws in the so called International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia. Each has disastrous consequences for the human quest for peace, the rule of law, democracy, truth and justice.

1. **The Charter Of The United Nations Does Not Empower The Security Council to Create A Criminal Court**

The U.N. Security Council has seized power it does not possess, corrupting the Charter of the United Nations, placing itself above the law and threatening "We Peoples of the United Nations" with a lawless future in which a superpower employs the scourge of war to have its way. Nothing in the history of the planning, drafting, discussion, approval or ratifications of the U.N. Charter implies, or is consistent with an intention to empower any body created by, or under, the Charter to establish any criminal tribunal. The words of the Charter and their textual inferences, the structure and allocation of power and duties, including those in the incorporated Statute for the International Court of Justice, all negate the existence of any capacity under the Charter to ordain criminal courts. The Criminal Tribunal for Former Yugoslavia is illegitimate and its creation a corruption of the United Nations.

There would never have been a United Nations if its Charter stated, or implied, that a criminal court could be created under its authority. No one who believes in historical truth, or that words have meaning can, after examining the history of its creation and its text, contend that the Charter of the United

Nations empowers the Security Council to create a criminal court.
See Appendix A attached.

**An International Criminal Court Can Be Created
Only By A Multinational Treaty, Or
Amendment To The Charter Of The United Nations**

The national representatives who have served on the Security Council and in the General Assembly and the scholars, lawyers and experts who have labored for more than thirty years to bring into being an international criminal court have recognized that the only lawful and binding way such a court can be created is by an agreement among nations through a treaty agreed upon for that purpose, or by amending the Charter of the United Nations under its strict provisions regulating amendments to authorize, or establish such a court.

When an International Criminal Court was finally agreed upon in July 1998 by 120 nations meeting in Rome, it was by treaty which had been studied, drafted and debated for years. The United States, the most powerful participant in that long process, consistently sought to weaken the treaty to exempt U.S. leaders and military personnel from prosecution before it. Having failed the U.S. was then the most prominent and powerful of the handful of nations that refused to sign. As of August 1, 2001 37 nations, the Netherlands the most recent, had ratified the treaty.

The United States is vigorously trying to persuade, coerce, or bribe nations not to ratify.

**Creation Of The International Criminal Tribunal
For The Former Yugoslavia Was A Lawless Act Of
Of Political Expediency By The United States Designed
To Demonize And Destroy An Enemy And Frustrate
Creation Of A Legitimate International Criminal Tribunal**

At the insistence of the U.S. the Security Council nearly fifty years after it came into being forged a new and powerful weapon capable of demonizing a nation and its people and depriving individuals of their liberty for the rest of their lives and placed it largely in the hands of the United States. The principal precedents for such pseudo judicial actions over several millennia preceding the creation of the U.N. are trials of leaders and soldiers of vanquished populations by the victors in war, and courts used by colonial powers to control and punish subjugated peoples. The precedents are many and the violence and cruelty and hatred they usually exposed and caused was extreme.

**Unless It is Limited By The U.N. Charter And
International Law, The Security Council Can Do
Whatever It Chooses To Do**

If it is not restrained by the United Nations Charter, the Security Council can commit any act it desires disregarding all law. Early proponents of United States world power claimed such unbridled discretion for the Security Council publicly. Thus in 1950 John Foster Dullas wrote:

"The Security Council is not a body that merely enforces agreed law. It is a law unto itself... No principles of law are laid down to guide it, it can decide in accordance with what it thinks is expedient.

If unchallenged, this concept of Security Council power

means that the most powerful international organ created by the Charter of the United Nations "to end the scourge of war" is above all law, domestic and international.

But absolute discretion is the very definition of lawlessness and has been called "more destructive of freedom than any other of man's inventions," by U.S. Supreme Court Justice William O. Douglas. All rights of all nations, races, religions, cultures, political parties and individuals are thereby subordinated to the will of the Security Council, and the single superpower that too often will dominate it. All but fifteen nations are excluded from Security Council counsels. Each of the five permanent members can veto its actions.

The Security Council is subject to domination by a single nation. The representative of each member votes as instructed by the national governments that appoints him and to serve the interests of that government, not as an international statesman serving all peoples and the purposes for which the U.N. was created. The Security Council is inaccessible, anonymous and less responsive to democratic processes than any other international political institution.

2. A One Time, One Episode Court Targeting One Country, Created By International Political Power To Serve Its Geo-Political Interests Is Incapable Of Equality And Conducive Of Division And Violence

The illegitimate Criminal Tribunal for Former Yugoslavia corrupts justice and law because it is incapable of acting equally among nations, or within the politically targeted nation.

It will increase violence, division and the risk of war with neighboring nations and peoples and within Yugoslavia among the segments of the society the U.S. policy of balkanization of Former Yugoslavia has set against each other and against the new government the U.S. has installed for its own purposes. If the United Nations Charter had authorized the Security Council to create criminal courts, it could not create a court for one nation, or episode for political purposes, to persecute selected groups, or persons and such a court is incapable of equal justice under law. An ad hoc court violates the most basic principles of all law. Equality is the mother of justice. An international court established to prosecute acts in a single nation and primarily, if not entirely, one limited group is pre programmed to persecute incapable of equality.

If the Security Council can create a criminal court to prosecute conduct in a single country like Yugoslavia, it can appoint a court for any country, selecting enemies or political and economic opportunities for targeting one at a time, while never exposing itself, or those who comply with its wishes to such selective prosecution. If the U.S., or any ally or client state it chose to protect was the subject of a serious effort by the Security Council to be honored with a criminal tribunal in its own name, the U.S. would veto the threatened action.

A Court created only for crimes in one country is by definition discriminatory, incapable of equal justice, a weapon against chosen enemies, or antagonistic interests and war by

other means. If there is to be any international criminal court, it must act equally as to all nations with none above the law. The ad hoc tribunal for a single nation corrupts international law.

By its very nature, the ad hoc Tribunal can be created only after the conduct the Security Council decides justifies creation of the Court since there is no other excuse for its creation. It is in every case ex post facto. This violates an ancient principle of law. It also requires the Security Council, if there is to be a rational basis for its action, to make some preliminary claim to finding of facts, a task such a political body is not designed for, that inherently incriminates a country, or faction by placing the imprimatur of the Security Council of the United Nations on a political decision of fact necessary to justify creation of the Tribunal. The very charge of the Security Council-- genocide, crimes against peace, war crimes, or crimes against humanity demonized any person thereafter accused.

**The Selection Of A Nation For Prosecution
On Political Findings Of Genocide, War
Crimes And Crimes Against Humanity Creates
A Compulsion to Convict.**

Investigators, prosecutors and administrative personnel who join a temporary Tribunal to pursue allegations of humanities greatest crimes against a people and leaders already demonized will feel they have failed if there are not convictions. The very psychology of the enterprise is persecutorial. Few judges appointed to serve on a Tribunal created under such circumstances

will feel free to acquit any but the most marginal, or clearly mistaken, accused, or to create an appearance of objectivity.

**Powers That Create Ad Hoc International Criminal
Tribunals Divert Attention From Their Own
Offenses, Or Failures, Or Those Of Allies And
Their Political Surrogates While Continuing
To Inflect And Threaten Mass Destruction With Impunity.**

The ad hoc Tribunal which targets a country is incapable of prosecuting what may be greater crimes committed in the same conflict, by a power, coalition ally or political agents that was and remains a much greater source of violence and threat to peace. Most often the power which forced the creation of the target tribunal to further damage and demonize their enemy is shielded from criticism by the avalanche of propaganda against the accused supported by the appearance of United Nations neutrality and peace making efforts.

What court will consider the criminality of aerial bombardment by U.S. aircraft of defenseless civilians, their housing, water systems, power plants, factories, office buildings, schools, hospitals, which take thousands of lives directly and causes billions of dollars of property damages in Belgrade, Nis, Novi Sad and scores of other cities, towns and villages? What threat to peace continues from the U.S. bombing of the Chinese Embassy?

Who will be held accountable for the devastation of Pristina by NATO planes, or the attacks on refugee columns in Kosovo? Is the U.S. use of cluster bombs exploding razor sharp metal

fragments over an area as large as a soccer field in the courtyard at the hospital in Nis no crime? Will the Security Council act to prevent and punish the use of depleted uranium by the U.S. which is as indiscriminate in its radiation as the air, the water, the soil and food hain it touches and contaminates for millions of years?

International law accepts bombing of defenseless civilian populations by a militarily advanced technology that can destroy a country without even setting foot on its soil because supper power control international prosecutions and determine violations. The dominant element in modern military power is mass destruction. Victors are nations with the greatest capacity for m ass destruction. this places civilian populations at maximum peril

infrastructure supporting civilian life, buildings, water, power, transportation, communication, food production, storage and distribution, health care, schools, churches, mosques, synagogues, foreign embassies were the direct object of U.S. aerial and missile attacks. Many tens of thousands of civilians were killed directly and many more indirectly. The U.S. claims it had 159 casualties, a third from friendly fire, none from combat.

In 1998, the U.S. directed 21 Tomahawk Cruise missiles from international waters to destroy the El Shifa pharmaceutical plant in Khartoum, Sudan which provided more than half the medicines available for a people who are very poor and have been unable to replace that supply. The U.S. continues to support insurrection in the South of Sudan and threatens Sudan with prosecution in an ad hoc international criminal tribunal.

In 1999 the U.S. and NATO countries after they come in to Kosovo and the Metohia as a security forces refused to intervene on the ground to protect people it said were endangered in Kosovo. Instead NATO does not claim it prevented violence within Kosovo among the Serbain, ethnic Albanian and other peoples. In fact, NATO accelerated that violence. It bombed Serbia, Kosovo and Metohia heaviest of all, in Serbia for 79 days targeting civilians and citizens destroying billions of dollars of civilian facilities, using illegal weapons including cluster bombs, destroying the civilian Serbian TV and radio buildings, destroying most of Pristina, killing thousands of Albanians, Muslims, Serbs, Romani, Turks and others and causing hundreds of thousands of people, nearly.

all of whom have returned, to flee from Kosovo. Damage to the Yugoslavia military was negligible. In the summer of 2001 the U.S. continues to use cluster bombs in northern and southern Iraq which it attacks on most days.

There will be no remedy, or relief for Serbian victims of atrocities, some 500,000 purged by Croatia with the approval, if not on instructions of the U.S., forever from their homes in Krapina, the more than 330,000 permanently purged from Kosovo since the cease fire in 1999, or for the thousands of Serbs,

Romani and others killed by the U.S. and NATO bombing assaults, or by U.S. supported terrorists organization so called the KLA before, during and after the assaults. The Macedonians killed, injured and driven from their homes by U.S. condoned if not instigated KLA aggressions which threaten civil war in Macedonia and general war in the Balkans will not lead the Security Council to create a Court to prosecute the perpetrators.

**Major Powers Are Not Accountable For Their
Actions Which Cause War, Insurrection
And Violence Within Targeted Countries.**

There will be no accountability by the U.S., Germany and other nations whose acts and pressures forced the break-up of Yugoslavia, stripping Slovenia, Croatia, Bosnia, Macedonia, parts of Serbia like Kosovo, and Metohija —

The U.S. and several European nations have balkanized the region in the most artificial and forced apartheid the Balkans, or any other part of the world has ever known. Their acts have made peace, stability and prosperity impossible. Economic viability of small fragmented parts depends on foreign

economic interests intend to dominate and exploit the region. The new apartheid leads to U.S. planned conflicts between the western Catholic Croats and the eastern Orthodox Serbs, creating conflict and a wall between western and eastern Europe. More dangerous it sets the stage for violence attracting international participants between Slavic peoples and Muslims to decimate and debilitate

obstacles to U.S. world order. Kosovo as a part of Serbia and Macedonia are current examples in a long list of tragic and avoidable violence between Muslim and Slaves including Afghanistan, Dagestan, Chechnya, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Turkmenistan, Uzbekistan and Bosnia.

**A Federal Republic Of Balkan States Long
Set Against Each Other By Foreign Powers
Was Formed To Establish Peace, Cooperation
And Prosperity.**

The idea of Yugoslavia, a Balkan federation to heal divisions and provide a better chance for living together in peace and prosperity, was seen as important in the years after World War I as a means to peace. While the idea floundered between the two worst wars in history, it worked with remarkable success after World War II in which it was ravaged, but unconquered. An independent and unified Federal Republic of Yugoslavia was a long term successful solution for south Slavic people. It was a bulwark of the Non Aligned Movement. With the collapse of the Soviet and Eastern bloc economy it was the remaining socialist government threatening capitalist control of Europe. With its mixed market economy it offered an example to former

Eastern bloc countries for revival of their economies and political independence. With a successful, functioning Federal Republic of Yugoslavia there was living proof history had not ended, that more than one economic system was possible.

After the collapse of the Eastern bloc economy a greater Balkan federation a south eastern European Union was seen by many in the region as the means to prevent economic exploitation, avoid violence and develop a strong and independent political, social and economic region.

Foreign capital and the geopolitical interests of the U.S. considered this a dangerous obstacle to their plans for the new world order , globalisation, new collonialisam

**The United States Having Demonized
Yugoslavia Attacks It With Impunity
And Persecutes Its Leadership.**

The U.S. mercilessly bombed Yugoslavia for 79 days without suffering a casualty. It tried to assassinate me by bombing my home, offices and other places, where it believed I might be. It attempted to kill Libya's head of State Mummar Qaddafi in its 1986 raid on Tripoli and Saddam Hussein on numerous occasions beginning in 1991, including its 1993 cruise missile attack on the Al Rashid hotel in Baghdad at a time it believed he would be there meeting international Islamic leaders.

Through economic sanctions, the most extreme and overt form of forced impoverishment and economic assault, the U.S. has coerced the Security Council into complicity in the longest deadliest and cruelest genocide of the last decade, the

sanctions against its enemy Iraq which have killed at least 2 million people, the majority children. The United States has forced economic sanctions against Yugoslavia, severely damaging its civilian economy and eroding its will to independence.

Can a criminal tribunal for Yugoslavia which ignores pervasive violence by the U.S. and diverts public awareness from United States conduct and legitimatizes by silent acceptance aerial and missile assaults on civilians and illegal weapons use against one country after another, making its repetition expected before it occurs, contribute to the hope for the rule of law, justice or peace?

The United States, itself, immune from control, or prosecution and above the law, uses its power to cause the persecution of enemies it selects to terrorize and further demonize. It manufactures and sells arms to chosen nations, to groups seeking to overthrow governments it opposes, uses illegal weapons against defenseless people with impunity, continues to consolidate and expand its near monopoly of nuclear weapons and sophisticated rocketry, spends trillion on unilateral protection from Star Wars assuring a continued arms race while poverty overwhelms billions, hunger cripples millions, starvation takes hundreds of thousands of lives and AIDS spreads among poor nations.

It cripples international environmental protection, undermines control of nuclear weapons by threatening to withdraw from long standing protections of the ABM and Non Proliferation

treaties. It refuses to ratify treaties to protect life from land mines which it continues to manufacture, sell and deploy. It threatens to undermine a treaty controlling biological and chemical warfare. And the United States regularly engages in covert operations and violent military interventions in other nations in violation of their sovereignty and law.

The so called ICTY is not just another arrow in the arsenal of the United States with which it persecutes and demonizes enemies and corrupts international law. The ICTY celebrates inequality in the rule of law using criminal sanctions to destroy selected leaders and governments.

It is a poisonous arrow destructive of the foundations of peace among independent nations of equal rights and dignity.

3. **The International Criminal Tribunal For Former Yugoslavia Is Incapable Of Protecting Fundamental Rights, Or Providing Due Process Of Law.**

Such an ad hoc Tribunal has a temporary and limited purpose without helpful precedent, common tradition or relevant experience. It lacks power to enforce orders, or compel the disclosure of evidence and presence of witnesses, particularly for the defense.

It is not capable of finding facts fairly, or defining and applying legal principles equally. It cannot do

justice.

The statutory mandate for the ICTY makes it hostile to concern for the rights of those accused before it, because it is told the crimes charged have occurred and the accused have been demonized.

The right to assistance of counsel, so firmly established in international law, has been denied and frustrated by the Tribunal even in its most prominent cases. The Registry denied to me

the right to consult with lawyers of my choice on legal matters for several weeks after my arraignment

The Registrar wrote that for the one attorney who visited me during that time and for only two hours, it would have been "inappropriate" to discuss the case because the conversation was monitored and confidences would be violated. Lawyers from Yugoslavia I asked to consult, with one exception, a monitored two hours visit, were still denied approval and visa's to enter the Netherlands seven weeks after my arraignment.

Instead I was held in solitary confinement. I was able to visit my wife only after more than two weeks imprisonment and then only through sound proof glass using monitored telephones. She was prohibited from speaking with the press and kept isolated from all public contacts while in the Netherlands, a virtual prisoner in her hotel room, except as she traveled between the airport, the prison and the hotel.

**The Ad Hoc Tribunal Is Intended To Demonize
And Destroy, Not To Fairly Determine Facts,
Protect Rights Of The Accused, And Apply
Legal Principles Equally.**

Unfair phenomena is inherent in the purpose and the nature of temporary ad hoc tribunal, struggling without personnel who are part of a legal tradition, far removed from the place the accused came from and the events occurred where the court is charged by its creator not to presume innocence, but that terrible crimes have occurred and the accused are from the group that committed them. They do this to protect real criminals, NATO leaders who killed thousands of innocent people in NATO criminal aggression.

**Truth Is Beyond The Reach And The Purpose Of
The Ad Hoc Tribunal Which Is Intended To
Punish, Destroy And Divide.**

It has been impossible in all cases before powerless ad hoc Tribunals for the accused to obtain needed evidence and witnesses for their defense. The ICTY has been unable to obtain custody of many accused in the former Yugoslavia and has resorted to, or condoned, improper and illegal means to pressure their surrender.

**Ad Hoc Tribunal Terrorize And Punish Those In Yugoslavia Who Dared To
Oppose NATO aggression And To React To Criminal Acts Of Terrorists who were
Killing Serbs, Albanians muslims, Turks etc.**

In Yugoslavia, the U.S. in violation of international and domestic laws of both Yugoslavia and the U.S., has installed a government of its choice in the Republic of Serbia and ousted President Milosevic for the presidency of the Federal Republic of Yugoslavia by bombing, economic coercion including sanctions,

physical threats, covert operations and corruption of the
electoral process.

**The U.S. Creates Client Governments By
Forcing Elections, Using Millions Of Dollars
to Purchase Unity For Its Candidate, Then
Finance A Campaign That Buys Votes And
Corrupts Democracy.**

The U.S. injected more than \$100,000,000 US to defeat the government at peoples unity
in power until October 2000.

U.S. has intervened in many foreign elections and often installed
governments subservient to its interests by that means.

The creation of an ad hoc international criminal tribunal
with threats and indictments of the leadership of the government
it seeks to remove is an additional devastating assault on the
democratic process and the government targeted for destruction.

**President Milosevic Was Surrendered To the
ICTY By A U.S. Installed Servian Government
In Violation Of The Constitutions Of The
Federal Republic Of Yugoslavia, The Republic
Of Serbia, The Statute Creating The ICTY
While The Supreme Constitutional Court Of
Yugoslavia Reviewed The Request For Surrender
For A Bribe Of 1.3 Billion Dollars.**

The U.S. installed government of Serbia surrendered
President Milosevic in violation of the Constitution of the
Federal Republic of Yugoslavia and the Republic of Serbia while
the request for surrender was under review by the Constitutional
Court of Yugoslavia and in violation of the Security Council
statute creating the Tribunal which provides surrender shall be
accomplished in accordance with domestic laws of the nation
requested to make the surrender. The United States threatened to
block \$1.3 billion U.S. in international aid unless the surrender
was accomplished by a date it set. Such conduct and the
participation and acceptance of it reveals contempt for the rule
of law by the Tribunal, the new government of Serbia, or the
United Nations.

the illegal seizure of an individual and his delivery to isolation in the prison of an illegal international criminal tribunal in a distant nation threatens the freedom of everyone. For the United Nations to engage in, or accept, international kidnaping of political leaders tells that world the old ways of violence, deceit and coercion are its ways. Those ways will be met in the only way they can be met, by the same means.

**The new U.S. Installed Government Of Serbia
Is Using Its Police Power To Crush Political
Opposition In Serbia.**

The current government of Serbia is engaged in crushing and demonizing its domestic political opposition. The Republic of Serbia will surrender accused persons to the ICTY in violation of its own laws as it did President Milosevic to destroy political opposition at home and receive payments of money and support from abroad. It acts to frustrate any support, or investigation for the defense of President Milosevic hoping to eliminate rival domestic political power. It attempted to bar entry and deport Ramsey Clark when he flew to Belgrade in June to discuss the ICTY prosecution of President Milosevic. It may fabricate evidence, destroy evidence and control and coerce witnesses to assist in convictions by the ICTY, but it will seek to frustrate defense efforts to obtain documents, other evidence, and witnesses in

Yugoslavia needed for the defense in the Hague.

**The People Of Serbia And Yugoslavia Risk A
Tragic Future From The External Manipulation
And Control Of Their Governments.**

The new government of Serbia is a puppet for the United States. If there is any expectation a U.S. supported government might be better for the people of Serbia, or Yugoslavia, ask Iranians if they believe they fared better under the Shah of Iran, enthroned in 1953 by the U.S. for 25 years, than they would have under democratically elected President Mossadegh and elected successors. Was a long line of military governments which brutally repressed the people of Guatamala for decades better for the people than democratically elected President Arbenz who was removed by United States forces in 1954. Was Mobutu, who for four decades brutalized, bankrupted and corrupted the country , better for the people than democratically elected Patrice Lumumba assassinated with U.S. complicity in 1960? Did General Pinochet better serve democracy human rights and the welfare of the people for decades than the democratically elected Salvador Allende murdered in a U.S. supported golpe in Chile in 1973? It would be difficult to find four greater national tragedies in the last fifty years, all brought about by the United States determination to control those regions.

Ask the people of the several score other countries who have lived under U.S. supported tyrannies, "our SOB's" as FDR called Somoza in Nicaragua, how they benefitted. An ad hoc criminal

tribunal created to crush the leadership of the opposition to a U.S. installed government cannot bring peace, reconciliation, protect human rights, or enable a people to live and prosper together. It will create fear, hatred, division and violence.

Consider the peoples of the poorest countries of the world during these last decades obediently struggling to repay loans for projects and purposes they did not choose and that never benefitted them while their own citizens die from hunger and preventable illnesses. Consider the economies of eastern Europe, or the former Federal republic of Yugoslavia and ask why per capita income is often less than half, sometimes less than 25% what it was just twelve years ago. Ad hoc criminal tribunals will prolong the suffering in poor countries by supporting governments that will maintain foreign domination that seeks benefits that will worsen that condition.

**The Violence And Division Within Yugoslavia
Since The Collapse Of The Soviet Economy Was
Caused By U.S. Lead Acts Designed To Balkanize
The Federal Republic And Its Member
Republics With The ICTY As Principal Weapon.**

The United States engaged in a decade long effort aided by several European countries, to break-up and destroy the Federal Republic of Yugoslavia, causing the secession, (remember the American Civil War) of Slovenia and German oriented Croatia with 400,000 Serbs purged from its borders. Then Bosnia was pried away from the Federal Republic and segregated into an unnatural three region religious apartheid, Muslim, Roman Catholic and Eastern Orthodox Christian. Now Macedonia is in turmoil, nearing

civil war from U.S. stimulated and supported terrorists organisation KLA aggressi
Thus Yugoslavia became Former, losing most of its population and
wealth and leaving only Serbia and Montenegro.

Kosovo, an historically precious part of Serbia remains
occupied by NATO Forces after 79 days of aerial bombardment in
1999. U.S. lead aerial assaults inflicted billions in damages on
civilian facilities, killed thousands of civilians throughout
Serbia and in the name of NATO all without a U.S.
casualty. Thereafter the United States and NATO watched as
330,000 Serbs were forced out of Kosovo and many hundreds
murdered, emboldened by the United States. Violent efforts to
remove all Serbs from Kosovo and Metohija continue. And the KLA has been
empowered to attack Macedonia.

The ICTY was created at the insistence of the United States
which had stimulated violence and secession in Slovenia, Croatia,
Bosnia, Kosovo as a part of a Serbia, Macedonia and division and conflict in Serbia and
throughout the former six Republics. The U.S. intends to
persecute and demonize leadership that had defied its will and
make the people seem savage. Madeleine Albright, while U.S.
Ambassador to the U.N., was the driving force for creation of the
ICTY. The U.S. Ambassador to the Tribunal, David Scheffer,
concedes the ICTY is "supported, financed, staffed and provided
information" primarily by the United States.

Now as the idea and existence of ad hoc tribunals are
threatened by the treaty creating the International Criminal
Court the United States is exerting pressure to prevent nations

from ratifying it. It is also pressing for new ad hoc Tribunals for the Democratic Republic of Congo, Sierra Leone, Sudan and elsewhere, to dominate those regions and defuse the drive for the International Criminal Court. The treaty, signed in Rome in 1998 by 120 nations was ratified by the 37th nation, the Netherlands, in late July 2001.

The United States prefers to select nations for persecution while protecting itself, its allies and favored client states. Ad hoc tribunals which are illegitimate, incapable of equal justice under law, by their nature unable to conduct fair trials, or provide due process and whose victims have long since been convicted in the United States controlled media are a U.S. weapon for establishing long term control and exploitation of targeted nations and regions. That is their globalisam, that is new colonialisam

For these reasons as will be more definitively presented and documented as soon as possible under the circumstances, the so called ICTY should be declared illegal and its prisoner, legally and illegally surrendered, should be released.

The Hague
The Netherlands
August 30, 2001

**LAW OFFICE
TOMANOVIĆ**

Belgrade, Kumanovska 12

Telephones: (+381) 63 23 30 86, 63 24 37 25, 64 11 91 138

E-mail: ZdenkoT@Eunet.yu Tel/Fax: (+381 11) 43 48 85

Z. Tomanović

L. Marković

I. Sekulić

V. Andrić

*ZDENKO TOMANOVIĆ
ATTORNEY*

**THE INTERNATIONAL CRIMINAL
TRIBUNAL
FOR
THE FORMER YUGOSLAVIA**

IT-99-37

PRELIMINARY MOTION

on the

**FORMAL DEFECTS OF THE INDICTMENT
AGAINST
SLOBODAN MILOŠEVIĆ**

Belgrade, August 2001

I.

The fact that the indictment against Slobodan Milošević (to be discussed in this Motion) is irregular and unsustainable in terms of formal and material law, as well as numerous instances of unlawfulness and exceptionality, from his unlawful arrest, through untypical treatment in isolation of the UN detention unit, breach of the Rules at his first appearance, extra-legal pressure and the biased media presentation of him and of the nation he used to head, to the distortion of historical data and other specific aspects (legal analysis of each of these will be submitted in the motions to follow) are indicative of the existence of well-founded reasonable doubt that Slobodan Milošević will be denied a fair trial.

The right to a fair trial is of central importance for the rule of law. It constitutes the foundation of any guaranteed legal proceedings.

The guarantee of a fair trial does not include only procedural equality or parity of both parties before the Tribunal, but comprises equal application of the laws, customs and rules of international law to the accused Slobodan Milošević as well.

The standard for establishing the provision of equal application of the laws, customs and rules of international law must be optimal, neither too low nor too high.

If the provision of Article 20(1) of the Statute, specifying that the Trial Chamber must provide a fair trial, reflects adequate guarantees provided by international and regional instruments on human rights, a fair trial must, initially as a minimum, entitle the accused to an indictment that must contain enough material and legal facts and must ensure the balance between enabling the prosecution to present its case and providing the accused with enough details for appropriate preparation of his defence.

In any court proceedings, whether based on common law or on continental law, there is a minimum of legal and factual information that must be provided in the indictment.

The general principle that the Trial Chamber must apply under the Rules is the one that each indictment must contain an unambiguous relevant factual and legal allegation corroborated by evidence that has to be accessible to the defence.

While the practice before the Tribunal that the degree of elaboration of the indictment need not be as high as that in the case of indictments in domestic legal systems has crystallised, the indictment still has to meet the basic standards.

The requirements related to the form of the indictment have been preserved in a substantial number of documents and legal practice of international law in the greatest legal systems with the common law and continental law tradition.

This indictment contains a lot of vagueness and ambiguity through generalisation of terms and the obligation to interpret the terms through the context and entirety. Any generalised and vague incrimination deprives the accused of information.

By employing vague terms in the indictment the prosecutor brings the accused into an unfavourable position.

The Tribunal is being rightfully requested to provide the accused with the right to a fair and just trial, as governed by the Statute of the Tribunal. The accused cannot exercise his rights if he is charged with incriminations and criminal acts that are vague and general.

The accused is neither able nor required to investigate the nature of his possible responsibility if the indictment has not provided him with adequate details.

Any indictment, whether based on the rules of continental law or on those of Anglo-Saxon law, must at least contain clear, unambiguous factual data on the act and the manner of committing the criminal act, on unlawfulness, correlation between the cause and consequences, the objective and subjective elements indispensable for identification of the legal elements of

criminal acts, as well as the data indicative of the probability that the accused has committed a criminal act and that consequently the Tribunal before which the indictment has been raised is jurisdictional.

The accused must be sufficiently informed in order to be aware of what he will face up with at the trial.

This indictment has created the consciousness of the accused that he does know what he will be facing up with at the trial.

The details presented in the indictment contrary to the provisions requiring that this should be done in the indictment render the accused unable to prepare his defence in an appropriate manner.

The indictment must be seen as a whole, but if such a whole comprises confused and incorrect facts and ambiguous, generalised and alternative terms, the whole does not acquire a quality different from the one imposed by individual details.

As the Prosecution is under the obligation to prove each of the elements of the criminal act with which the accused is charged, the Prosecution must also specify in the indictment the essential elements of each act, including both objective and subjective elements of the criminal act, with the required argumentation.

The factual and legal allegations contained in this indictment must not be sufficient to constitute the legal basis for the continuation of criminal proceedings against the accused.

II.

Neither the Statute nor the Rules prescribe in detail how the prosecutor should present the charges; however, the contents of Article 18(4) of the Statute and Article 47(c) of the Rules of Procedure and Evidence result in the obligation to enumerate the facts and the criminal acts that the accused is charged with.

If the Statute constitutes a fusion and synthesis of two dominant legal traditions, of the common law system that has influenced the English-speaking countries and the law system typical of the continental part of Europe, and as in any case the essence of interpretation is to reveal the true objective and intention of the legislator regarding these articles of the Statute and the Rules, there is absolutely no doubt that the prosecutor's indictment does not meet the basic rules adopted by the two dominant legal traditions.

Consequently, in accordance with the rules adopted in the legal science of continental law or common law, the indictment must at least contain clear, unambiguous factual data on the act and the manner of committing the criminal act, on unlawfulness, correlation between the cause and consequences, the objective and subjective elements indispensable for identification of the legal elements of criminal acts, as well as the data indicative of the probability that the accused has committed a criminal act and that consequently the Tribunal before which the indictment has been brought is jurisdictional.

This provides the accused with minimal information on the importance of the entire indictment. Thereby he becomes aware of what he will be faced up with at the trial.

Unawareness of the accused as to what he will be facing at the trial must not be created.

Any deviation from the formal and material requirements with regard to the composition and contents of the indictment and any toleration of such an indictment on the part of the Tribunal mean a change of the laws by the judiciary, which in fact constitutes usurpation of the legislative role by the judiciary, as courts are set up for the purpose of strengthening the legislator's intentions and not for altering or limiting the legislator's volition.

III.

1.

The indictment does not contain precise, clear and unambiguous facts and legal allegations and argumentation concerning the existence of ARMED CONFLICT.

a)

The indictment does not clearly specify the state of armed conflict and especially between whom does the state of armed conflict exist and what are the sides in the conflict. If the Prosecutor asserts that at all times relevant to this indictment the state of armed conflict existed in Kosovo in the FRY, the Prosecutor must explain what are the sides in the conflict.

This is of particular importance, because if this is an internal conflict then that fact is important because of the question of application and practical implementation of fundamental human rights in the situations that from the formal point of view do not qualify for comprehensive application of the Geneva Conventions and Protocols.

In compliance with strict legal interpretation of the existing rules, protection of victims in internal armed conflicts is essentially different from the protection of victims in international armed conflicts.

If one accepts the view that with the Geneva Conventions one arrives from a pure interstate model of conventions creating the rights and obligations of reciprocal nature on the level of universal interstate legislation to the rules providing protection of absolute nature and being applicable in nearly all circumstances, and if one even accepts that what also makes the difference between the Geneva Conventions and the customary interstate conventions is that their ultimate objective and purpose is the protection of individuals as end users of humanitarian protection, there still remains lack of definition and resolution when the level of internal conflicts is reached.

From the legal point of view, internal armed conflicts are what international law describes as "non-international armed conflict", pursuant to the common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949 and Protocol II.

One of the main characteristics of legal regulation of internal armed conflicts is that, to differ from international conflicts, the relation between the warring sides is essentially the one between the government of the respective state and its own citizens.

Consequently, the obligations under humanitarian law on the part of the warring government towards the other warring side are obligations towards its own citizens who, in principle, are subject to its exclusive competence.

Any restriction will therefore be in opposition to the established concepts of state sovereignty.

In addition, a characteristic of legislation is a limited number of rules that states have accepted as legally binding in the international instruments relevant to internal conflicts. Furthermore, humanitarian involvement in the protection of victims, especially interventions by the International Red Cross Committee, are dependent on the consent and approval of the respective government.

The common Article 3 does not contain any provisions of the war law, while Protocol II contains a very limited volume of such provisions.

Protocol II does not contain a section similar to the one in Protocol I on international armed conflicts. Part IV of Protocol II on the civilian population only indicates "methods and means of warfare" and "Precautionary Measures". These are the limitations of the rules relevant to military operations.

They are more relevant to protection of the population from the effects of hostilities than to the protection from the carrying out of hostile acts.

Treatment of the persons in the power of the enemy is a component of human rights pointed out both in the common Article 3 and in Protocol II.

The common Article 3 stipulates that the warring sides in a non-international armed conflict shall provide "humane" treatment of the persons that do not take an active part in the hostilities, not only of civilians, but also of members of the armed forces that have laid down their arms.

If one accepts the legal concept that the Rules on Humane Treatment are classified as basic rights related to the protection of the individual, the rights determining minimal guarantees of the treatment of the persons under arrest and of court guarantee, then precision of the indictment is even more indispensable, both because of the fact that terrorism and terrorist acts have a special treatment and because of the Prohibition of Terrorist Acts (Article 3 of the Geneva Convention IV) that have also been added to the list of prohibited actions in the common Article 3.

In addition, humanitarian protection under Protocol II does not include tense situations, internal riots or isolated acts of mutiny.

Maintenance of law and order, as well as of public security, generally empowers the state to undertake any military, police, administrative and other steps, primarily in order to safeguard the population and its own troops and thereupon guarantee more or less regular and safe conditions of daily life to the population.

In the case of property, it is the exclusive right of the state to seize any movable state property and funds that may be used for war purposes.

In view of the fact that since the adoption of the Geneva Conventions of 1949 the application of humanitarian law has been relying on the basic difference between international and non-international conflicts, both by the scope of application and by contents, and considering the fact that application of the rules and their contents depend on the previous legal classification and classification of the conflict situation, the prosecutor is indisputably obliged to make such a difference and qualification.

The laws of armed conflicts rest upon the basic distinction between international and non-international armed conflicts. This differentiation is deeply rooted in the Geneva Conventions of 1949, it has held on and has even been confirmed by the adoption of the Protocol of 1977.

Precise classification is indispensable so that the state of internal unrest could leave the category of non-international conflicts.

After all, the terminology of the International Red Cross Committee and of the humanitarian right relevant to internal unrest and tensions create the need to specify in the indictment what exactly does the prosecutor mean.

In its appeals for the observance of the humanitarian right in armed conflicts the International Red Cross Committee almost never refers to Article 3 or Protocol II in a specific situation, but only points out the necessity to observe humanitarian principles.

Despite the tendency of political factors to exceed the legal distinction between international and non-international conflicts in conventions and protocols, it is indispensable to adhere to law and resist the reduction of law to political desires.

While making a distinction between these two situations – international and non-international armed conflicts – is irrelevant with regard to crimes against humanity, it is fundamental with regard to the breach of the laws and customs of war (Article 3 of the Statute).

The system of gross violations of the Geneva Conventions and Protocol I does not apply to internal conflicts, in the sense of serious breaches of the laws and customs of war set forth in Article 3 of the Statute of the Tribunal.

The conclusion of the Tribunal in one of its sentences that international practice and *opinio iuris* have developed the view that such actions, even if they are committed in an internal conflict, are to be brought over, together with those specified in Article 3, to the category of war crimes and thus to the jurisdiction of the Tribunal, indeed deviates from the generally accepted rules of international law. Lawfulness in the application of international humanitarian right is a must.

Exceeding the fundamental difference between international and non-international armed conflicts is legally possible only after changes in the contents of laws and rules, as unequal protection of the war victims is incorporated into conventions and protocols.

If the entire war law is dominated by two principles, the principle of necessity that according to the general rule justifies the use of violence to the limits within which violence is unavoidable in order to accomplish the objective of the war, and the principle of humanity, then, unfortunately, humanity at war cannot place greater demands than those allowed by the objective of the war.

If neither the prosecutor nor the international community have charged with crimes against peace those who have started the war by illegal bombing and if this Tribunal is indulging in humanisation of the insanity that a war is as a profoundly inhumane act, then no provision of the international humanitarian law can be criminalised through that paradox by merely granting jurisdiction to an international tribunal.

The International Tribunal only identifies and applies the existing international common law. Attribution of individual criminal responsibility for the breach of the common Article 3 constitutes the creation of an *ex post facto* law by the International Tribunal.

Such a practice is in opposition to the basic human rights proclaimed, among other things, by the International Treaty on Civil and Political Rights of 1966, guaranteeing that no-one will be pronounced guilty of a criminal act for an action or omission that at the time of perpetration did not constitute a criminal act under national or international law.

The purpose of this principle is to prevent criminal prosecution and punishment of individuals for the acts of which at the moment of perpetration he had reasonable ground to believe that they were lawful and, along with the principles *nullum crimen sine lege* and *nulla poena sine lege*, which are accepted in all great criminal law systems in the world, it constitutes the fundamental principle of criminal law.

These considerations constitute part of the foundations on which the principle of lawfulness rests. If these principles are not observed, no criminal procedure can be conducted or recognised.

b)

If NATO aggression is a state of armed conflict (the prosecutor refers to situation immediately before the aggression and during the NATO aggression against Yugoslavia) then the prosecutor must not evade specification of the sides in that armed conflict.

The prosecutor is then obliged to define in the indictment the indisputable facts that the NATO aggression on Yugoslavia lasted from 24 March 1999 till 9 June 1999 and that during that time, according to the final report submitted to the prosecutor by the committee set up to examine the NATO air bombing campaign against the Federal Republic of Yugoslavia, there were 38,400 combat sorties.

Considering the fact that the aggression was launched without a decision of the Security Council or another UN body, that resorting to force is illegal and that consequently all NATO actions were illegal, that the NATO forces included civilian infrastructure in the list of their targets, that they attacked civilian population and caused excessive civilian casualties (such as, for instance, the air strike on the convoy in Đakovica on 14 April 1999 and other strikes), that radiological and ecological pollution detected in some locations in Kosovo is serious and that it constitutes a danger for human health, that proof exists of the use of missiles containing depleted uranium (DU) by NATO forces, and in view of the same report the prosecutor is consequently legally and morally obliged to present in the indictment precise data about the type, cause and scope of the armed conflict, as well as about the sides in the conflict.

By identifying in the indictment the sides in the armed conflict that according to the indictment began in 1999 and by clearly indicating the type and scope of the conflict, the prosecution will also be in a position to commit itself to the principle of lawfulness and the fundamental rule in any legislation throughout the world on equal treatment for all before the law.

If the prosecution has accepted the Final Report submitted to the prosecutor by the committee set up to examine the NATO bombing campaign against the Federal Republic of Yugoslavia and thereby that a fundamental principle of the law on armed conflicts is proportionality through an acceptable ratio between the legitimate effects of destruction and the undesired indirect effects, with weighing the value of innocent human lives

against the taking of a military objective, and if the prosecution accepts the position that in the situation where NATO was using cluster bombs (it is claimed in the report that there are no formal provisions prohibiting the use of cluster bombs) it was essential to ensure that civilian losses and the damage inflicted on civilian property should not be in disproportion to the expected concrete and direct military advantage, then we expect such a formalism and such principles in this case as well.

If to the prosecutor, in connection with this report, *mens rea* for a criminal act is intention or unscrupulousness rather than ordinary negligence, than the same principle must apply to others as well.

If the position of the prosecution expressed through the acceptance of the above-mentioned report is that it is mandatory to adhere to the principle that states may use force in self-defence (individually and collectively) and that a certain rough reciprocity is necessary, as well that any use of force during a conflict must be weighed as to whether it is in conformity with *ius in bello* or not, and as to whether it is in conformity with the necessity and obligations of proportionality in self-defence, then the prosecutor is obliged to follow the same position in order to protect the above-mentioned legal principles.

When the prosecutor accepts that in determining a military target and determining what is civilian property one must be guided by their nature and location, for the purpose of their having to constitute effective contribution to the military activity, as well as that their total or partial destruction, capture or neutralisation must provide definite military advantage under the conditions prevailing at the moment, and that members of military forces are considered fighters with the right to directly participate in hostilities and that as such they may also be attacked, then such a principle must be expressed in this case as well.

If it is the position of the prosecution, expressed through the acceptance of the above-mentioned report, with regard to command responsibility, that the injuries inflicted upon non-combatants or the damage caused on civilian facilities were far out of proportion to the achieved military advantage, and that indirect victims among civilians and indirect damage on civilian facilities may occur for various reasons, with the obligation to remove the civilians from the area in the vicinity of military targets and that the sample of conduct of the military may eventually excessively jeopardise the lives

and property of civilians contrary to the requirements of humanity, as well as resorting to general estimation of civilian victims as against the objectives of the military campaign, then there is no reason for not adhering to such a position in this indictment as well.

The prosecution has accepted that NATO did not take sufficient precautionary measures when carrying out the attacks by not identifying the presence of civilians and by assuming that certain targets were legitimate military targets instead of identifying them positively. Will the prosecutor in this case take the position that there is no criminal act or responsibility if the accused failed to take sufficient precautionary measures?

In connection with the bombing of Ratio Television Serbia the prosecution accepted that it was a military target within the definition of Article 52 of the Protocol, as its nature, purpose or use had made effective contribution to military activity and that its total or partial destruction must provide definite military advantage under the conditions prevailing at the moment, and that the primary objective was to incapacitate the Serbian military control/command system, and the prosecution also accepted the report that a political position to shoot at TV and radio transmitters did not exist, as well as that even under the assumption that the radio/TV station was a legitimate target there were unfortunately some civilian casualties but that they did not appear to be conspicuously disproportionate. And when, as the report says, NATO representatives in Brussels said to Amnesty International that they had not issued a specific warning to which they were obliged under Article 57, Paragraph 2, as this would have endangered their pilots and that it was possible that the casualties among the civilians employed at RTS were greater because of an apparent omission of NATO to give a clear previous warning about the strike as required by Article 57(2), the prosecutor has a legal criterion that must oblige the prosecutor in any proceedings.

Considering the position that the air crew carrying out the strike should not be held responsible for having been assigned a wrong target, as well as that it is inappropriate that senior officials should be held criminally responsible for the incidents caused by their obtaining wrong data by employees of another agency, the question that imposes itself is whether the prosecutor will withdraw the indictment if Slobodan Milošević was provided with wrong data.

2.

The prosecution must disclose in the indictment, for each individual act, the action and the manner of committing the act, and the actions of the accused of whom it is being alleged that his responsibility reaches individual responsibility. In each act of indictment the actions of the accused are the most important factor and an mandatory part of the prosecution's act of indictment, both from the point of view of material law and from that of formal law.

a)

In each indictment, including this one, the prosecution must present and disclose whether and what is it that the accused did on his own in the sense of ordering, instigating and aiding and what of it he allegedly did together with others.

If according to the allegations contained in the indictment Milošević bears individual responsibility pursuant to Article 7(1) of the Statute, including execution, planning, instigation, ordering or aiding and abetting, then the prosecutor is obliged to indicate when and where he planned, when, how and whom he instigated, whom, when and how he aided etc.

b)

As an important fact of legal and physical nature, the prosecutor points out that throughout the period to which the indictment is relevant Slobodan Milošević held the office of President of the FRY and President of the collective body of the Supreme Defence Council of the FRY and that in this capacity he carried out these duties through commands, orders and decisions.

If this is the essence, then the prosecutor is obliged to provide in the indictment, as evidence, at least one order, command or decision that would corroborate the allegation in the indictment.

c)

If the prosecutor asserts in the indictment that Milošević took part in the planning, preparation or execution of any criminal act in another way, then it is indispensable that the prosecutor indicates in the indictment the other way in which he did so, when, where and how.

If the prosecutor claims the existence of individual responsibility of Slobodan Milošević, the prosecutor must make a distinction in the indictment between him and the other accused persons, the distinction originating from his capacity and office of authority whether within collective bodies or as a single official.

Therefore, in view of the nature of the prosecution's allegations, the prosecutor is obliged to make a distinction between what was allegedly done by the accused himself and what was allegedly done by the other accused persons.

In addition, the prosecutor makes no difference between the actions of Milošević and those of the other accused persons.

e)

Of particular importance in this case is the connection between those subordinates that were possibly unlawfully involved in the basic acts and actions of the accused; it is hence asserted that he knew or had reason to know of the acts of his subordinates and that he allegedly omitted to prevent or punish those that physically committed them.

The indictment must contain the connection between the accused and those that "committed" the basic material acts, as well as the actions of the accused, why it is alleged that he knew of such acts and why did he omit to prevent or punish those who "committed" them.

If Article 7, Paragraph 3, is referred to, it is necessary to provide a minimum of data indicating that there existed the relation of superiority between the superior and the perpetrator of the criminal act, as well as that the accused knew or had reason to know that a criminal act would be committed or had already been committed, and that the accused failed to undertake necessary and reasonable measures to prevent the committing of the criminal act or to punish the perpetrator.

If the prosecutor asserts that Milošević is criminally responsible as a superior, then in the indictment the prosecutor must provide data as to whether the accused was indeed in possession of the information that would warn him of the criminal acts allegedly committed by his subordinates, as well as whether such information of the superior indicated the need for additional investigation in order to establish whether his subordinates have committed or are preparing to commit criminal acts.

The prosecutor must indicate in the indictment whether the commander did or did not use the instruments available to him in order to obtain information on the breach and whether in the given circumstances he was supposed to know of it, as well as whether his ignorance constitutes criminal neglect of duty and whether the accused was actually capable of preventing or punishing criminal act committed by third persons, as well as whether he reasonably undertook the measures necessary for the prevention of the criminal act or punishing the perpetrators.

f)

The prosecution must choose in the indictment the forms of responsibility that the accused is charged with – for which of the acts the accused is charged with command responsibility pursuant to Article 7, Paragraph 3, and for which he is charged pursuant to Article 7, Paragraph 1 of the Statute. It is the burden of the prosecution to limit the forms of responsibility, already in the indictment.

g)

If the prosecution is charging the accused with alternative criminal responsibility for the acts of his subordinates, including members of VJ and employees of the Ministry of Interior Affairs of the FRY and the Ministry of Interior Affairs of Serbia, pursuant to Article 7(3) of the Statute, in spite of the fact that the allegations in the indictment relevant to responsibility for failure to punish are unsustainable, both because this does not constitute a criminal act within the jurisdiction of the International Tribunal and because in the majority of cases failure to punish does not constitute a breach of the obligation to prevent the committing of other criminal acts, the prosecutor must in the indictment describe in detail the acts that Milošević is charged with the failure to punish (although this is not within his competence), as well as the criterion for the establishment of the

intention required for those counts of the indictment that are relevant to superior responsibility and naturally the factual allegations for each specific act that would prove the soundness of the assertion of the existence of a certain degree of probability that such responsibility of the accused does exist.

h)

Although the synthesis of two dominant legal traditions, i.e. the common law system and the law system typical of the continental part of Europe, and the true objective and intention of the legal text in the case of the Statute and the Rules, clearly forbid a confused and inaccurate indictment in the case of actions involving a criminal act and responsibility for the acts committed, still the wording in the indictment that the RS and FRY forces acted on orders, instructions, instigation, according to the plan or with the support or in another way aided by, among others, Slobodan Milošević, it is clear that in the indictment the prosecutor states alternative actions in addition to alternative responsibility, both of factual and of legal nature.

The indictment actually does not show who has committed which act, and on the grounds of command responsibility the prosecution charges Slobodan Milošević, then the Chief of the General Staff, then the President of Serbia, then the Minister of Police, charging them with alternative acts.

i)

The indictment has to designate in which manner did Slobodan Milošević instigate or aid the campaign of terror and violence and how did he plan, instigate, order or commit or in another way aid and abet the campaign of terror and violence directed at the Albanian civilian population living in Kosovo in the FRY.

For his thesis that all the time Slobodan Milošević had a broad *de facto* control over the numerous institutions that were of essential importance or participated in the committing of criminal acts alleged, as well as that he had *de facto* control over the federal institutions nominally within the competence of the Parliament or Government of the FRY and over the functions and institutions nominally within the competence of Serbia and its autonomous provinces, the prosecutor has to provide in the indictment a minimum of argumentation and to thereby cause the existence of a certain degree of probability that the allegations in the indictment are true.

The fact that the prosecutor points out, i.e. that at important international negotiations, meetings and conferences since 1989 and throughout the time that this indictment is relevant to, Slobodan Milošević was the primary interlocutor with whom the international community negotiated, including The Hague Conference in 1991, the Paris negotiations in March 1993, the International Conference on the Former Yugoslavia in January 1993, the Vance-Owen peace plan negotiations from January till May 1993, the Geneva peace talks in the summer of 1993, the Contact Group meeting in June 1994, the negotiations for a cease-fire in Bosnia-Herzegovina from 9 till 14 September 1995, the negotiations to end the NATO bombing in Bosnia-Herzegovina from 14 till 20 September 1995 and the Dayton peace negotiations in November 1995 and on, is a natural consequence of the fact that he was a legally elected President of Serbia and Yugoslavia and as such was proclaimed in the statements of the world officials as a factor of peace in the Balkans, but is not a circumstance that would corroborate the indictment or render it legally valid.

k)

If the prosecutor claims that before the introduction of the state of war due to the NATO aggression Slobodan Milošević as President of the FRY was responsible for the acts of the military and all the police forces, both the federal and the republican ones, in the period from January 1999 till March 1999, then this requires minimal argumentation, both factual and legal, primarily as to what did such command responsibility originate from in a period when the state of war did not exist.

l)

If the prosecutor claims that the accused "ordered", "planned" or "instigated" the criminal acts pursuant to Article 7(1) of the Statute, then in the indictment the prosecutor must also indicate clear arguments as to whether the criminal act was committed by a person other than the accused, as well as whether such a person carried out an order or an idea originating from the accused or to which the accused instigated him, as well as whether the accused had a criminal intention, be it direct or indirect.

If the prosecutor claims that Milošević ordered, in view of the fact that ordering involves a direct relation of subordination between the person giving an order and the one carrying it out, it is indispensable that the indictment should contain the basic data corroborating such an allegation, and at least the data about to whom, when and what order did he issue.

As the prosecutor claims that Milošević participated in planning, and as "planning" means that one or more persons plan, devise or organise the commitment of the material element of a criminal act, it is indispensable that the indictment contains at least a single indicator relevant to such planning, including the time, manner and results of such a plan.

If the prosecutor claims that Milošević instigated, which would mean that the accused persuaded another person to commit a criminal act or "provoked another person to commit a criminal act", it is indisputable that the prosecutor provides arguments that there exists a cause and consequence correlation between instigating and committing the objective element of a criminal act. In doing so, the prosecutor is required to at least provide the data as to when, whom, where and how did the accused instigate.

If the prosecutor claims that Milošević aided and abetted, and this could mean even the rendering of assistance in or facilitation of the committing of an unlawful act through significant effect on the committing of the criminal act, then the prosecutor is obliged to indicate in the indictment the grounds for such an assertion.

m)

The prosecutor must provide in the indictment the elements from which the existence of the required subjective element of partnership in crime can be positively established.

In the indictment the prosecutor must make a difference between "knowledge" and "intention".

The subjective elements required for establishing the responsibility of the accused for criminal acts pursuant to Articles 3 and 5 of the Statute are "the intentional nature", whether it involved both direct and indirect intention, or the existence of the intention to aid or at least the awareness that such aid would be a possible and predictable consequence of his conduct.

n)

If in Article 17 the prosecutor charges the accused with the action that the prosecutor calls removal from Kosovo, in the way described among other things in Paragraph 18, and if in Paragraph 18 the charge is that the RS and FRY forces (allegedly instigated by Milošević), expelled and displaced the

population across Kosovo, the prosecutor must specify whether this means displacement within Kosovo or removal from Kosovo. What was the intention of the accused: removal from Kosovo or displacement from Kosovo? In addition to the above, Paragraph 18 does not contain accurate facts as to the time or place of the committing of the act, unless the prosecutor considers that during the NATO aggression there was first planned, then prepared and thereupon created an atmosphere of fear that subsequently developed into threats, the use of force and violence.

o)

If among other things the indictment mentions killings as a result of acting on instructions, instigation or aid by Slobodan Milošević, then the prosecutor has to indicate in the indictment the names of the victims, their numbers and in which cases were the trucks of the Armed Forces of Yugoslavia used in Đakovica on 2 April 1999, as well as whose and which houses were set on fire, what property was destroyed, who was ordered to leave, who looted them. Likewise, in the cases of Orahovac on 25 March 1999, Peć on 27 and 28 March 1999, Priština on 1 April 1999 and 25 March 1999, Srbica on 25 March 1999, Suva Reka on 25 March 1999 and 31 March 1999 and Uroševac from 4 to 14 March 1999, the prosecution must provide the basic facts comprising data about the victims, their numbers, names, age, sex etc., the perpetrators, the place and the manner or instruments of the killing.

p)

The prosecutor must state in the indictment when, where and which were the actions that made entire regions uninhabitable, and of course, to specify such regions.

r)

It is legally impermissible that an indictment should exist with expressions such as "in some cases", "about", "a large group", "a number of persons", "a certain number", "a substantial part" etc.

3.

Indeed, the indictment must contain at least clear, unambiguous facts about the action and the manner in which the criminal act was committed, the unlawfulness, the correlation between the cause and consequence, the objective and subjective elements indispensable for identification of the legal elements of criminal acts, as well as the data indicating that the accused has committed the criminal act and that thereby the court before which the indictment was raised is jurisdictional.

Reducing the indictment for the most serious criminal acts to guesswork, assumptions and alternatives, when this indictment has even resulted in detention of the accused, leads to absurd and to contradiction both with regard to common law and with regard to continental law, and this again leads to anomalies and contradictions that by no means could have been the intention of the legislator.

What is called "civilisation standard" and is a fruit of the philosophical, ethical, legal and other conceptions prevailing in the European society imposes the observance of the principle of lawfulness.

This is also in conformity with the requirements and prohibitions contained in the International Treaty on Civil and Political Rights, which only confirm the classical rules of criminal law and constitute fundamental guarantee of the protection of unalienable human rights to personal security and freedom from arbitrariness and from abuse of power.

It was dominant that it is the state that appears as the exclusive "culprit" if breach of law has occurred and that an individual may be called to account only in accordance with the rules of the internal law of the state on behalf of which he acted, and that this is a matter to be resolved between him and the state into whose law the generally accepted rules of international law and the accepted and ratified international obligations have been incorporated.

If by virtue of historical and political circumstances an individual finds himself before an *ad hoc* tribunal, the observance of the principle of lawfulness in its essential sense is still of paramount importance, as this in fact reflects all that is essential to the observance of the unalienable human rights to justice and justness.

If the proceedings of previous *ad hoc* courts were marked by a dispute whether it was permissible to deviate from the principle of law in a greater of smaller degree, then it is a civilisation demand of the contemporary world that no deviation from the principle of lawfulness is permissible.

IV.

1.

As for the command responsibility, in the indictment the prosecutor must present the subjective elements and must submit, through direct evidence or indications, the actual knowledge about the actual or expected criminal conduct of the persons subordinated to the accused.

The prosecutor must present in the indictment the elements indicating the probability that the superior may have the *mens rea* required for the arising of criminal responsibility.

2.

Furthermore, the indictment does not contain the facts that would indicate the probability of the existence of the essential element of command responsibility, this element being the relation between cause and consequence. The principle of the causal relation plays the central part in the criminal law; it is traditionally placed as a *condition sine qua non* for charging the superiors with criminal responsibility because of their failure to prevent or punish the criminal acts committed by their subordinates.

3.

In addition, the indictment does not contain the mental element necessary for the crime against humanity nor that the accused was aware of the facts or circumstances that would make his or other persons' actions constitute the crimes against humanity, nor does the indictment indicate the intention involving necessary knowledge.

4.

Also, the prosecutor does not present enough data relevant to the criminal act of "persecution" or the necessary facts and legal elements relevant to the violation of bodily or spiritual integrity and to arrest. The prosecutor does not state the element of intention from which the specific nature of that act originates, there is no mention of particular political, racial or religious reasons to justify the conclusion that the act was not directed primarily at an individual but at racial, religious or political adherence.

5.

The same defects have been noticed with the destruction of property of towns and villages and of other public property or the property belonging to civilian population, i. e. devastation that is not justified by a military necessity and is carried out on a large scale and in an unlawful, arbitrary and discriminatory manner.

One can rightly notice that the relevant article does not provide for general protection of the entire property, as here the Convention is limited to organisation of protection in the occupied territory. The only provision is that the occupying power is forbidden to destroy movable property and real estate unless such destruction is absolutely necessary because of military operations. In order to constitute gross violation the destruction has to lack justification by military necessity.

6.

The prosecutor does not provide precise factual or legal explanations as to deportation or forcible removal or displacement of civilians, expulsion and other forcible actions, from the areas where they were legally living, all this allegedly being inspired by motives that are not permitted under international law.

The indictment must provide enough material facts relevant to the alleged deportation.

The indictment must provide enough material facts relevant to discrimination.

7.

It is unclear in the indictment whether the accused wanted all the elements of the context within which his acts were allegedly committed or whether, by the virtue of the offices that he voluntarily took over, he consciously undertook the risk of participating in that concept.

8.

The indictment lacks the prosecutor's claim that the accused possessed the knowledge about the criminal policy or plan, the deliberate will, the direct dolus, the indirect dolus or the possible dolus.

9.

The prosecutor asserts that the acts were committed within the context of widespread or systematic violation but fails to provide a single factual or legal reason for that assertion. It is indispensable that the prosecutor does so, as the accused has the right to know all the elements that he is charged with.

None of the elements of the systematic nature of crimes against humanity is explained by the prosecutor, either factually or legally, although the prosecutor is obliged to do so. The prosecutor does not offer reasonable explanations or data relevant to the existence of a political objective or plan in accordance with which the attack is being carried out, or to the ideology – in the broad sense of that word – aimed at destroying, persecuting or weakening a community, or to the involvement of high political or military authorities in defining and formulating such a plan.

From the general historical circumstances and the global political framework of historical and political developments in Kosovo, from the general contents of political programmes of the parties in Kosovo, the propaganda in their media, the setting up and organisation of autonomous military structures, mobilisation and massive arming, the military offensives involving timing and geographical co-ordination with the bombing, the connection between the foreign military hierarchy and the political structure in Kosovo, continuous and planned changes in the "ethnic" composition to the disadvantage of the Serbian and Montenegrin population, countless administrative restrictions towards the Serbian people, as well as from the wide scope of atrocities committed, especially

killings and other physical violence, rape, arbitrary imprisonment, expulsion, destruction of property, particularly of religious establishments and all Serbian characteristics, the prosecution was able, if it so desired, to draw a conclusion opposite to the one that it wants to impose in the indictment.

The prosecutor ignores the subjective element in the indictment by failing to present a single piece of evidence on the quality of the conscience of the accused, on the fact that those acts took place on a widespread or systematic basis and not from purely personal motives, as well as whether the alleged attack against the civilian population is treated as equal to an armed conflict or are these two separate terms.

In international and national criminal law, responsibility requires accountability and a corresponding psychological relation of the individual towards the act and the consequence.

10.

What remains unclear in the indictment is how did the prosecutor establish the category of civilian population.

Did the prosecutor establish the non-combatant status of the population according to facts or according to formalities and did this status include the persons who had previously participated in the hostilities in any way, had taken to arms or had spontaneously taken arms in order to participate in unlawful attacks against individuals of a different nationality or against the legal forces of order in the country? At a given moment anyone carrying arms or in one way or another belonging to a side in the conflict acquires authority, absolute authority towards the unarmed and towards others. The authority of an armed person is enormous.

Humanisation of international legal obligations does not mean provision of support to the activities of terrorist organisations and the groups extending actual support to them, that are part of the continued process of endangering the population of other nationalities. International legal obligations have not been conceived for the purpose of being applied to the persons to whom they are not applicable.

Consequently, human rights do not apply selectively and standards are not applied selectively, but universally. Protection of civilians and of civilian facilities guaranteed by international law may be entirely discontinued, reduced or suspended when a civilian abuses his rights. Hence it is important that the indictment be precise. Thereby the accused will be enabled to make necessary preparations.

In the case of civilians obviously abusing their rights, international rules deny them the protection that they are normally entitled to. Similarly, if a group of civilians takes to arms and joins the struggle against the authorities in charge of maintaining order, such authorities may legitimately attack them, regardless whether they meet or do not meet the requirements set forth in Article 4(A)(2) of the Geneva Convention III of 1949.

Accordingly, already at this stage the distinction must be made between an armed conflict and possible robbery, disorganised and short-lived mutiny, as well as terrorist activities, that are not subject to international humanitarian law.

I maintain that because of its defects the indictment can no longer constitute a legal basis for the continuation of the criminal proceedings against the accused.

V.

1.

All the defects in the form of the indictment must be observed in the context of existence of a strong influence of extra-legal factors on the bringing of charges, on the confirmation of the indictment and on the further course of the trial.

The first time that Milošević was charged with acts during the NATO bombing was on the 60th day of the bombing. Accordingly, it took only 60 days for the prosecutor to collect all the evidence and for the Tribunal to confirm the indictment.

Countless incorrect explanations are contained in the part of the indictment entitled General Allegations and Additional Facts, where historical facts and political circumstances are altered, while indisputable and even statistical data are distorted, as will be discussed in detail in the motions to follow.

The reasonable doubt that the right of the accused to a fair trial is endangered does not originate only from the existence of the legally unsustainable indictment swarming with defects, nor only from the media announcements and statements by officials, which announcements and statements contain the sentence before the trial. The right of the accused to lawfulness and a fair trial was also violated in the circumstances of his illegal arrest and illegal extradition.

Participation in the abduction and capture of a person in the territory of the Federal Republic of Yugoslavia is the basis for repealing the jurisdiction of the International Tribunal.

It is the practice that in all cases the courts also deal with the issue of lawfulness of the accused being forcibly taken away across the border.

Courts are often guided by the principle that forcible taking away involving violation of a law of a state deprives the other state or the other judiciary institution. Courts have the discretionary right to refuse to exercise their jurisdiction if agents of their respective state or the state itself were accomplices to the abduction.

In the concrete case Milošević was taken out of detention in Belgrade without the consent of the investigating judge, without the consent of the Chairman of the District Court in Belgrade, in contradiction to the express order of the Constitutional Court of Yugoslavia on the prohibition of extradition, in contradiction to Yugoslav laws and the accepted international obligations and ratified conventions, hidden from the eyes of the public, with the presence and participation of a person from the Tribunal who took him over in front of a helicopter, whereupon he was flown by a helicopter of the State Security of Serbia to the military airport in Tuzla.

Not even the rights from the personal sphere were observed, as without his wish unauthorised photographs were taken of him, he was secretly photographed in the prison in Belgrade, and shots were taken of his delivery in front of the helicopter in Belgrade, of his entering Sheveningen and of his leaving the helicopter in Sheveningen.

As this is an organised abduction, the Trial Chamber has grounds to request submission of all the operational reports drawn up before and after the arrest and relevant to the capture, abduction and arresting of the accused, including personnel movement orders, as well as orders, approvals and records of the movement of the vehicles and aircraft, including helicopters, that took part in such operations.

Hence the accused has the right to the legal remedy of being released from prison and returned to the state from which he was illegally taken away.

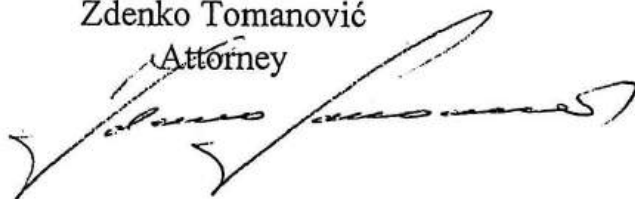
Also, during the first appearance of the accused before the Tribunal pursuant to Rule 62 the provisions of the Rule of Procedure and Evidence were not observed. Paragraph 1 of Rule 62 provided that the accused would be formally charged on that occasion. However, this did not occur on that occasion. To the judge's question whether the accused wanted the indictment to be read the accused answered "That is your problem". The Tribunal then drew the conclusion that the accused did not want the indictment to be read, although the accused had not said so.

Accordingly, neither was the indictment read, nor was the accused asked whether he had understood the indictment, nor was he asked how he pleaded on each of the counts of the indictment. Consequently, the accused has not been formally charged.

In conclusion, the fact that the accused does not recognise the Tribunal leads, without legal reasons, to his being denied the right to legal consultations, free and without observation and without listening in, with an opportunity to make a decision and carry out appropriate preparations on his own or with the help of his legal counsellors.

Zdenko Tomanović

Attorney

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Zdenko Tomanović', written over the typed name and title.

Ex-president geeft tv-interview

Milošević: arrestatie was slavenhandel

Door een onzer redacteurs

2007

ROTTERDAM, 25 AUG. De voormalige Joegoslavische president Slobodan Milošević vergelijkt zijn uitlevering aan het Joegoslavië-tribunaal met slavernij. „Ze kunnen me verhandelen voor geld”, aldus de ex-president in een vraaggesprek met het Amerikaanse televisiestation Fox.

De Joegoslavische regering leverde Milošević eind juni uit, nadat de Verenigde Staten bedreigd hadden financiële steun van miljarden dollars in te trekken. „Ik dacht dat het verkopen van mensen iets was dat gebeurde in een ver verleden, en niet in de 21ste eeuw”, zei hij in het gisteren uitgezonden vraaggesprek.

Omdat het tegen de regels van het tribunaal is om contact met de pers te hebben, is Milošević gekapitteld door Timothy McFadden, directeur van het VN-cellencomplex in Scheveningen waar de ex-president vastzit.

Het is een „spijtig incident”, zegt tribunaal-woordvoerder Jim Landale. „Milošević is gewaarschuwd.” De voormalige president heeft volgens Landale laten weten dat het niet meer voor zal komen.

Als hij toch nog eens met de pers in contact treedt, zullen bepaalde privileges worden ingetrokken. Het tribunaal kan hem bijvoorbeeld verbieden te bellen, behalve met advocaten die hem juridisch bijstaan. Milošević heeft nog geen advocaat omdat het Joegoslavië-tribunaal volgens hem „illegaal” is zodat hij geen juridische bijstand nodig heeft.

In het vraaggesprek herhaalt hij zijn kritiek op de juridische status van het tribunaal en zegt hij dat hij zich moet verweren tegen valse aanklachten. „Ze kunnen geen bewijsmateriaal hebben van dingen die niet zijn gebeurd. Maar dit zo-

genaamde tribunaal heeft speciale eigenschappen. Ze zijn in staat om bewijsmateriaal te verzinnen.”

Milošević is „trots” op alles wat hij heeft gedaan om zijn land en volk te verdedigen. „Al mijn besluiten waren legitiem en gebaseerd op de Joegoslavische grondwet en het recht op zelfverdediging. [...] „En hun beslissingen – de besluiten van NAVO-leiders – waren allemaal crimineel.”

Milošević ontkent ooit opdracht te hebben gegeven burgers te vermoorden; leger en politie kregen strikte orders om „terroristische groepen te elimineren”. Hij geeft toe dat er „individuele misdaden” in Kosovo hebben plaatsgevonden, maar beweert dat de verantwoordelijken zijn gestraft. Volgens hem wordt het bewijs geleverd door de arrestatie en berechting van 500 mensen. Misdaden „waren een gevolg van de chaotische situatie door de intensieve bombardementen door de NAVO”.

Milošević is ervan overtuigd dat zijn populariteit in Joegoslavië nog altijd hoog is en hij schildert het huidige regime in Belgrado af als een „marionettenregering”.

Het tribunaal heeft Milošević nog een tweede reprimande gegeven omdat hij donderdag met zijn broer Borislav in Moskou telefoonde, die vervolgens met luide stem de mededelingen van Milošević aan een groter publiek doorgaf. [• Vervolg MILOŠEVIĆ: pagina 5]

X

van holst en steijnen

From: van holst en steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
To: Christopher Black <bar@idirect.com>; Jared Israel <jedmisrael@yahoo.com>; TARGETS <redactie@targets.org>; Vladimir Krsljanin <vlada@sps.org.yu>; David Jacobs <david@shelijacobs.com>; André Tremblay <agtremblay@videotron.ca>; mailservicesnc <mailservicesnc@tiscalinet.it>
Sent: maandag 6 augustus 2001 20:24
Subject: Re: Milosevic- Isolation

Dear Chris,

The first thing that we, to my opinion have to find out, is whether the isolation of Milosevic could stand a judicial review on the UN Minimum Standards on Detention, that the puppets seem to consider as applicable on custody in their cells.

Till now I did not found an opportunity to check this.

If this isolation can stand such a judicial review, that I agree fully with you proposal.

If it couldn't, than maybe we can better take other measures.

Like to institute an interim injunction proceeding against the puppet-tribunal itself, because it is EVEN violating the minimum standards on detention ! That means: they are violating human rights indisputably and that gives us a strong case !

When it is somehow disputable that they could act like they do, according to this standards, then we are in a different - more requesting - position. And then the amicus curiae-way seems me the most correct way.

I make this suggestion, because - anyhow - following the court procedures tends to recognize the puppet-circus. If there no other choice, then we have to take this, but if there is a potential alternative...!?

I am dealing in my plea at length with the question of the lack of protecting regulations in the custody-situation.

From my plea:

During the adopting of the bill regarding the establishing of the trib. in Holland, it was already remarked by the dem.-socialist party in parliament that "one couldn't find any word about custody, except that according to Art. 15 of the Statute the trib itself should make procedural rulings.

The Dutch government did answer as follows on this comment:

"In principle the trib. is responsible for establishing the necessary rulings, seeing on the execution of custody. But it is to be regulated in the Host Country Agreement between the Netherlands and the U.N. that these regulations should be in accordance with the general standards for the treatment of detained persons, as set up by the UN itself."

(Tweede Kamer 1993-1994, 23542, nr. 6, p 3-4)

We then find the following regulation in the Host Country Agreement:

Art 6, par. 3: "The Tribunal shall have te power to make regulations operative on the premises of the Tribunal for the purpose of establishing therein the conditions in all respects necessary for the full execution of its functions."

But it is expressly excluding regulations regarding the treatment of persons in custody.

So there isn't created any ruling anyhow relating to 'general standards set up by the UN itself for the treatment of detained persons', like it was promised by the Dutch government to the parliament.

On the contrary, instead of this, is it is expressly stated by a side-letter d.d. 29 July 1994 by the Dutch attaché at the UN. , annexed to the Agreement, that NOTHING AT ALL should be regulated about this issue in the Agreement:

"It is the understanding of the Parties that none of the regulations made operative by the Tribunal based on the power given to it under Article VI, paragraph 3, of the the Agreement, shall relate to any question of the treatment of the suspect, accused or other persons detained on the premises of the Tribunal; these matters shall be dealt with by the Tribunal in accordance with its competence under Article 15 of the Statute ..."

But in art 15 of the Statute one can find nothing about an obligation in order to make regulations according to the UN standards on treatment of detainees. It's only stating that the puppets should make their own 'rules of procedure and evidence', regarding 'conduct in the pre-trial phase .

Expressly rmentioned as a task in Art. 15 of the Statute is the making of rulings 'for the protection of victims and witnesses', but there is only silenc on the matter of making regulations for the protection of the accused !

As a result also in the 'Rules of procdure and evidence' one could not find anything about such regulations for the protection of persons in custody.

So the Dutch Parliament is deliberately deceived by the Dutch government on this issue. It has thought that, by giving its sovereign rights and duties on this issue of protecting the human rights standards on detention, the puppet-tribunal should make adequate provisions.

But, instead of that, the Dutch government did leave this issue deliberately to the tribunal. And then the tribunal didn't make any regulation at all !

So they did give themselfe the maximum liberty of manoeuvring, that they are exploiting now against M. !

The Dutch government is co-responsible for this human rights bias, by upgiving their sovereign rights and duties in order to protect human rights on their territory.

So a summary of my plea on this subject.
 Forgive my awfull English !

Nico S.

8

van holst en steijnen

From: van holst en steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
To: André Tremblay <agtremblay@videotron.ca>
Sent: donderdag 2 augustus 2001 23:48
Subject: Re: secretary

I think you mean :

"3. Whereas the Dutch law with regard to the installation of the ICTY in the Netherlands has renounced purposively from the insertion of such a statutory regulation in this specific law (= regarding deprivation of freedom by the puppet-tribunal)

4. Whereas an amendmend coming from the Parliament during the coming about of this law and aiming on this specific issue, reading as follows:

"The Tribunal is authorized to take and hold into custody persons, when a warrant for their arrest has been issued",

was rejected in Dutch Parliament;

5. Whereas instead of this amendmend, another legal stipulation was introduced in this law, reading as follows:

"Dutch law do not apply on deprivation of freedom, going through on the authority of the Tribunal inside rooms available for the Tribunal in the Netherlands";

6. Whereas therefore it's absolutely obscure what law system prevails into the rooms available for the tribunal. The only thing we know is that the Dutch legislator pretend that it isn't the Dutch law system and the Dutch legal order;

7. Whereas as a result of the alleged abandonment of Dutch law into the rooms of the tribunal, arbitrainess about the prevailing law system prevails;

8. Whereas this situation for mr. Milosevic is contrary to human rights standard and to the rule of law;

9. Whereas AT LEAST this lack of a statutory regulation about the deprivation of his freedom on the authority of the tribunal means that his to be taken into custody is an intolerable infringement on his human right of freedom;

Am I right ?

I have this worked out in my plea and it took a lot of pages !

You can't find back this arguments in the final version of the proposed writ, but that's a matter of tactics: I don't want to show my hand more than is necessary !

Best regards,

Nico S.

'Tribunaal kost Nederland

Aug 2000 *

Vervolg van pagina 1

van verdachten niet bij verdrag is geregeld, is volgens Black een uitwas van kolonisatie. 'Door de aanwezigheid van het tribunaal heeft Nederland zijn soevereiniteit opgegeven. Het land is gedegradeerd tot een vazalstaat van de Verenigde Staten die het tribunaal financieren. Zelf weigeren de VS het Verdrag van Rome over de oprichting van een internationaal strafhof te ondertekenen. Het is best mogelijk dat in dit land een rechter opstaat die de moed toont om het enige juiste te doen.'

Het Joegoslavië Tribunaal heeft niet de status van een ambassade, benadrukt Black. Jurisdictie kan volgens hem alleen volgens de weg van verdragen - en met respect voor de soevereiniteit van landen - ontstaan. Ook het feit dat Milosevic het vredesakkoord van Dayton heeft getekend en daarmee feitelijk het Joegoslavië Tribunaal erkende, maakt geen indruk op de jurist. 'Een overeenkomst kan nooit onder druk worden opgelegd. Dan is het niet rechtsgeldig. De hoofdrolspelers werden in een militaire omgeving, op Camp David, vastgehouden terwijl de NAVO in Bosnië Serviërs bombardeerde.'

Krijgsgevangene

'Het is tijd dat het volk in Nederland wakker wordt', hield Black de journalisten tij-

dens een persconferentie aan de vooravond van het kort geding voor. Hij deelt de mening van Milosevic dat de Verenigde Staten ook in Macedonië gewetenloos doorgaan met hun verdeel- en heerspolitiek. 'Het is niet voor niets dat in Kosovo de grootste legerbasis sinds Vietnam - Camp Bondsteel - is gebouwd.'

In de Scheveningse gevangenis gaat Milosevic inmiddels in goede harmonie om met andere gedetineerden, waaronder de Kroatische generaals. Hij vertelde Black in een onderhoud, waar bewakers van het personeel bij waren, dat ze er nu allemaal achter zijn dat ze bewust tegen elkaar zijn opgezet.

De processen voor het Joegoslavië Tribunaal beschouwt Milosevic als een voortzetting van de oorlog tegen de NAVO. 'Hij beschouwt zichzelf als een krijgsgevangene', zegt Black. 'En daar heeft hij gelijk in. Na de bombardementen, die 78 dagen duurden wordt de oorlog op een andere wijze voortgezet. Milosevic weet dat de aanklagers geen zaak hebben.'

Schending

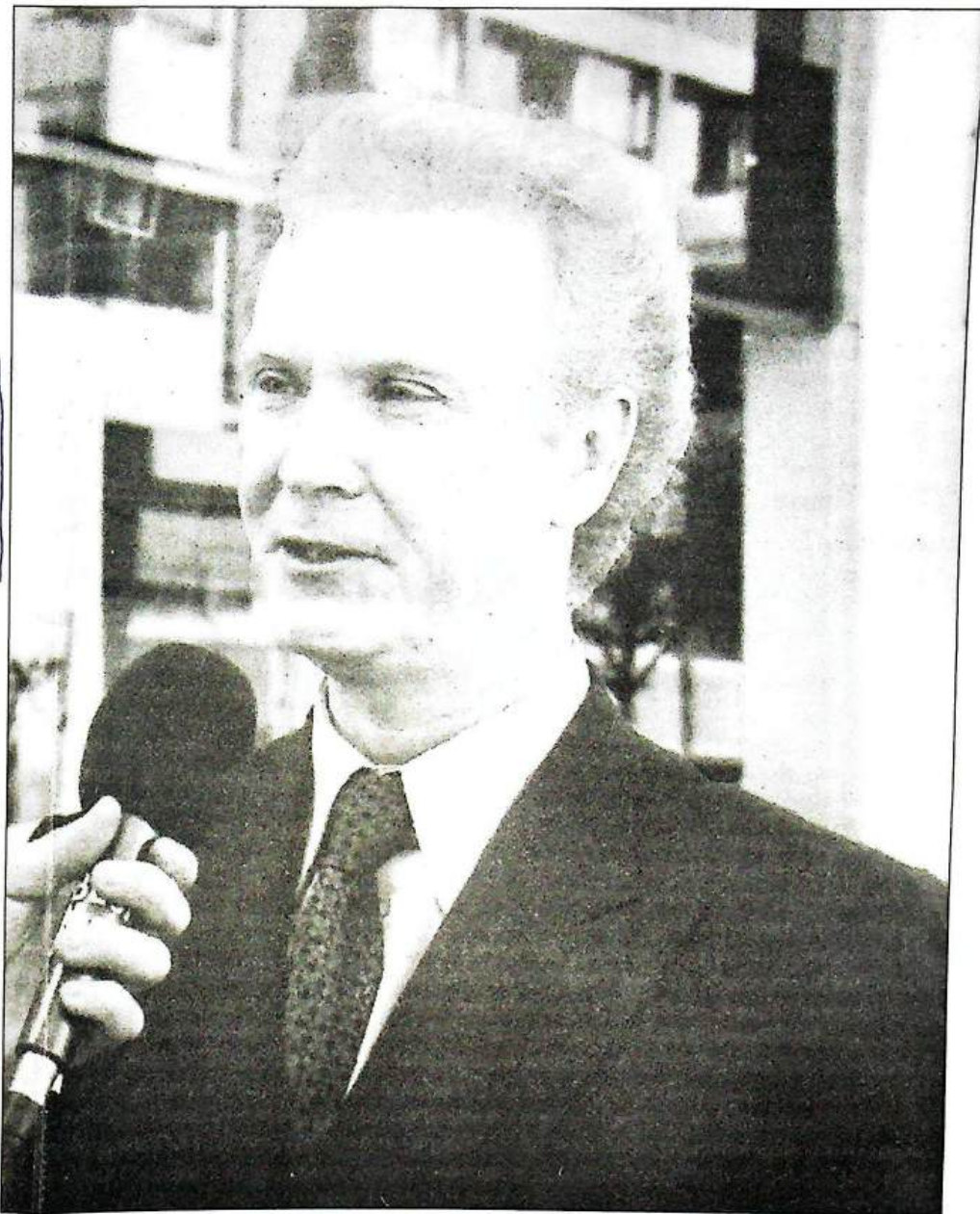
De voorzitter van de socialistische SPS is inmiddels bezocht door het Rode Kruis. Hoewel krijgsgevangene, is Milosevic te spreken over de correcte en vriendelijke bejegening van de bewakers. Maar

zij zijn altijd aanwezig als een advocaat komt overleggen.

Volgens Black gaat het hier om een ernstige schending van de rechten van een verdachte. 'In alle Angelsaksische landen mag je net zo vaak een advocaat uitnodigen als je zelf wilt. En dat zal toch in de meeste andere landen ook zo zijn, neem ik aan. Hoe kun je anders een goede keuze maken?'

Ook de advocaat in de zaak voor de Nederlandse rechter kreeg geen toestemming om Milosevic onder vier ogen te spreken. Mr. Nico Steijnen weigerde daarom principieel om direct met zijn cliënt te praten. De communicatie verliep via Black. 'We hebben alles doorgesproken. Maar dat betekent wel dat alle informatie over onze strategie en aanpak nog eerder bij het tribunaal ligt dan ik het aan de groep van verdedigers heb verteld. Dat is minder prettig.'

Tot nu toe heeft Milosevic vier internationale advocaten mogen ontvangen. Alleen Ramsey Clark, de vroegere minister van Justitie in de VS, mocht vertrouwelijk met de oud-president in conclaaf. Black: 'Waarom is voor mij een raadsel. Het tribunaal zegt dat het een eenmalige uitzondering was. De enige reden die ik kan bedenken, is dat Clark een Amerikaan is...'

Advocaat van Milosevic, Christopher Black. 'Het is tijd dat het volk wakker wordt'

Oud-minister Clark hekelt optreden VS

2 Aug 2001

HANNEKE DE WIT

AMSTERDAM - Het had hem een maand bidden en smeken gekost bij het Joegoslavië-tribunaal, zei Ramsey Clark, maar uiteindelijk was hij dan toch toegelaten tot de gevangenis in Scheveningen. Daar bezocht hij Slobodan Milosevic, de voormalige president van Joegoslavië, deze week drie keer.

Milosevic had hem vlak na zijn overbrenging, op 28 juni, naar het Joegoslavië-tribunaal via via laten weten dat hij Clark om advies wilde vragen. "Iedere verdachte mag de advocaat raadple-

gen die hijzelf verkiest, maar mij werd de toegang geweigerd," zei Clark gisteren tijdens een persconferentie in Amsterdam.

Waarom Milosevic' keuze op hem was gevallen, wist Clark niet, maar het verbaasde hem nauwelijks. Clark, van 1967 tot 1969 minister van Justitie onder president Lyndon B. Johnson, had immers altijd vooraan gestaan als het erom ging onrecht aan de kaak te stellen. Hij was in Korea geweest, in Noord-Vietnam, en in 1989 in Panama.

Dat is wat Clark zijn gehoor voorhield: de Amerikanen hebben zich steevast schandelijk gedragen. Dankzij de steun van de Amerikanen kon de Veiligheids-

raad van de Verenigde Naties het Joegoslavië-tribunaal oprichten, om voormalig Joegoslavië, een vijand van de VS te berechten.

De Amerikanen zijn volgens Clark sterk in het berechten van hun vijanden. Aan de andere kant houden zij de komst van een internationaal strafhof tegen. Zo'n hof zou immers kunnen uitzoeken welke wandaden de Amerikanen zelf hebben bedreven in landen als Vietnam en Korea.

Milosevic wordt, zei Clark, slecht behandeld in de gevangenis, waar hij in afzondering zit van de andere gevangenen. Zijn vrouw, Mira Markovic, mocht hem tijdens haar bezoek aan

Scheveningen alleen maar achter dik glas via een telefoon spreken. Ze had de Nederlandse pers niet te woord mogen staan. "Waarom niet?" vroeg Clark zich af. "Zij werd behandeld alsof ze zelf een gevangene was."

Volgens Clark blijft Milosevic erbij dat hij zijn eigen verdediging wil voeren. "Hij heeft altijd zijn eigen boontjes gedopt, waarop zou hij dat nu niet doen?" De ex-president zou echter graag Joegoslavische advocaten raadplegen over rechts- en wetsregels, maar ook dat mag tot dusver niet. "Joegoslaven kunnen hem het beste bijstaan. Zij spreken de taal en zij kennen de cultuur en de psychologie."

Ook een Nederlandse advocaat probeert tot Milosevic te worden toegelaten, om het geding voor een Nederlandse rechtbank voor te bereiden waarin de oud-president zijn 'kidnapping' door het tribunaal aanvecht. "We zeggen niet wie het is, omdat de pers zich dan op hem zou storten. Binnenkort hoort u daar meer van."

Op de vraag waarom Clark zich inzet voor Milosevic, antwoordde de advocaat dat hij onrecht wil bestrijden. "Milosevic heeft geprobeerd de federale republiek Joegoslavië bijeen te houden. Hij heeft zijn land verdedigd tegen opstandelingen die hulp kregen van buitenaf."

Ramsey Clark

FOTO AP

Kon hij, Clark, zich niet één misdaad voor ogen halen die Milosevic had gepleegd? Clark antwoordde fel: "Iedere verdachte is onschuldig."

Boef is niet per se Serviër

1 Aug 2001

Deze maand verschijnt voor de tweede keer de Joegoslavische ex-president Slobodan Milosevic voor het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag. Iedereen lijkt het er inmiddels over eens dat de Servische leiders hoofdschuldigen zijn van de burgeroorlog in het voormalig Joegoslavië. De burgers moeten maximaal beschermd worden tegen de Servische boeven Milosevic, Karadzic, Mladic. Onder andere bevolkingsgroepen van het voormalig Joegoslavië lijken geen boeven te bestaan.

Er is geen land op de wereld dat zo veel aandacht heeft gehad in de nieuwste geschiedenis als het voormalig Joegoslavië. Het oude Joegoslavië is gereduceerd tot één persoon die nu zijn veroordeling mag afwachten in de cel van de Scheveningse gevangenis. Zo zit het natuurlijk niet.

Wellicht heerst in het Joegoslavië van Milosevic de nalatenschap van hemzelf: corruptie en machtsstrijd. Het meest verwaarloosde segment van de maatschappij is uitgerekend Justitie. Geen enkele rechtbank functioneert, veel rechters zijn corrupt, misdadigers zijn te vinden onder hooggeleerde criminologen. In de Midden-Servische stad Kragujevac heersen de grootste oplichters van de samenleving die titels van dr. en prof. dragen en verbonden zijn aan de faculteit der rechten, of aan de rechtbanken zelf. De bevolking van Servië redeneert redelijk, maar is te arm om iets tegen de machtsstrijd en ingevoerde corruptie te ondernemen.

Het oordeel van het Joegoslavië-Tribunaal lijkt voor eenieder heilig te zijn omdat het is ingesteld door de Verenigde Naties. Dat rechtvaardigt echter niet dat iemand zomaar mag worden ontvoerd, zoals met Milosevic is gebeurd. De Joegoslavische Grondwet (lid 17, alinea 3) verbiedt immers uitleve-

ring van eigen burgers. Milosevic is als het ware in Belgrado gekidnapt. Er is hier sprake van een internationaal erkende grove schending van de mensenrechten. Het is nog maar de vraag of deze daad, en daarmee het eventuele oordeel van het Tribunaal, wel rechtsgeldigheid heeft.

Voor alle betrokkenen, zowel de internationale gemeenschap als de Servische bevolking, is de enige goede oplossing dat de Joegoslavische burgers, ook Milosevic, door de Joegoslavische rechtbanken veroordeeld worden.

Emmen

D. Bekker-Isakovie

De schuldigen *

Ik klaag aan: de politici in de Europese Unie en VS, die de desintegratie van voormalig Joegoslavië hebben bevorderd door het zelfbeschikkingstrevan van Bosnië-Herzegovina en Kroatië te steunen, zonder acht te slaan op de zich overal in die deelrepublieken bevindende Servische minderheden;

- die het nationalisme van de Serviërs en hun leiders demoniseerden, maar tegelijkertijd het nationalisme van de Bosnische moslims en de Kosovaarse Albanezen schaamteloos omhelsden;

- die, na de eerste hysterie te hebben aangewakkerd, de Joegoslaven zouden leren hoe zij - na decennialang zonder problemen te hebben samengeleefd - een multiculturele samenleving moesten zijn in een zich economisch niet zelfbedruipend Bosnië-Herzegovina;

- die eerst de guerrillastrijders in Kosovo financieel en politiek ondersteunen, maar niet willen begrijpen dat dit reacties zal oproepen bij de Servische minderheid aldaar;

- die de taal van oorlog omhullen in een vervalst vocabulaire van humanitaire waarden;

- die ook morgen weer hun luchtmach-

ten zullen doen uitvliegen om de Macedoniërs te straffen dat zij zich tweestellen tegen gewapend Albanese nationalisme;

- die spreken over een 'donor-conferentie' als ze bedoelen dat Servië de verschuldigde rente over haar schuld aan het IMF mag omzetten in een rentedragende lening.

Ik klaag aan: de internationale pers, die voortdurend spreekt over Vukovar en Racak, maar volhardt in haar zwijgen over de Krajina, het Servische gedeelte van Kroatië, vanwaar honderduizenden Serviërs zijn verdreven of vermoord;

- die foto's van een zogenaamd Servisch concentratiekamp in Omarska publiceert, maar als jaren later blijkt dat van een zodanig kamp geen sprake was, zich niet geroepen voelt om de stemmingmakerij te rectificeren;

- die goochelde met getallen van doden en vermisten, maar niet geïnteresseerd is in de oorzaken van de oorlog;

- die uiteindelijk toeliet dat één Europees volk tot haatontvangende zondebok mocht worden gedegradeerd, zodat daarna iedere actie tegen dat volk gelegitimeerd zou zijn.

Ik klaag aan: de openbare aanklager van het Joegoslavië-Tribunaal, die het handelen van Joegoslaven als oorlogsmisdaden aanmerkt, maar de Navobombardementen op Belgrado, Novisad, Sombor, Subotica en Pancevo beschouwt als *collateral damage*.

- de rechters van het Tribunaal, die toestaan dat zij deze desastreuze politiek moeten voorzien van een juridische goedkeuring achteraf en dat dan 'rechtvaardigheid' noemen.

- ons, West-Europese kiezers en krantenlezers, die het snelle oordeel zo liefhebben, maar het tragere proces van echte waarheidsvinding schuwen.

Den Haag

Myra Leertouwer

van holst en steijnen

From: Christopher Black <bar@idirect.com>
To: van holst en steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
Sent: dinsdag 31 juli 2001 06:05
Subject: Re: Legal action

Nico,

It is difficult for me to comment without a proper English translation. Your brave attempt appears to be excellent in terms of intent, content, logic and approach but it is difficult to comment further with the present translation as you use words which we would not use in English in a legal document.

André I know has sent comments but his copy to me by email has not arrived. We do not know why.

I agree with you as does André that time is of the essence. And I thank you for holding on to the documents so we can attempt to get a formal translation. This is necessary so that all members of the Legal Committee can comment on it if necessary, are able to answer questions on it to the press and public and so that all of us have an understanding of what actions are undertaken.

I understand that Mr. Tomanovic, the lawyer from Belgrade is waiting for a visa to come to Holland with funds for the translation. However he has had trouble in obtaining a visa. Hopefully this can be dealt with quickly. If funds are not coming then we have to make a decision soon on the date for the filing of your documents. This has been the subject of several discussions in the last few days with all concerned.

How long do you think we can hold off filing before we put ourselves in a bad position with the Dutch courts?

best regards,

Chris

— Original Message —

From: "van holst en steijnen" <n.h.van.holst@freeler.nl>
To: <bar@idirect.com>
Cc: <agtremblay@videotron.ca>; <icdsm@aol.com>; <office@globalreflexion.org>
Sent: Saturday, July 28, 2001 4:44 AM
Subject: Legal action

> Dear Christopher,
 > I stil look forward to your comment on : 1. proposed request with summons
 in
 > the proposed case Secr. vs ICTY ; 2. proposed summons in the case Secr.
 vs
 > the State of the Netherlands and the proposed writ of summons for this
 case.
 >
 > Getting access on a regular base must have the highest priority, so our
 > first concern must be the proposed case ad 1.
 > Then the question is: can we sue the ICTY if they refuse to give us
 access,
 > claimed by us in order to prepare the proceedings ad 2 ?
 > Yes we can.
 > The Agreement between the Kingdom of the Netherlands and the United
 nations
 > gives us the tool by answering the question whether we can bring ICTY
 ITSELF
 > to court.
 > The answer is definitely YES. Art. III of the Agreement settles the
 > "Juridical personality of the Tribunal". It holds under Article 1.c: "The
 > Tribunal shall possess in the host country full juridical personality.
 This
 > shall, in particular, include the capacity: c) to institute legal

- > proceedings." So the puppet-tribunal is definitely a persona standi in
- > iudicio, according to this Agreementment.
- > So we can sue the puppet-tribunal as much as we want. We can challenge ALL
- > their objectionable practises before Dutch municipal courts, as frequently
- > as we like it !
- > Next question is : why should the Dutch national judge interfere ? Would he
- > not simply state that he is not competent to deal with ICTY-matters ?
- > But we have a strong objection against that : Article 13 of the European
- > Charter for Human Rights designates EXPLICITLY the NATIONAL judges as the
- > the judges that has to deal with human rights violations. And we have
- > sufficient arguments to uphold that , by refusing access to his lawyers,
- in
- > order to get the opportunity to prepare the case against the State of the
- > Netherlands, his basic right on legal assistance is violated.
- > So we certainly we have a good case.
- >
- > Of course we can assume that there is a more then 75% chance that the Dutch
- > judge will brush aside this all, but such a verdict certainly will not be
- > undisputed and will provoke legal discussion.
- > But then we have already made our point at great length : intensified
- > unrest about the legality of acting by the puppet-
- > tribunal and revealing of the vulnerability of the puppet-tribunal for
- > legal action. Because we can appeal against this sentence , till the
- > European Comission on Human Rights and so we can keep it all pending
- above
- > them like the sword of Damocles.
- >
- > We can raise the funds here in the Netherlands to finance this legal
- > campaign by ourselves. So there are no further obstacles from a financial
- > point of view.
- > This means that there is no need to wait and see financial arrangements,
- > before giving green light to this legal action.
- >
- > You can launch things from Canada , as we have discussed already. In
- order
- > to stress the international character of acting.
- > Then you, or we, send the injunction to the puppet-tribunal and
- subsequently
- > the next step is that the ICTY should be summoned to appear in court.
- > I can prepare a writ of summons for that pretty soon !
- >
- > yours, Nico S.

van holst en steijnen

From: van holst en steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
To: <despot@wishmail.net>
Cc: <hans.hupkes@planet.nl>; <office@globalreflexion.org>
Sent: dinsdag 31 juli 2001 12:29
Subject: BELANGRIJK !

Hoi Roza,

Deze uitzending van Argos is, zoals je al zei, van groot belang ! Ook voor de verdediging van Milosevic. Door die rapporten van de Duitse geheime diensten over de situatie in Kosovo vóór de NAVO-agressie valt de aanklacht tegen M. volledig aan duigen. Dit wordt dan nog versterkt door de verklaring van die hoge Duitse OVSE-vertegenwoordiger. De TOP wat dit betreft is dan wel het genoemde evaluatierapport van de Parlementaire Assemblée van de NAVO, dat verder gehakt maakt van de alle beschuldigingen aan de FRY en de schuld heel uitdrukkelijk bij het ÜCK legt.

Dit zijn allemaal stukken VAN HET GRÓÓTSTE BELANG. Evenals de verklaring van die Duitse generaal in Argos.

We moeten dan ook zien dat we al die stukken in handen krijgen. En verder lijkt het me zaak dat die hele Argos-uitzending INTEGRAL in het Engels wordt vertaald en als zodanig achter de hand wordt gehouden voor de verdediging van M.

Roza, fijn dat je het opgenomen hebt, en bedankt voor de tip !

Ik stel nu voor dat je van het bandje een copie maakt voor mij, dan maak ik op mijn beurt weer een kopie voor Hans en Nico V. Dat spreidt de kosten ! Aan Hans zou ik dan willen vragen (en aan Nico V.) of ze willen proberen, bij het Argos-team of elders, aan de geheime rapporten van de Duitse inlichtingendiensten te komen. waarin dus klip en klaar staat dat, aan de vooravond van de NAVO-bombardementen 1. van een humanitaire ramp in geen enkel opzicht sprake was en 2. dat het gekloot uitsluitend van de het ÜCK kwam.

Wellicht dat Argos bereid is om copieën van dit materiaal af te staan, als we er wat tegenover zetten (een geprivilegeerde positie in de zaak-Milosevic als het om pers-mededelingen gaat b.v. ?). Het lijkt me in elk geval zaak dat we die buitengewoon belangrijke documenten in handen krijgen..

Dan het rapport van de Parlementaire Assemblée van de NAVO . Ook dat rapport is van het grootste belang !

Zou jij, Roza, kans zien om te proberen dit op te sporen via internet ? dan wel via internet aan een adres te komen waar dit te bestellen zou zijn ? Het is toch prachtig ! - een NAVO-orgaan dat zelf aangeeft hoe verkeerd de NAVO wel zat ! Beter kunnen we niet krijgen ! Ik hoop dat het lukt.

Voor Nico V. en mij geldt dat we moeten zoeken naar mogelijkheden om die uitzending integraal in het Engels vertaald te krijgen. Om dit explosieve materiaal op elk geschikt moment voor de verdediging van M. te kunnen inzetten !

Hartelijke groeten,

Nico S.

van holst en steijnen

From: Despotovic, Ruza <despot@wish.net>
To: Nico & Neeltje Steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>; Ruza Despotovic <ruzad@ggzba.nl>
Sent: zondag 22 juli 2001 13:34
Subject: Racak manipulation

Contents:

Introduction

[1] [Figaro](#)

[2] [Guardian](#)

[3] [Exusia](#)

[5] [Facts](#)

[6] [NYork Times](#)

[7] [Autopsy: NO Massacre](#)

[8] [W. Weimer](#)

[9] [Walker - UNDESIRABLE](#)

[10] [Summary](#)

[11] [References](#)

The facts behind the "massacre" in the village of Racak in Kosovo

Thanks to the report of a special team of journalists with the Kragujevac daily LID, Tiker News Agency reproduces a part of the report from a special issue of this newspaper.

THE RACAK FILE: TRUTHS AND MANIPULATION

The events in the Kosmet village of Racak marked the beginning of the year in our part of the world. The stories from the Sarajevo marketplace of Markale and from Vase Miskina Street were repeated. The scenario was almost completely identical. The Serbs need to be accused of misdeeds and a massacre of civilians in order to find justification for their renewed punishment. In the first two cases, the world learned the truth too late, only after the Serbs had already been punished for something that they did not do. In the hope that we have learned something from previously lost battles in the media war, we have prepared for the readers of LID a special report, "The Racak File", in which we will attempt, on the basis of sources available to us, to unmask the initiators behind the new conspiracy against the Serbian people.

FIGARO QUESTIONS OSCE CLAIMS REGARDING EVENTS IN RACAK:[1]

A Film refutes Walker and terrorists

Eyewitness accounts by Albanians are refuted by film shot by reporters of Associated Press, the French paper stresses, stating that the gully where the bodies were discovered only on the day after the fighting, even though observers were present in Racak within half an hour after the fighting ended. The French daily Figaro today [Jan. 23] casts doubt on the statements of OSCE regarding events in the village of Racak, asking the question whether terrorists of the KLA staged the so-called massacre in an attempt to turn their military defeat into a political victory.

In a text bearing the heading "Kosovo - Shadow of Doubt Falls on a Massacre", Figaro writes that the version offered to the world by OSCE regarding events in Racak should be re-examined and that, by analyzing available facts, an answer should be found to the question of what really happened in Racak. The available facts - film shot both during the fighting at Racak and yesterday on location by Renaud Girard, special reporter for Figaro - refute the claims of OSCE and of the Albanian separatists that Serbian security forces massacred 45 civilians on Friday, points out the French daily.

William Walker with his hands in his pockets conducting a so-called "investigation of the

present during his "investigation process" and personally selected the teams of reporters who could accompany him

Yugoslav experts in forensic medicine, who yesterday began to perform autopsies of the bodies of those killed in Racak, declared that "not one of the bodies showed evidence that the victim was executed," writes Figaro.

Since questions exist as to what actually happened in Racak, this paper felt that it was important to try to reconstruct the chronology of events on the critical date. According to Figaro, at dawn the Serb police surrounded and attacked the village of Racak, known to be a base of the separatist KLA. The police had nothing to hide, since at 8:30 a.m. they invited a television crew (two reporters of the American Associated Press) to film the operation. Members of the OSCE mission were also present: on location were two vehicles with American diplomatic plates. The OSCE observers stayed on location the whole day, situated in a valley from where they were able to observe the village, writes Figaro.

At approximately 3:00 p.m., a police report was made public via the International Press Center in Pristina, which stated that, during the course of fighting at Racak, 15 "KLA terrorists were killed and a significant quantity of weapons was confiscated". At 3:30 p.m. the police forces, accompanied by the television crew of Associated Press, left the village, taking with them a heavy artillery piece of 12.7 mm caliber, two hand-held artillery pieces, two sniper rifles and approximately 30 Kalashnikovs manufactured in China. At 4:30 p.m., a French reporter drove through the village, where he encountered three orange OSCE vehicles. The international observers were calmly talking with three adult Albanians in civilian clothes. They were looking for possible injured civilians. Upon returning to the village at 6:00 p.m., the French reporter saw the observers taking away two women and two old men, who were very lightly injured.

The observers, who did not appear to be too excited, did not say anything significant to the reporter. They only said that they "were not able to assess the outcome of the fighting".

The spectacle of bodies of Albanian civilians in a gully, which shocked the world, was not discovered until the next day, at about 9:00 a.m., when reporters appeared on location, who were soon followed by OSCE observers, writes Figaro.

The village at that moment was under the control of armed members of the KLA, who were directing foreign visitors toward the scene of the so-called massacre. Around noon, William Walker, the chief of the OSCE mission in Kosovo, appeared and expressed his indignation regarding what he had seen, the paper reminds us. All eyewitness accounts from Albanians, according to Figaro, confirm one version of the story: in the middle of the day, the police raided the village, separated women from men, and took the latter into the hills where they subsequently killed them.

It is disturbing, however, that these eyewitness accounts are in complete contradiction with the film shot by the Associated Press crew, stresses the French paper. The film shows an empty village which the police had raided in the morning, moving along the walls of the houses for protection. Shooting began because the police encountered resistance from the trenches which the KLA separatists had dug nearby. The fighting was more intense on the higher ground around the village. Standing in a sheltered place by the mosque, the AP reporters concluded that the KLA separatists, who were surrounded, were desperately trying to break out. About 20 of them succeeded in doing so, a fact which the police confirmed.

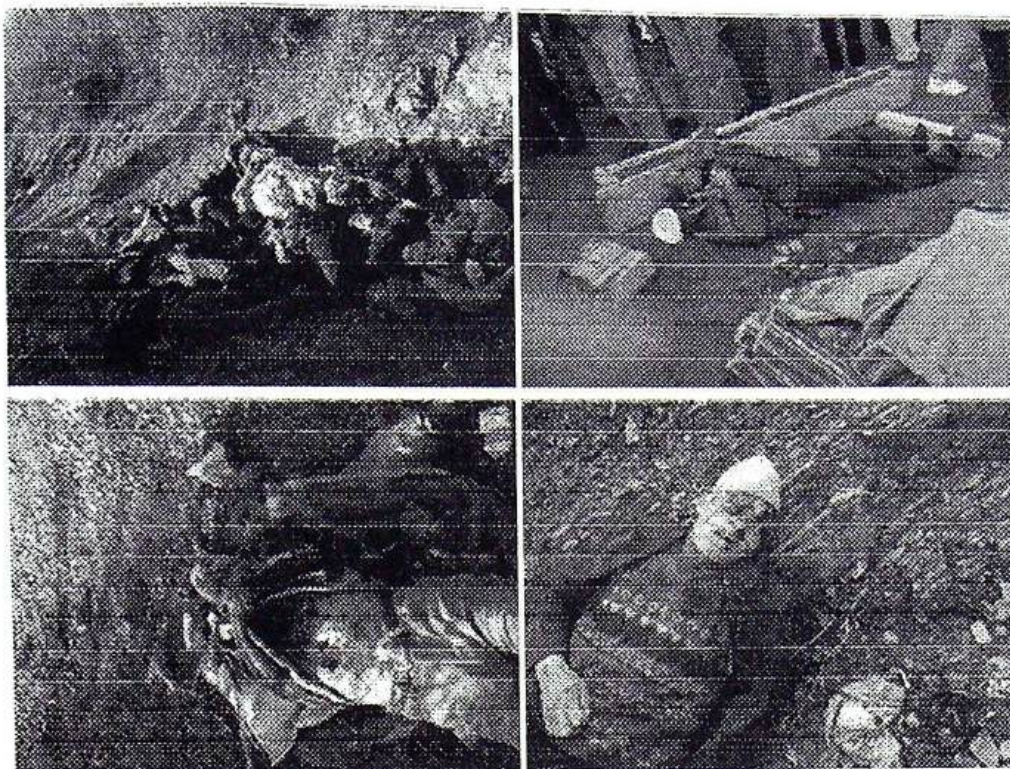
"What, in fact, happened? Did the KLA during the night collect the bodies of those killed in the fighting in order to prepare the spectacle of a so-called cold-blooded execution? Another disturbing fact is that on Saturday morning the reporters found very few cartridge shells around the gully where the so-called massacre took place", concludes Figaro.

The report by Figaro's journalist generated a great deal of interest in France: Girard was interviewed by Evropa-1 Radio and by France Info Radio, and many French and Swiss radio stations requested permission to retransmit the interview. Radio Frans Info today [Jan. 23] transmitted this interview every hour.

THE LONDON "GUARDIAN": BODIES OF THOSE KILLED AT RACAK WERE MOVED

It is becoming increasingly clear that many details of events in the village of Racak, which have been the direct cause of the newest tensions in Kosovo and Metohija and the launching of a media campaign, did not happen as the world until now had been told that they happened, it is stressed in London. After the two French reporters, the London Guardian also leaves much room for doubt in the current version of those events. The paper quotes the statement of officials of the international verification mission, who wished to

remain anonymous, to the effect that they were convinced that some of the bodies of the deceased at Racak were later moved.

Foreign and domestic experts have determined the **unnatural position of the bodies** of the victims and the **absence of empty cartridge shells** in the location where the victims were reportedly killed.

The verifiers, notes the Guardian, inspected 15 bodies of those killed at Racak and determined that some of them were moved. "We do not know who moved them or why," one of those officials stated. In addition to this, a reporter at the Guardian quotes the statement of a British member of the verification mission, Neal Strechan, who said he was officially invited to Racak, which represents the first public admission that the verifiers were duly informed.

Strechan says that a local Albanian, who was injured, told him that there were 20 bodies in the village. That was all he knew and, he emphasized, he "could not tell him any more than that".

All this promises to cast serious doubt upon the official reports of the verification mission in Britain, as well, and brings into question the true intentions of the very aggressive media and political campaign.

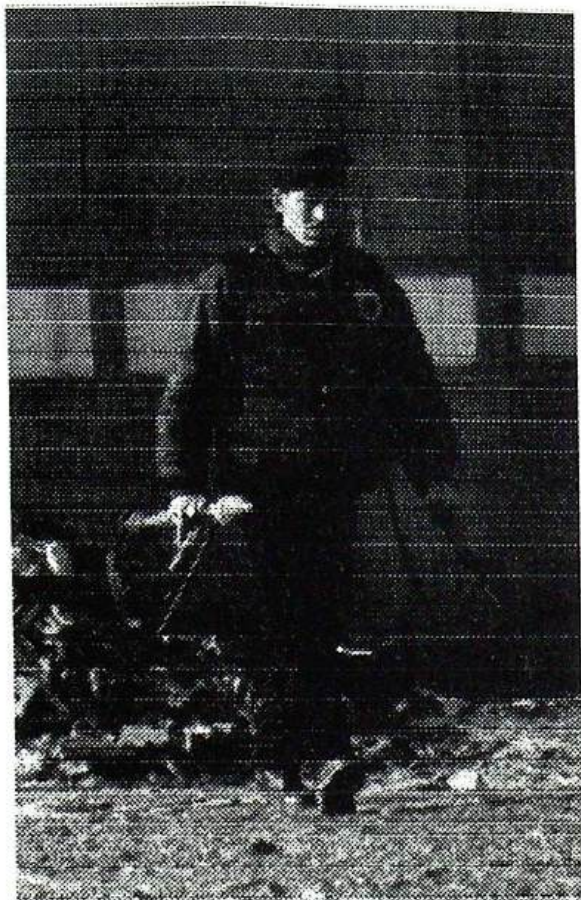
THE GREEK DAILY "EXUSIA": WALKER DIDN'T "SEE" TERRORISTS

On January 19, the Greek daily Exusia, in article entitled "Serb killed by 'unarmed' Albanians", notes that "in yesterday's fighting near the village of Racak, William Walker again failed to 'see' the Albanian terrorists".

Terrorist weapons found close to the village of Racak after the intervention of security forces and documented by members of the international mission.

The reason for the latest fighting, writes Exusia, was an attack, according to Walker, by "unarmed" Albanians on a team of Serbian specialists who were attempting to investigate. The paper informs us that in yesterday's fighting with Albanian terrorists, another member of the Serbian police forces was killed and two others were injured.

A member of the so-called KLA provides security for the "investigation mission" of William Walker.

"Regardless of the fact that the Albanian side is responsible for the latest fighting, warnings continue to be directed only to Belgrade, along with the threat that NATO forces will be activated for military intervention," writes the daily Exusia.

LE MONDE: A SERIES OF QUESTIONS WITHOUT ANSWERS

The French daily Le Monde, in the Thursday, January 21, issue, questions assertions of a "cold-blooded massacre" of Albanian civilians after the fighting between Serbian forces with the terrorists on January 15 in the village of Racak in Kosmet.

The accusation is irrevocable, writes Le Monde, but adds that unanswered questions remain nonetheless. How did the Serbian police manage to gather a group of men and to peacefully lead them to the place of execution when they were under constant fire by the terrorists?

How is it possible that the people living in the village, who returned before nightfall and the observers who spent over two hours in the village did not see the gully in which the bodies were found?

*The residents of the abandoned village of Racak **did not recognize** among the victims of the so-called "massacre" **any of their neighbors from the village***

Why were so few cartridges found surrounding the bodies and why was there so little blood in the location where 23 people were found with multiple bullets in their heads?

Were the bodies of Albanians killed in the fighting with the Serbian police later gathered in a single place in order to create a horrific spectacle which was supposed to elicit the condemnation of public opinion?

Was the adamancy and speed of the reaction of the Belgrade government, which gave the head of the verification mission 48 hours to depart from the Federal Republic of Yugoslavia, indicative of its certainty in what it claimed, asks Le Monde. The French daily states that only an international investigation can establish the truth beyond all shadow of a doubt. In Pristina, the arrival of Finnish and Belorussian forensic experts is expected who will assist their Yugoslav colleagues in expert assessment of the bodies, writes the paper.

THE FACTS: CHRONOLOGY OF EVENTS IN THE VILLAGE OF RACAK

In the early morning hours of January 15, members of the police surrounded the village of Racak, district of Stimlje, with the goal of arresting a terrorist group which, five days before, had killed a policeman, Svetislav Przic.

That terrorist group had carried out multiple criminal acts of terrorism as per Article 125 of the Criminal Code of the Federal Republic of Yugoslavia and was responsible for the murders of policemen Sinisa Mihajlovic, Nazmija Aluri and Svetislav Przic, members of the police reserve forces of the Ministry of Internal Affairs at Urosevac, PC Stimlje (killed in attacks on September 10 and October 29, 1998, and on January 10, 1999); Sasa Jankovic and Ranko Djordjevic, members of the police reserve forces of Ministry of Internal Affairs at Gnjilane (killed on August 2 and October 12, 1998); and the murder of civilians Miftar Reseni (on December 31, 1998) and Enver Gasi (January 2, 1999). The same terrorist group kidnapped members of the ethnic Albanian and Roma [Gypsy] communities in the districts of Urosevac and Stimlje, and set fire to the house of an ethnic Albanian, Djemalj Batici of Racak (on November 18, 1998).

Security forces informed officials of the international observation mission at the beginning of the campaign against the terrorists and it was watched by observers and reporters of foreign news agencies.

Upon entering the village of Racak, terrorist groups attacked the members of the police from trenches, barricades and fortifications using automatic weapons, and hand-held missile and grenade launchers. During the attack, policeman Goran Vucicevic was injured and many official vehicles belonging to the Ministry of Internal Affairs of Serbia were damaged. Members of the police used weapons in order to fend off the attack and break up the terrorist groups. Several tens of terrorists were killed in the fighting, most of whom were in uniforms bearing the markings of the terrorist KLA. On this occasion, members of the police confiscated: a Browning heavy artillery piece of 12.7 mm caliber, two hand-held artillery pieces, 36 automatic rifles, two sniper rifles, and a large quantity of munitions and hand grenades, radio stations, and other military equipment and supplies.

During the course of this police action, terrorist Sadik Mujota (born in 1943) from the village of Malopolje, district of Stimlje, was killed, as well as his daughter who was an active member of the so-called KLA terrorist organization. Mujota, along with his brothers, three sons and a daughter, headed a terrorist group consisting of many people which participated in carrying out multiple terrorist attacks on members of the Ministry of Internal Affairs of Serbia and the Yugoslav Army in the region of the district of Stimlje. The OSCE KVM was advised of the beginning of the action to arrest the terrorists and was present on location. Immediately following the police action, an

investigative team headed by an investigating judge of the Pristina District Court, Danica Marinkovic, and by the Deputy District Public Prosecutor, Ismet Sufto, appeared on location but the terrorists who were on the surrounding highlands opened fire and made it impossible to conduct the investigation. The following day, January 16, 1999, the investigation was again rendered impossible because OSCE KVM insisted that the investigating judge conduct the investigation without the presence of the police, with the explanation that fighting might ensue.

During this (classic) police operation of finding and arresting a terrorist group which had committed terrorist attacks, murder and kidnapping of members of the police, and of civilians, in the regions of Urosevac and Stimlje, the head of the OSCE Kosovo Verification Mission, William Walker, immediately accused "Yugoslav security forces" of massacring 45 civilians in the village of Racak, an act of which he was "personally convinced" and sent an ultimative demand that investigators from the Hague Tribunal be permitted to come to Kosovo and Metohija within 24 hours. At the same time, Walker personally visited the village of Racak, without informing the Yugoslav authorities, accompanied by reporters whom he hand-picked.

By his behavior, his incorrect and malicious interpretations and disrespect for the authority of Yugoslav officials and laws, Walker overstepped his mandate of verifier and the agreement with OSCE in the worst possible manner. On January 17, 1999, the chairman of the Coordinating Team of the Federal Government's Commission for Cooperation with OSCE Kosovo and Metohija Verification Mission, Dusan Loncar, sent a note of protest to the head of the OSCE Kosovo Verification Mission, William Walker, because of his inappropriate behavior and particularly because he made it impossible to conduct an investigation in the village of Racak by authorized, legally empowered authorities.

The investigation, which was scheduled for January 17, 1999, from 8:00 a.m. to 1:00 p.m., and to which Walker (KVM) were invited to verify the process by which the investigation was performed, was never begun due to the fact that the Albanian terrorists opened fire from mortars and heavy artillery from the region of the villages of Rance and Petrovo. On that occasion, one of the fired mortar shells fell close to the investigating judge, Mrs. Danica Marinkovic, while other shells fired by the terrorists posed an immediate danger to the lives of the policemen protecting the investigating judge.

An official protest was sent to Walker due to the impossibility of performing the investigation by the investigating judge and it was asked that the verifiers limit their engagement to the function of verifying the process and the work of our investigating judge and her protection force.

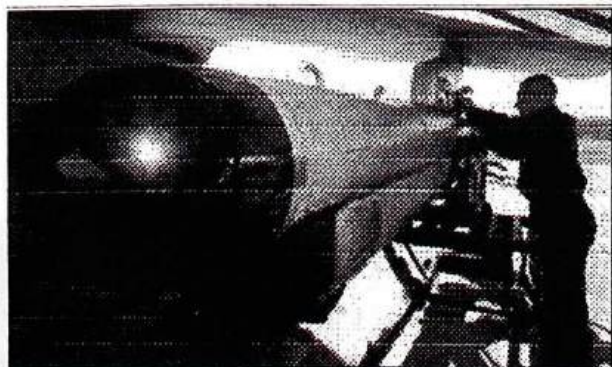
THE NEW YORK TIMES: THE AMERICANS ALREADY KNEW?

On Friday, the day before American ambassador William Walker sensationally "discovered" the so-called massacre in the village of Racak in Kosmet, State Secretary Madeleine Albright held a meeting behind closed doors in Washington, at which she revealed to a few members of the team close to her that the agreement on normalization of relations in Kosmet was due to fall apart at any moment. The New York Times wrote on January 19.

The New York paper cites the statement of an anonymous official in the American administration who pointed out that Albright, obviously, had reliable information regarding events in Racak and practically announced them.

Last Sunday, the American secretary of state, claims the same source, revealed to functionaries of the White House and the Pentagon that "the administration is facing a critical moment" with respect to reaching a decision on Kosmet and outlined that Washington had three options: to give up, to continue "wallowing in the mud" or to take "decisive action". The secretary of state, claims the New York paper, told her colleagues that she favored "strong pressure".

Today's text in The New York Times clearly shows that Washington knew in advance of the whole scenario of the so-called massacre in the village of Racak, which is now being used to justify new pressures on Yugoslavia and Serbia.

America is prepared to punish the Serbs. Regardless of the facts, the threat remains intact.

More than symptomatic is the fact that Madeleine Albright, in warning the functionaries in the Pentagon and the White House that the

climax of the Kosmet crisis was soon coming, delivered a series of compliments regarding the head of the OSCE verification mission in Kosmet, William Walker, who, only one day later, would take upon himself the key role in the realization of the scenario of the so-called massacre.

AUTOPSY OF FIVE BODIES SHOWED NO TRACE OF MASSACRE

The director of the Institute for Forensic Medicine of the Faculty of Medicine in Pristina, Dr. Slavisa Dobricanin, stated on Wednesday that a team of eminent pathologists had already performed autopsies of five bodies brought from the village of Racak, and that the bodies bore signs of injury caused exclusively by firearms.

In a statement before numerous domestic and foreign reporters, Dobricanin stressed that the bodies which had been autopsied bore no sign of injuries "which would support that they had been massacred or otherwise tampered with, except for injuries resulting from small rodents, most probably mice, and birds".

He reminded that 40 bodies were delivered to the Institute for Forensic Medicine the day before yesterday, that a team of eminent forensic experts had been formed, among whom were two forensic pathologists from Belorussia, and that it had begun to work on autopsying the bodies upon the order of the investigating judge, Danica Marinkovic.

The work, added Dobricanin, was expected to last for several days, and the full results would be known after additional analysis, after which a public statement would be made. According to Dr. Dobricanin, two members of the OSCE verification mission in Kosovo and Metohija were constantly present at the autopsy and a team of Finnish pathologists, who were already in Belgrade, were expected to arrive the following day.

"We will continue working on the rest of the bodies together with them," said Dobricanin and added that the Finnish experts would bring with them "all materials necessary for further work". Besides Dobricanin, the team of pathologists consists of experts from the Institute of Forensic Medicine in Novi Sad, the Nis Institute, and the Institute for Forensic Medicine in Belgrade.

WILLY WEIMER, Vice-President of the OSCE Parliamentary Assembly, REJECTS MANIPULATION BY TV PICTURES

Willy Weimer, vice-president of the OSCE Parliamentary Assembly, told the private German television station NTV that he rejects with disgust manipulation by television pictures intended to provoke an intervention by NATO in Kosovo and Metohija. "Everything is directed toward causing a certain reaction so that, once we see certain pictures, we get the wish to immediately issue orders to our soldiers to go into action. I am deeply disturbed by these shameful manipulations of our feels of humanity," declared Willy Weimer on Tuesday, in the contact program "Headlines" ("Schlagzeilen").

*Among the first proofs of manipulation, analysts noticed the fact that the "relatives" of the victims wore **black** with black mourning bands which is **not** a religious nor a traditional **Muslim** expression of mourning.*

Answering a question with regard to events in the village of Racak, Willy Weimer said that he "knew full well the extent of the Serbs' responsibility" but that he knew even better the responsibility of the Albanian terrorists who, he said "contributed significantly to OSCE's not being able to perform its duties for the past several months".

THE YUGOSLAV FEDERAL GOVERNMENT,

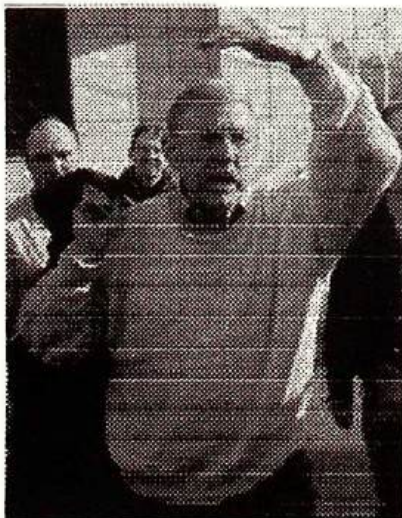
WALKER - UNDESIRABLE

The federal government, in a special session held on January 18 which was chaired by premier Momir Bulatovic, discussed the latest developments in Kosovo and Metohija and the increased pressures from abroad on the Federal Republic of Yugoslavia. The federal government concluded that a new campaign was underway by the international community and decisively rejected as unfounded the untruthful and malicious declarations regarding events in the village of Racak, the implication of which was to accuse government officers. As a separate item, the federal government reviewed the activities of William Walker, the director of the OSCE verification mission in Kosovo and Metohija, and assessed that that they were in flagrant violation of the provisions of the Agreement regarding the OSCE mission. His activities far exceeded his mandate as director of the mission, as defined by the Agreement regarding the mission which he heads.

William Walker immediately determined who was guilty: the Serbs had carried out a "massacre"

The agreement indicates (in section 8 of part one) that the responsibilities defined by the Vienna Convention regarding diplomatic relations of 1961 would be honored. Starting from the point of honoring the provisions determined by the Vienna Convention, the federal government, on the basis of the agreement regarding the OSCE verification mission for Kosovo and Metohija (part one, section 8) in which it is precisely defined that the mission has diplomatic status on the basis of the Vienna Convention and Article 9 of the Vienna convention on diplomatic relations, decided to declare William Walker an undesirable person (persona non grata) which implies that he had the responsibility to leave the territory of FR Yugoslavia within 48 hours.

William Walker: The Serbs are to blame and the world will believe what I say!

After this decision was reached, leaders of international organizations and numerous diplomatic representatives contacted the highest representatives of the Federal Republic of Yugoslavia, and the federal government decided at a session held on January 21 to "freeze" the previous decision regarding the declaration of Walker to be persona non grata.

SUMMARY

Since agreements were concluded between the President of the FRY, Slobodan Milosevic, and US special representative, ambassador Richard Holbrooke, during the period from October 13, 1998, and January 14, 1999, in the region of the autonomous province of Kosovo and Metohija, Albanian separatists carried out a total of 599 terrorist attacks and provocations, of which 186 were against

civilians, while 413 were against members of the Ministry of Internal Affairs of the republic of Serbia.

In these attacks, a total of 53 persons were killed (37 civilians and 16 policemen) and 36 persons suffered serious bodily injury (13 civilians and 23 policemen). A total of 43 persons were kidnapped (39 civilians and 4 policemen); of those, three were killed (one civilian and two policemen), while the fate of the other 22 civilians and one policeman remains unknown.

The investigating judge Danica Marinkovic on January 18 visited the place of the event, continued the investigation and collected evidence regarding the facts of the event. Within that framework, Yugoslav forensic experts working with Finnish forensic experts and Belorussian pathologists continue to work on the identification of the bodies and the determination of the cause of death under the constant observation of representatives of the international mission and while the process is being videotaped.

Every day several **Serbian families leave their homes** in the region of villages under the pressure and threats of the so-called KLA; in Kosovo we see the **ethnic cleansing of Serbs** from this southern Serbian province.

**The Serbs are leaving ... the Albanians are staying...
WHO is really the victim in Kosovo?**

Copyright 1999 by LID/Tiker. All rights reserved.

References

[1] **Le Figaro, Paris 20. January 1999**

English: "KOSOVO: OBSCURE AREAS OF A MASSACRE "

[2] **Le Monde, Paris 21. January 1999**

French: "Les morts de Racak ont-ils vraiment été massacrés froidement ? "

English: "Were the Racak dead really coldly massacred?"

[3] **Die Welt, Berlin 21. January 1999**

German: "Der Krieg um die 40 Toten von Racak im Kosovo Massaker oder "nur" die Opfer eines Tages? "

[4] **Liberation, Paris 21. January 1999**

French: "Neuf questions sur les morts de Racak"

English: "Nine questions concerning the Racak dead"

[5] **International Action Center, New York, Paris 21. January 1999**

English: "Who is William Walker: "WARHAWK BEHIND U.S. KOSOVO POLICY - AMB. WALKER COVERED UP REAL MASSACRES IN EL SALVADOR""

Oorlogsmisdaad? Liever toga dan uniform

Oorlogtribunalen zijn een schaamlap voor afwezigheid van de wereldgemeenschap tijdens conflicten.

Door onze redacteur

ROBERT VAN DE ROER

ROTTERDAM, 7 JULI. De wereld bejubelt de overdracht van Slobodan Milošević aan het Joegoslavië-tribunaal, want de berechting van dit type leider maakt rechtspraak tot een serieus wapen van de internationale gemeenschap. Maar de euforie kan één probleem niet maskeren: oprichting van oorlogstribunalen, zoals die voor ex-Joegoslavië en Rwanda, is vaak een symptoom van onmacht en gebrek aan leiderschap. De Verenigde Staten, Europa en Rusland zijn samen niet bereid of in staat gebleken tijdig in te grijpen in deze oorlogen, en hebben als grootste ge-

mene deler vervolgens maar rechters aangesteld om de daders achteraf te bestraffen.

Wie de oprichting van beide tribunalen bekijkt, weet dat ze als schaamlap dienen voor de internationale afwezigheid op het moment dat er vermoord werd. Toen de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 25 mei 1993 besloot tot oprichting van het Joegoslavië-tribunaal, was diezelfde raad, van Westerse landen tot Rusland en islamitische landen, diep verdeeld over de aanpak van de oorlog in Bosnië. Het gezamenlijk sturen van vrede afdwingende grondtroepen – in tegenstelling tot lichtbewapende blauwhelmen – en uitvoeren van luchtaanvallen waren uit den boze. Het tribunaal was een van de weinige punten van overeenstemming, omdat het ook ver weg leek: wat kon er van zo'n rechtbank worden verwacht zolang de wereld geen politieke stuurde

om verdachten op te pakken?

Het Rwanda-tribunaal werd op 8 november 1994 in een nog latere fase opgericht: maanden na het uitmoorden van zo'n 800.000 Tutsi's en gematigde Hutu's. Anders dan in Bosnië had de wereldgemeenschap dit conflict op zijn beloop gelaten. De VN, afgeschrikt door een hausse aan regionale

NIEUWSANALYSE

brandhaarden, waren het er min of meer over eens van ingrijpen af te zien. Veel leiders, van president Clinton tot VN-chef Kofi Annan, trokken daarvoor later het boetkleed aan.

In zekere zin kopen de VN met een tribunaal hun schuldgevoel voor hun inertie tijdens een conflict af. Al te veel mag dit ook weer

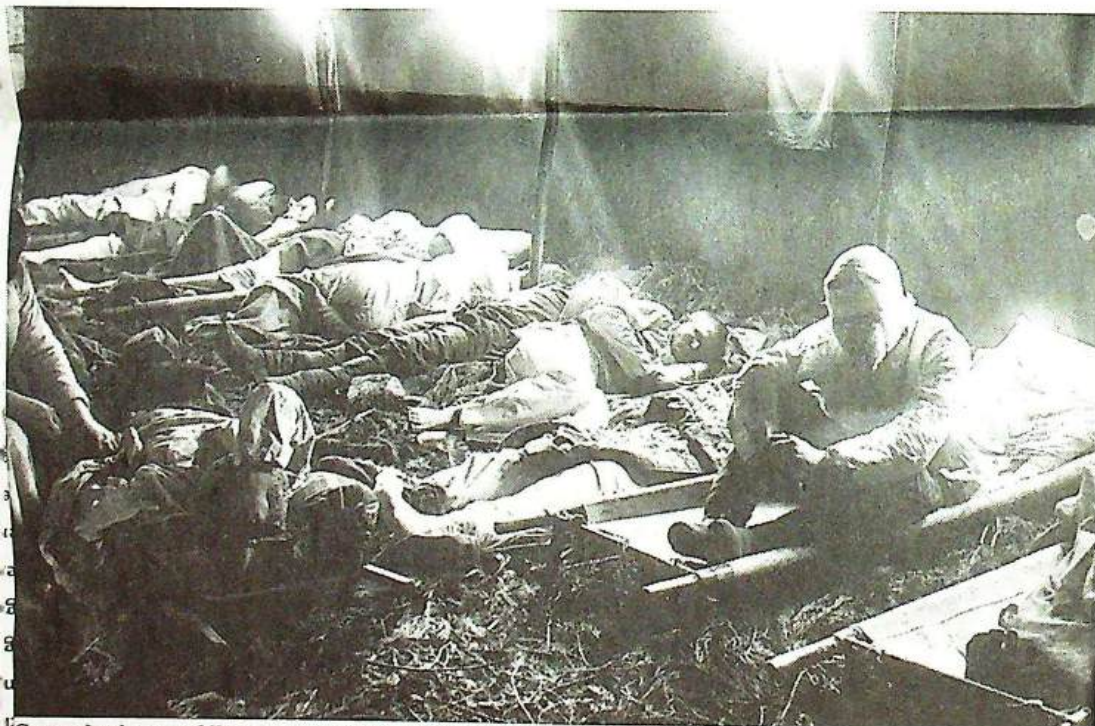
niet kosten. De VN wilden niet ingrijpen in Sierra Leone, en besloten vorig jaar tot de oprichting van een tribunaal. Maar door geldgebrek komt dat moeizaam van de grond.

Liever rood-zwarte toga's dan groene gevechtstenuus, is de risicomidende keuze van de VS en Europa, bang als ze zijn voor volle lijkenzakken met soldaten. Die angst leidt er ook toe dat de NAVO al zes jaar geen risico neemt om de Bosnisch-Servische hoofdverdachten Karadžić en Mladić op de Balkan op te pakken. De VS herzag medio 1997 hun Bosnië-beleid en zeiden dat het tribunaal een „integraal onderdeel” daarvan moest worden: geen duurzame vrede zonder gerechtigheid. Ondanks dit streven hebben de VS weinig risico's genomen. Ook vorige week niet. Onder economische druk van donor Amerika droeg de Servische regering Milošević over. Het

Haagse tribunaal moet zich daarom niet rijk rekenen. Zolang de NAVO fysieke risico's blijft mijden, blijft het tribunaal een rechtbank zonder politiek.

Europa laat bestrijding van oorlogsmisdaden graag over aan de VS, die van oudsher de rechten van de mens en morele normen hoog in hun vaandel voeren. Amerika, het enige land met een speciale ambassadeur voor oorlogsmisdaden, drukt daarbij als politieke, militaire en economische supermacht een extra zwaar stempel. De vorige VS-ambassadeur voor oorlogsmisdaden, David Scheffer, erkende echter in oktober 1999 tegenover deze krant dat hij niet meer dan twaalf van de circa veertig regionale conflicten kon onderzoeken, en dan vooral de massamoorden „in een hanteerbare hoeveelheid van deze crises”. „Wij falen vaker dan wij slagen”, zei Scheffer. De wereld bepaalt nu van geval

tot geval wat oorlogsmisdaden zijn. De regering-Bush is tegen een permanent internationaal strafhof, omdat zij haar eigen onderdanen niet wil onderwerpen aan de jurisdictie van zo'n college. Politieke of economische belangen staan soms een eensgezinde beoordeling van oorlogsmisdaden in de weg. Waarom de ene oorlog of dictator wel aandacht van een tribunaal krijgt, en de andere niet, heeft vaak te maken met de belangenstrijd en gebrek aan consensus tussen grote landen. De VS willen de Iraakse leider Saddam Hussein al jaren vervolgen, maar doen hiervoor geen pogingen binnen de Veiligheidsraad, omdat dit geen kans maakt wegens verzet van Rusland en China. Immers, wat op straat in Bagdad, Dili of Grozny een oorlogsmisdaad is, krijgt in New York, in de multilaterale centrifuge van de VN-Veilighidsraad, al snel een andere benaming.

Gewonden in een veldhospitaal in de Eerste Wereldoorlog. (Foto G. Fried)

Nazi-kopstukken voor de rechters in Neurenberg. (Foto AP)

Onderzoek naar de vermoorde burgers van Srebrenica. (Foto AP)

Slobodan Milošević voor het Haagse VN-tribunaal. (Foto AP)

VN-tribunaal erfenis van Geneefse conventies

Het Joegoslavië-tribunaal was al een succes vóór de overdracht van Milošević, vindt de specialist oorlogsrecht. Het tribunaal schaadt het aanzien van de internationale rechtspraak, meent de specialist volkenrecht. Twee emeritus hoogleraren over de erfenis van de Geneefse conventies.

lijkheid om een tribunaal op te richten waarbij internationale rechters het recht kregen een oordeel te vellen over de Duitse keizer Wilhelm II. Maar zo'n tribunaal kwam er niet en Wilhelm kon zijn laatste levensjaren rustig doorbrengen in Nederland.

De moord op miljoenen burgers in de Tweede Wereldoorlog door nazi-Duitsland en de mishandeling van burgers en krijgsgevangenen door de Japanners leidde tot een wijziging in de publieke opinie ten opzichte van het oorlogsrecht. Voor het eerst werden Duitse en Japanse oorlogsmisdadigers berecht door een internationaal

strafhof, in Neurenberg en Tokio. Deze twee tribunalen zijn de enige precedentes voor het Joegoslavië-tribunaal dat in 1993 door de Veiligheidsraad van de VN is opgericht. Mandaat: de berechting van oorlogsmisdadigers vanaf 1991 in ex-Joegoslavië. Naar aanleiding van de gruwelen van mei 1994 in Rwanda besloot de Veiligheidsraad tot oprichting van een apart tribunaal in Arusha.

In Bosnië, Kroatië en Rwanda vochten leger- en paramilitaire eenheden tegen de bevolking en niet tegen elkaar. „De verschuiving van de klassieke 'gebruiken van de oorlog' naar het betuigelen

van binnenlandse twisten is de grote uitdaging van het humanitaire recht”, vindt Kalshoven. Daarbij kan het nog op te richten Internationale Strafhof een belangrijke rol spelen. Het Joegoslavië- en het Rwanda-tribunaal zijn ad hoc tribunalen, opgericht omdat het internationale politieke klimaat op dat moment gunstig was. Maar waarom geen tribunaal voor Irak (Koeweit), Rusland (Tsjetsjenië), Indonesië (Timor), Sierra Leone of Cambodja? „Absolute willekeur”, meent Kalshoven. Hij hoopt dat de VN assistentie gaan verlenen aan bijvoorbeeld Sierra Leone en Cambodja voor het op-

zetten van nationale tribunalen voor de berechting van de oorlogsmisdadigers in die landen.

Ook zijn collega Paul de Waart, emeritus hoogleraar volkenrecht aan de VU, is „erg enthousiast” over deze ontwikkeling, want met de oprichting van het Joegoslavië-tribunaal zijn „elementaire democratische en internationaal-juridische regels geschonden”.

Oorlogsmisdadigers horen in eerste instantie in eigen land te worden berecht. De Waart: „Belgrado was daartoe bereid, in lijn met het nieuwe VN-beleid, maar het Westen heeft op een schandelijke manier de federale regering van

het land en die van de deelstaat Servië tegen elkaar uitgespeeld. De deelstaat ging akkoord met de overdracht van Milošević aan het Joegoslavië-tribunaal; de federale regering niet.” Nog terwijl het Joegoslavische Constitutionele Hof het uitleveringsverzoek toetste, werd Milošević uitgeleverd. De Waart: „Een schending van de regels van fatsoenlijk bestuur. Een democratie onderscheidt zich door de scheiding van de wetgevende, rechtsprekende en uitvoerende macht. Waarom dwong het Westen Joegoslavië om deze regels met voeten te treden?”

De Waart betwist ook de rechtsgeldigheid van het tribunaal. Afgelopen dinsdag zei Milošević het tribunaal niet te erkennen omdat het is opgericht door de Veiligheidsraad en niet door de Algemene Vergadering van de VN. De kritiek is niet nieuw, maar De Waart vindt het terecht dat de vraag wordt gesteld of de Veiligheidsraad wel bevoegd is om een tribunaal op te richten. In een beroepszaak heeft het Joegoslavië-tribunaal zelf de vraag bevestigend beantwoord, maar volgens De Waart had de vraag moeten worden voorgelegd aan het onafhankelijke Internationale Gerechtshof. „Dat is ten onrechte niet gebeurd.”

Zijn derde punt van kritiek betreft de „onbepaalde vrijheid van handelen” van de openbaar aanklager. Een openbaar aanklager hoort verantwoording af te leggen waarom bepaalde zaken niet worden behandeld en tegen zo'n besluit moet men in beroep kunnen gaan. „Dat geldt niet voor Carla del Ponte; zij hoeft aan niemand verantwoording af te leggen.” Als Del Ponte niet tot vervolging overgaat – zoals gebeurde bij beschuldiging dat de NAVO-landen zich met de bombardementen op Joegoslavië schuldig hadden gemaakt aan oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid – dan kan tegen dat besluit geen protest worden aangetekend bij een rechter. „Het tribunaal miste een unieke kans om de onpartijdigheid te bewijzen”, vindt De Waart. „Del Ponte schaadt het aanzien van de internationale rechtspraak. Met alle euforie rondom de overlevering van Milošević is daar te weinig aandacht voor.”

Door onze redacteur CEES BANNING

DEN HAAG, 7 JULI. „De berechting van Slobodan Milošević vind ik geen garantie voor het succes van het Joegoslavië-tribunaal.” *Frans Kalshoven, emeritus hoogleraar humanitair oorlogsrecht in eiden, begrijpt de euforie, maar zelt die absoluut niet. „De Verenigde Staten hebben zwaar ingezet op Milošević. Nu hij in Scheveningen zit zijn twee geldstromen gewaarborgd. Eén naar Belgrado, en één naar Den Haag. Voor het mago van het tribunaal is Milošević belangrijk, maar het tribunaal was al eerder een succes.”*

De hoogleraar, in de jaren negentig voorzitter van een speciale VN-commissie die de oorlogsmisdaden in ex-Joegoslavië onderzocht, doet onder meer op een uitspraak in de Foča-zaak van februari dit jaar waarbij het tribunaal de verkrachting en seksuele slavernij als een oorlogsmisdrijf bestempelde. Die uitspraak is volgens Kalshoven een „markant voorbeeld” van de evolutie van het oorlogsrecht. In de 19de eeuw werd nog gediscussieerd over de vraag waarom een gewonde vijandelijke soldaat niet gewoon kon worden afgemaakt. Tot twee à drie generaties geleden vond men algemeen dat een oorlog wreed was, maar soms onvermijdelijk om geschillen te beslechten. Oorlogvoeren was geen misdrijf tegen de menselijkheid; de conventie van Genève (zie kader) moest er voor zorgen dat gewonde militairen human worden behandeld door de vijand.

De slachtingen van de Eerste Wereldoorlog veranderden daar weinig aan. Het Verdrag van Versailles (1919) bood wel de moge-

Advocaten
Gedreven ma

die samen met het gemotiveerde onderzoek van de ghele ondernemingen verdere specialisme (bijv. insolventie)

Het kantoor opereert van is besloten de ondernemingen de markt nog actiever te maken. Het kantoor opereert van is besloten de ondernemingen de markt nog actiever te maken. Het kantoor opereert van is besloten de ondernemingen de markt nog actiever te maken.

De compagnons werken, verder vormgeven en inw. Het kantoor blijft gericht op functies op interim basis. Legal People vervult ook functies op interim basis. Legal People vervult ook functies op interim basis.

advocaten, (kandidaat-) notarissen, fiscalisten en bedrijfsjuristen

Legal People bemiddelt van juristen search & selectie

Legal People richt zich op uitsluitend op juristen met 3 jaar of meer ervaring en voortreffelijke kwaliteiten, zowel in vakinhoudelijke als in relationale zin. Legal People handelt de financiële dienstverlening, handel en industrie.

Legal People richt zich op hoogwaardige functies binnen de advocatuur, het notariaat, de financiële dienstverlening, handel en industrie.

Legal People richt zich op uitsluitend op juristen met 3 jaar of meer ervaring en voortreffelijke kwaliteiten, zowel in vakinhoudelijke als in relationale zin.

Legal People handelt de financiële dienstverlening, handel en industrie.

Legal People richt zich op uitsluitend op juristen met 3 jaar of meer ervaring en voortreffelijke kwaliteiten, zowel in vakinhoudelijke als in relationale zin.

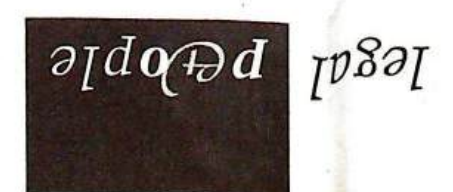
Legal People handelt de financiële dienstverlening, handel en industrie.

enspecialist

Nederland tot de top van de juridische advieskantoren. Het kantoor maakt voor een onafhankelijke positie. Advocatuur, notariaat en bijwaardige rol binnen het kantoor. Alle voor ondernemingen worden aangeboden. Clienten zijn met name grote en middelgrote bedrijven, alsmede pensioeninstellingen.

De afgelopen jaren leggen steeds meer adviseurs complexe vraagstukken voor die innovatief en vaak sterk verschillen. De adviseurs hebben meestal een fiscaal- of ander fusies & overnames. Nederland tot de top van de juridische advieskantoren. Het kantoor maakt voor een onafhankelijke positie. Advocatuur, notariaat en bijwaardige rol binnen het kantoor. Alle voor ondernemingen worden aangeboden. Clienten zijn met name grote en middelgrote bedrijven, alsmede pensioeninstellingen.

De afgelopen jaren leggen steeds meer adviseurs complexe vraagstukken voor die innovatief en vaak sterk verschillen. De adviseurs hebben meestal een fiscaal- of ander fusies & overnames. Nederland tot de top van de juridische advieskantoren. Het kantoor maakt voor een onafhankelijke positie. Advocatuur, notariaat en bijwaardige rol binnen het kantoor. Alle voor ondernemingen worden aangeboden. Clienten zijn met name grote en middelgrote bedrijven, alsmede pensioeninstellingen.

van holst en steijnen

8

From: Despotovic, Ruza <despot@wish.net>
To: Ruza Despotovic <ruzad@ggzba.nl>; Richard van Houten <richardenbeba@wxs.nl>; Globalreflexion <office@globalreflexion.org>; Michel Collon <michel.collon@skynet.be>; Ksenija Sigulinski <sigu@worldonline.nl>; Hans Hupkes <HANS.Hupkes@Planet.NL>; Nico & Neeltje Steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
Sent: donderdag 5 juli 2001 14:42
Subject: Fw: [SIM] Charges against Milosevic reveal NATO's larger crimes

----- Original Message -----

From: Miroslav Antic
To: NSP ; NATO ; Sorabia@Yahoogroups. Com ; News ; BALKAN ; SNN ; 'YAHOO'
Cc: 'Sin' ; 'Balkans' ; HoHumHuck ; 'Diplomat' ; 'LJudska Prava' ; SIM-Egroups ; SIM
Sent: Thursday, July 05, 2001 11:26 PM
Subject: [SIM] Charges against Milosevic reveal NATO's larger crimes

Charges against Milosevic reveal NATO's larger crimes

by Stephen Gowans

George Orwell once said that a lot of journalism is like prefabricated hen houses -- ready-made phrases and ideas slapped together without a lot of thought. Orwell's ghost must have smiled knowingly, reading media reports of Milosevic's abduction and transfer to The Hague. Drawing from a warehouse of ready made fallacies, one journalist noted there was an estimated 10,000 deaths related to Milosevic's crackdown in Kosovo. Passed from journalist to journalist, this canard spreads like a virus. After a time, it becomes part of the zeitgeist, accepted by all, because it's accepted by everyone else, even though it has no roots in reality, like people believing the earth is flat in the face of plenty of opportunities to see it isn't. Alan Freeman, a correspondent for the Toronto Globe and Mail, dragged out the 10,000 dead myth, even though his own newspaper has run articles on forensic pathologists failing to turn up the 10,000 dead NATO warned darkly of. That is that NATO once warned darkly of. NATO long ago backed away from the 10,000 dead figure. But once a virus starts to spread, it's difficult to stamp out.

So it is that media reports can be built around a myth, despite internal inconsistencies in the report that surrounds it. Freeman, for example, lays out the charges against Milosevic: deportation, murder, persecution. Nothing about genocide. Ten thousand deaths surely ranks as genocide. But Freeman doesn't ask why the genocide charge is absent, doesn't even seem to know that his prefabricated hen house is askew, its angles all wrong.

The charges against Milosevic involve the murder of 391 individuals, not 10,000, something Freeman might not even know. If he does, he's not saying. Nor does he know, or mention, that by the most conservative estimate -- that of Human Rights Watch -- NATO killed 500 civilians in its 78-day aerial bombardment of Yugoslavia, a bombardment that, without the backing of the UN, was illegal. That's in excess of a hundred deaths more than Milosevic is accused of. Other estimates put the civilian death toll higher. Yet NATO said it had to bomb Yugoslavia to stop a genocide.

Of course, the NATO death toll was accidental, NATO-supporters, and journalists, will object. NATO didn't mean to kill those civilians, so killing them was excusable. They were unfortunate collateral damage, the phrase Timothy McVeigh, ex-US serviceman, invoked to explain away the hundreds he murdered. He learned well.

Journalist haven't always had such an exculpatory attitude to aerial bombardment and its inevitable toll of "accidental" civilian casualties. Consider this, from the New York Times, May 10, 1940.

"(Three bombers) whipped down to the valley, whirled around and came back again...They knew what they were doing. They knew they were destroying private houses in a helpless village...and people in those houses if they were not quick enough.

The story of air warfare of this sort has been told and retold...It is not an accidental atrocity'...It is an attested, studied, boasted method of attack. These are the gangsters of the air."

It could have been a comment on NATO's bombing of Yugoslavia, or, in particular, on the attack on the quiet Serb town of Varvaran, well away from the fighting, where, one day, two years ago, a NATO jet fighter swooped down on a bridge filled with civilians, fired a missile, and then came back for a second attack while rescuers were pulling the dead and wounded from the rubble. But it wasn't. It was a comment on a Nazi air raid in Norway. The Nazis were the last to bomb Yugoslavia...that is, before NATO decided to see what cluster bombs, depleted uranium, cruise missiles and high-altitude bombing could do to embassies, radio-television buildings, trains, factories, refugee convoys, hospitals, bridges and...people.

If you're going to be gangsters of the air for 78 days, in violation of international law, killing hundreds, if not thousands of civilians, destroying civilian and economic infrastructure in contravention of the articles of war, then you'd better be able to show that you have a compelling reason. The murder of 391 people, by most standards, is hardly compelling. Which is why it's handy that the media is willing to trot out the myth about 10,000 deaths in Kosovo. It makes the NATO assault seem worth it, even necessary.

Fact
 give
 NATO
 insurance
 the
 necessary

It's handy too that the media raises no embarrassing questions about the timing of the bombing. All of the murders of which Milosevic is accused, but one, happened after the NATO bombing commenced. And the one pre-bombing incident, the Racak massacre, is now believed to have been faked by the KLA, an organization which has since been revealed to have been trained, funded, and encouraged by Washington, to oust Milosevic. Before the bombing the State Department denounced the KLA as a terrorist organization. The KLA has since transmuted into the NLA, another terrorist organization, this time bedevilling the Macedonian government.

And what of the deportation charges? The mass exodus from Kosovo, like the massacres Milosevic is accused of ordering, happened after the bombing. In other words, Milosevic is in The Hague to answer for crimes that could not have been the reason for NATO's bombing, unless, somehow the universe has become disordered and cause follows effect. So why did NATO trample international law, don the cloak of humanitarianism, and reduce a country to rubble?

Stratfor, the strategic forecasting organization, warns that Americans may be hoisted on their petards. If you can send Milosevic to The Hague on charges of deportation, persecution, and murder, you can send scores of leaders, political and military, to The Hague, including Americans, Stratfor warns. Imagine how many Israeli leaders could be sent to The Hague. Imagine how many NATO leaders could stand in the docket on more serious charges: crimes against peace, crimes against humanity, war crimes.

The reality, however, as Stratfor is quick to point out, is that "No court in the world has the ability to coerce China, Russia or the United States to hand over a current or former leader." Or to hand over leaders of strategic allies, like NATO partners.

Carla del Ponte, Chief UN Prosecutor, told a news conference that, "Nobody is above the law or beyond the reach of international justice." And yet asked why the Tribunal isn't pursuing others who are alleged to have committed war crimes, del Ponte replied, ""The primary focus of the Office of the Prosecutor must be on the investigation and prosecution of the (leaders of Yugoslavia) and Serbia who have already been indicted." By a most curious logic, "nobody", in del Ponte's reasoning, is equivalent to "all but the Serbs."

And so the second NATO campaign begins. The first was a campaign of bombs, missiles, and civilian deaths, explained away, Timothy McVeigh-like, as unfortunate accidents. The second is a bombardment of lies.

Mr. Steve Gowans is a writer and political activist who lives in Ottawa, Canada.

Source:

by courtesy & © 2001 [Steve Gowans](#)

by the same author:

<http://www.mediamonitors.net/gowans16.html>

Miroslav Antic,

<http://www.antic.org/>

Niemand is verplicht medelijden te hebben met Milošević, die op het ogenblik in de Scheveningse gevangenis zit, maar zolang het internationale tribunaal waarvoor hij terecht moet staan hem niet heeft veroordeeld, kan hij, volgens een oude rechtsregel, niet geacht worden schuldig te zijn. In alle publiciteit om zijn onvrijwillige reis naar Den Haag lijkt die rechtsregel wel eens uit het oog verloren te worden.

5-7-2001
De hele zaak heeft trouwens, ondanks de juichkreten die dit novum heeft ontlokt – voor de eerste maal zal een gewezen staatshoofd voor een internationale rechtbank terechtstaan –, meer aspecten die, om een gemeenzame uitdrukking te bezigen, niet zo lekker zitten.

Daar is in de eerste plaats de veronachtzaming van de nationale, Servische wetten waarmee Milošević' uitlevering gepaard is gegaan. Het parlement had in mei een wetsontwerp dat uitlevering mogelijk moest maken, verworpen. Daarop had de regering daartoe bij decreet besloten – tegen de wil van het Constitutionele Hof en van president Koštunica, een strenge legalist (en zeker geen vriend van Milošević).

De kwestie was dat premier Djindjić haast had. Over een paar uur zou een internationale donorconferentie beslissen of Servië de ruim 1 miljard dollar zou krijgen die het nodig heeft om een begin te maken met het herstel van zijn door de NAVO-bombardementen van 1999 vernielde infrastructuur. Vooral de Verenigde Staten hadden onmiskenbaar laten weten dat die hulp er niet zou komen als Milošević niet uitgeleverd zou worden. Welnu, hij werd uitgeleverd en Servië kreeg zijn zilverlingen.

Het betere de vijand van het goede?

Ook dat was geen fraaie procedure. Het minste wat ervan gezegd kan worden is dat het recht niet zonder sterke buitenrechtelijke druk zijn loop heeft gehad. Maar wat kon Servië, dat volslagen berooid uit de oorlog van 1999 tevoorschijn was gekomen, daartegen ondernemen? De Serviërs, onder wie menige tegenstander van Milošević, moeten deze behandeling als extra vernederend hebben onderhouden. Was die behandeling dus wijs?

Het beste zou zijn geweest als Milošević in eigen land berecht zou zijn. Ja, maar de Servische rechtbanken zitten vol met rechters die nog door hemzelf zijn benoemd, wordt gezegd. Dat zal wel waar zijn, maar dat is nog geen bewijs dat zij onder een nieuw regime hem begunstigd zouden hebben. Als dat bewijs geleverd zou zijn, zouden internationale maatregelen altijd nog mogelijk zijn geweest.

Onbevredigend is ook dat grotere landen bijna zeker gevrijwaard zijn van een behandeling als op het machteloze Servië is toegepast. Is het denkbaar dat president Poetin van Rusland ooit ter verantwoording zal worden geroepen voor het optreden van zijn troepen in Tsjetsjenië? Welnee, koningin Beatrix en president Chirac gaan er vrolijk op bezoek, en president Bush heeft Poetin een klinkend getuigschrift van goed gedrag gegeven na hun ontmoeting in de Sloveense bergen.

Dat is allemaal politiek heel begrijpelijk en zelfs te rechtvaardigen, maar kom dan niet aanzetten met mooie praatjes over de hoogheid van het recht. Recht

DEZER DAGEN

J.L. Heldring

dient zonder aanzien des persoons, of des lands, toegepast te worden, of niet. Evenmin fraai is het dat de Verenigde Staten, die zo hebben aangedrongen op de internationale berechting van Milošević, zelf weigeren lid te worden van het Internationale Strafhof in wording, omdat het wel eens Amerikanen zou kunnen gaan berechten.

En zou het Haagse tribunaal, al was het alleen maar om zelfs de schijn van partijdigheid te vermijden, niet ook de NAVO-bombardementen op Servië, waarvan

sommige althans niet op militaire doelen gericht zijn geweest, in behandeling moeten nemen? Het heeft besloten dit niet te doen. Op goede gronden misschien, maar uit een oogpunt van volstreekte geloofwaardigheid – vooral in Servië – is het jammer.

Toen het Joegoslavië-tribunaal in 1993 zijn werk begon, stonden het de beginnellen van de processen van Neurenberg, waar na de Tweede Wereldoorlog de Duitse oorlogsmisdadigers berecht werden, voor ogen. De rechtspraak kan nu eenmaal moeilijk zonder precedenten. Maar ook Neurenberg had, strikt juridisch gezien, één feil: het sprak recht op grond van wetten die op het ogenblik van de misdaad niet bestonden en brak dus met de oude rechtsregel *Nulla poena sine praevia lege poenali* (geen straf zonder voorafgaande strafbepaling).

Bovendien bevonden zich onder de rechters te Neurenberg ook vertegenwoordigers van de Sovjet-Unie, die zelf schuldig was aan massamoorden en agressie (bijvoorbeeld: de oorlog tegen Finland in de winter van 1939/40 – om niet te spreken van de overval op het al door de Duitsers bijna onder de voet gelopen Polen in september 1939). Ook dat gaf de onbevanging toeschouwer een ongemakkelijk gevoel.

Maar Neurenberg was tenminste een waarschuwing aan alle tirannen die geneigd zouden zijn Hitlers voorbeeld te volgen, luidt een argument dat nu ook weer met betrekking tot Milošević' be-

rechtig wordt gebruikt. Nu, Neurenberg heeft in elk geval niet de Mao's en Pol Pots van deze wereld afgeschrikt.

Sommigen juichen Milošević' uitlevering toe als een bijzondere stap in de ontwikkeling in het internationale strafrecht. Het is mogelijk. Per slot van rekening voltrekken zulke ontwikkelingen zich meestal al met vallen en opstaan en hoeven geboortefouten niet beslissend te zijn voor de verdere gang van zaken. Ons rechtstelsel danken we grotendeels aan Napoleon, die de wet vaak met voeten trad. Maar voor voorbarig gejuich is geen reden.

Gewaakt moet in elk geval worden voor een perfectionisme dat als een boemerang kan werken. Neem de Belgische wet die de Belgische rechter bevoegdheid geeft in zaken betreffende misdaden tegen de menselijkheid, waar ook ter wereld begaan. Krachtens deze wet zijn onlangs vier Rwandezen, onder wie twee nonnen, in België veroordeeld tot straffen van twaalf tot twintig jaar wegens hun rol in de genocide die in 1994 in hun land plaatsvond.

Prachtig, maar nu wordt serieus overwogen premier Sharon van Israël te berechten wegens de rol die hij gespeeld zou hebben bij de uitmoording van Arabieren in de vluchtelingenkampen Sabra en Shatila in 1982. Ook prachtig? België zou er verlegen mee zitten als het dit jaar, als voorzitter van de EU, zich geroepen zou voelen te bemiddelen tussen de Palestijnen en de door een Belgische aanklager gezochte 'oorlogsmisdadiger' Sharon. Het betere kan de vijand van het goede zijn. Die mogelijkheid geldt ook – zij het om andere redenen – voor de internationale berechting van Milošević.

International Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia

Tribunal Pénal International
pour l'ex Yougoslavie

Page 1

1 Tuesday, 3 July 2001

2 [Initial Appearance]

3 [Open session]

4 [The accused entered court]

5 --- Upon commencing at 10.02 a.m.

6 JUDGE MAY: Yes. Let the registrar call the case.

7 THE REGISTRAR: Good morning, Your Honours. Case number

8 IT-99-37-1, the Prosecutor versus Slobodan Milosevic.

9 JUDGE MAY: The appearances.

10 MS. DEL PONTE: Yes, good morning, Your Honours, Carla Del Ponte,

11 Chief Prosecutor, appearing for the Prosecution. Assisting me, my Senior

12 Trial Attorney, Dirk Ryneveld, along with Cristina Romano, Milbert Shin,

13 and Daniel Saxon. Thank you, Your Honour.

14 JUDGE MAY: This is the initial appearance of the accused in this

15 case upon his transfer to the Tribunal. The hearing is to be conducted in

16 accordance with the Rules of Procedure and Evidence of the Tribunal,

17 Rule 62.

18 Mr. Milosevic, I see that you're not represented by counsel

19 today. We understand that this is of your own choice. You do have the

20 right, of course, to defend yourself. You also have a right to counsel,

21 and you should consider carefully whether it's in your own best interests

22 not to be represented. These proceedings will be long and complex and you

23 may wish to reconsider the position.

24 In these circumstances, if you wish to have time to consider

25 whether you want to have counsel or not, we would be prepared to give it

Page 2

1 to you. Now, do you want some time to consider now whether you wish to be

2 represented?

Handwritten notes:
10/07/01
N. Del Ponte
10/07/01

3 THE ACCUSED: I consider this Tribunal a false Tribunal and the
 4 indictment a false indictment. It is illegal being not appointed by the
 5 UN General Assembly, so I have no need to appoint counsel to illegal
 6 organ.

*is in selling
 over the university
 ARTS LOG*

7 JUDGE MAY: Mr. Milosevic, in due course, you will have the chance
 8 to put in motions challenging the jurisdiction or any other preliminary
 9 matters which you wish to do. We take it that you wish to proceed without
 10 counsel, although it's a matter which you may wish to reconsider in due
 11 course. This Initial Appearance is simply to deal with these matters;
 12 first of all, the indictment itself and, secondly, for you, if you wish,
 13 to enter your pleas of guilty or not guilty to it.

14 The first matter is the indictment. As you may know, you have the
 15 right to have the indictment read out now in court before you plead to it.
 16 This is a right which you may also waive. Now, do you want to have the
 17 indictment read out or not?

18 THE ACCUSED: That's your problem.

19 JUDGE MAY: Mr. Milosevic, you are now before this Tribunal and
 20 you are within the jurisdiction of it. You will be tried by the
 21 Tribunal. You will be accorded the full rights of the accused according
 22 to international law and the full protections of international law and the
 23 Statute.

24 THE ACCUSED: [Interpretation] Mr. President --

25 JUDGE MAY: Just one moment, please.

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8

9
10
11
12 Blank page inserted to ensure pagination corresponds between the French and
13 English transcripts.
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

Page 4

1 [Trial Chamber confers]
2 JUDGE MAY: The Trial Chamber will treat your response as a waiver
3 of your right to have the indictment read out.
4 The next part of the procedure is to move towards having that
5 indictment put to you. Mr. Milosevic, you may, if you wish, have time to
6 consider your plea. The Rule allows you up to 30 days to do so, if you
7 don't understand the matters of which to plead or you wish to consult
8 counsel before entering a plea. On the other hand, you may enter a plea
9 today.
10 Now, do you want to enter pleas today or are you asking for an
11 adjournment to consider the matter further?
12 THE ACCUSED: [Interpretation] This trial's aim is to produce false
13 justification for the war crimes of NATO committed in Yugoslavia.
14 JUDGE MAY: Mr. Milosevic, I asked you a question. Do you wish to

15 enter your pleas today or are you asking for an adjournment to consider
16 the matter further?

17 THE ACCUSED: [Interpretation] I have given you my answer.

18 Furthermore, this so-called Tribunal ...

19 [Trial Chamber confers]

20 JUDGE MAY: The Rules state that if an accused fails to enter a
21 plea, then the Trial Chamber shall enter a plea of not guilty on his
22 behalf. Mr. Milosevic, we treat your response as a failure to enter a
23 plea, and we shall enter pleas of not guilty on each count on your behalf.

24 THE ACCUSED: [Interpretation] As I have said, the aim of this
25 Tribunal is to justify the crimes committed in Yugoslavia. That is why

Page 5

1 this is a false Tribunal --

2 JUDGE MAY: Mr. Milosevic, this is not --

3 THE ACCUSED: [Interpretation] -- an illegitimate one.

4 THE INTERPRETER: I'm sorry, the microphone is not on.

5 JUDGE MAY: Mr. Milosevic, this is not the time for speeches. As

6 I have said, you will have full opportunity in due course to defend
7 yourself and to make your defence before the Tribunal. This is not the
8 moment to do so.

9 This matter is now adjourned. The next hearing will be a Status
10 Conference which will take place the week commencing the 27th of August,
11 unless the Trial Chamber orders an earlier hearing. The matter is now
12 adjourned.

13 --- Whereupon the Initial Appearance adjourned

14 at 10.13 a.m.

15

16

17

18

19

20

van holst en steijnen

From: <Freeslobo@aol.com>
To: <Freeslobo@aol.com>
Sent: maandag 2 juli 2001 12:25
Subject: THE TREASON OF VOJISLAV KOSTUNICA

The URL for this article is <http://emperors-clothes.com/analysis/treas.htm>
 Send this article to a friend! www.fenc.net * [Emperor's Clothes]

THE TREASON OF VOJISLAV KOSTUNICA
 By Chris Black, Richard Hugus and Jared Israel [2 July 2001]

A chorus of voices of remarkable diversity is proclaiming Vojislav Kostunica innocent of kidnapping President Slobodan Milosevic. This chorus includes not only the mainstream media, which uniformly supports the kidnapping, but also various groups and individuals who oppose the kidnapping. Their common view is that Kostunica was out of the loop; that the kidnapping was a big surprise or even an attack on him by Serbian Prime Minister Djindjic.

The evidence doesn't support this view.

KOSTUNICA BLAMES THE VICTIMS

Yesterday Mr. Kostunica issued a statement on the kidnapping. In it he blamed everyone but himself. Remarkably, the blame extended to the Montenegrin Socialists (SNP).

According to Kostunica, by refusing to support his proposed extradition law, the SNP had blocked an:

"opportunity to legally regulate cooperation with the tribunal so that our citizens could be protected." {Kostunica's statement, as translated by Emperor's Clothes}

Huh?

Mr. Kostunica's proposed law would have established regulations to speedily extradite anyone demanded by NATO's Hague Tribunal. How can that be portrayed as "protecting citizens"? When a government regulates Injustice, does that make it Just?

In his statement, Kostunica whitewashed Washington and blamed Mr. Milosevic for getting kidnapped:

"From the arsenal of Milosevic's politics, which was truly defeatist for the state and the people, are now adopted and revived precisely its most undemocratic elements: illegality and the pulling off of humiliating maneuvers that no one in the international community asked for, at least not explicitly." {Ibid.}

Huh?

First of all, the "international community" definitely did demand Milosevic be brought to The Hague. And they praised the kidnapping once it happened. Why does Kostunica deny these publicly known facts? And what is the meaning of "at least not explicitly?"

Second, as far as the kidnapping having roots in Milosevic's practices, what practices? Kostunica doesn't say.

Did Milosevic kidnap people and send them to the Tribunal? No. Did he rule by decree? No. If Milosevic was such a terrible dictator, how come he didn't even arrest Mr. Kostunica, whose Presidential election campaign last year accepted tens of millions of illegal U.S. dollars, smuggled into Serbia in 'suitcases of cash?' (1)

SHOW PROOF OR BE SILENT

It seems that every time Vojislav Kostunica makes a statement he manages to

...ude an attack Slobodan Milosevic, accusing him of various crimes. But Kostunica never provides evidence to support his accusations.

A hundred times Kostunica has said, "Milosevic should be tried at home for his crimes." This suggests to the casual listener (that is, most of us) that the existence of crimes is a proven fact.

The opposite is true.

Mr. Milosevic was arrested and held in Belgrade jail for 13 weeks, supposedly for purposes of investigation. He was not allowed out on bail because "he might try to influence witnesses." During that time no evidence of any kind was presented. No witnesses testified against him. Is it a coincidence that Milosevic was kidnapped from jail precisely when the legally allowed three month investigation period had expired? When prosecutors had to produce evidence or release him?

If Vojislav Kostunica possessed facts implicating Milosevic in any crime he would have turned that evidence over to prosecutors. Therefore he had no evidence. Therefore Kostunica's constant accusations have been lies that relied on and reinforced the evidence of rumor and smear spread by the Western media and the Yugoslav media controlled by Mr. Djindjic and - Mr. Kostunica.

Kostunica's accusations are frequently quoted in the Western media where they help NATO sustain anti-Milosevic (read: anti-Serb) public opinion. Why do Serbian patriots tolerate this man? Isn't it obvious that his slanders do great harm, particularly now that Slobodan Milosevic (read: the Serbs and all loyal Yugoslav people) stands accused at NATO's Hague?

Which brings us back to the question at hand:

IS KOSTUNICA GUILTY IN THE KIDNAPPING OF MILOSEVIC?

It is a matter of record that Vojislav Kostunica worked hand in hand with Zoran Djindjic to 'deport' Slobodan Milosevic to The Hague.

Their campaign went into high gear while Kostunica was in Washington visiting Powell, Rice and Bush, seven weeks ago.

Now Kostunica is having a loud falling-out with Djindjic. The function of this split is to let Kostunica retain some credibility among ordinary people, who loathe Mr. Djindjic.

Kostunica's claim that he is innocent of the final deed can be disproved through the exercise of common sense.

1) Kostunica used to admit that extradition is unconstitutional:

"Kostunica has said he would not extradite his ousted predecessor and other war crimes suspects to face trial at the international court in The Hague because it would be unconstitutional.

"According to Kostunica, the Yugoslav constitution does not allow extradition of Yugoslav citizens to a foreign court." ('AP Worldstream,' January 16, 2001)

2) Yet, after Kostunica met with Powell and Bush in Washington seven weeks ago, he promised to push an extradition law through Parliament. He went back to Yugoslavia and tried to do just that.

While he was in Washington Kostunica also discovered new merit in the Hague War Crimes Tribunal:

"Cooperation with The Hague tribunal is something that is necessary for this country being a member of the United Nations and behaving as a good member of the international community." ('Houston Chronicle,' 10 May 2001)

That's the Hague Tribunal that has murdered and demonized Serbs. And that's the 'international community' that bombed Yugoslavia.

3) When Kostunica returned to Yugoslavia, he used his control of the mass media to try and sell Yugoslavs the notion that they had to bow to the

tribunal or Washington would prevent a Donors Conference from 'saving' the Yugoslav economy.

Kostunica had to know these promises to save Yugoslavia were false. Donors Conferences may promise some credits, but they are always followed by the theft of the industrial wealth of the target country. This is clearly explained in the SPS statement, 'We Accuse: Washington's Aid Promises Are A Traitorous Lie!' (2)

4) The Montenegrin socialists (SNP) hold the balance of power in the Yugoslav Parliament. When they refused to vote for Kostunica's extradition law, Kostunica and Djindjic pressured and threatened to force them to comply. At the same time, Kostunica suppressed opposition from patriots in his own party.

5) The SNP held firm. So Djindjic and Kostunica decided to bypass Parliament entirely.

"The government was forced to issue a federal decree through the cabinet, where Mr. Kostunica and his reformists have a majority after losing its battle with Parliament this week." ('N. Y. Times,' 24 June 2001)

The cabinet's action not only usurped the functions of Parliament but attempted to overrule the Constitution by decree. In his statement yesterday, Kostunica still defends this:

"Everything was tried, all was laid out so that - with federal law, or federal and republican law, only through republican law, and afterwards through the decree of the Federal government - the difficult question of cooperation with the Tribunal would be regulated." {From Kostunica's Statement}

6) Three days ago, the Constitutional Court ordered a temporary injunction against extraditing Milosevic while he appealed the Federal administration's decree.

As President, Mr. Kostunica's job is a) to command the army in order b) to protect and defend the Constitution. Which includes, of course, defending the decisions of the Constitutional Court.

Why didn't Kostunica do his job and prevent the kidnapping?

Kostunica says the problem was he didn't know.

That is not an answer. First of all, Kostunica and Djindjic had been partners in pushing for extradition all along. Djindjic says he never would have staged the kidnapping without Kostunica's approval.

But even if Djindjic is lying, his intentions were no secret. Days before the kidnapping Djindjic and others declared that if legal obstacles were put in the way of extraditing Milosevic they would do it anyway.

Once Djindjic made this public commitment to break the law - that is, to kidnap the former head of state - it was Kostunica's duty to arrest him for conspiracy to commit treason, and order the army to take charge of the Belgrade Prison where Milosevic was being held. In this way, Kostunica would have guaranteed there was no kidnapping.

Some people say Kostunica is really a good man, that he failed to take this action because he is professorial and absent-minded.

Nonsense. From the start he pursued the extradition of Milosevic with firmness and persistence, fully aware it was unconstitutional.

Two days before the kidnapping, leaders of the Socialist Party (SPS) met with him. They said they were worried there would be an attempt to kidnap Milosevic before Milosevic's appeal against the Federal government's decree could be heard.

Kostunica told those SPS leaders: "I WILL NOT PERMIT DJINDJIC TO TAKE UNCONSTITUTIONAL ACTION."

before the kidnapping, Kostunica says, "I won't let them kidnap him." And after he lets the kidnapping happen (assuming he was not directly involved in the final plan) he says, "I didn't know it was going to happen - but it was illegal!" And still he does not arrest Djindjic.

Does he take us for imbeciles?

Mr. Kostunica is the law officer in charge of protecting the Yugoslav constitution and defending the State. If a law officer helps lay the basis for a crime, if he knows from public information that the crime will take place, if he stands aside and lets the crime be committed, then even if - if! - he is not involved in working out the final details, he is just as guilty as those who have done the dirty work.

Here's the plain truth: Djindjic and Kostunica have sold out their people, their own people, to the United States government.

Djindjic and Kostunica are shameless.

- Chris Black, Richard Hugus and Jared Israel

Further reading:

1) 'Kostunica Says Some backers 'Unconsciously Work for American Imperial Goals' at <http://emperors-clothes.com/news/erlang.htm>

2) 'We Accuse: Washington's Aid Promises Are A Traitorous Lie!' at <http://emperors-clothes.com/docs/fools.htm>

URGENT APPEAL! 2 JULY

TO THOSE WHO HAVE DONATED TO OUR FUNDRAISING APPEAL - THANK YOU!

BUT EMPEROR'S CLOTHES STILL URGENTLY NEEDS HELP!

The George Soros Foundation does not fund Emperor's Clothes. Our only source of money is people like you. All contributions help.

Our work has expanded but our income has not kept pace. We are now several months behind on long distance and international phone bills, and other expenses as well.

All but local service has been turned off.

We have other big bills too, including for Lexis, our key research tool, and we are presently too strapped for cash to pay for things we need, such as a good laptop computer and some graphics software.

We use long distance and overseas calls for interviews (if we need a translator, this involves a three-way call) to consult with writers, to check the accuracy of information and sometimes to discuss articles being translated. We also use international calls to help write and edit articles for media besides Emperor's Clothes.

Using international long distance, we were able to stay in constant touch with the unarmed witnesses guarding Mr. Milosheвич's house when it was attacked March 28th and 29th. That is why you could read accurate news on Emperor's Clothes - the only honest reports available anywhere.

After the attack, by using international phone calls we were able to talk directly with people involved in the negotiations between Mr. Milosheвич and the current Serbian authorities. So we knew first hand that the 'NY Times' report that Mr. Milosheвич was suicidal during the talks was a lie.

Because we need to use the phone so much, our bills are well over a thousand dollars a month. Now our long distance and international service has been turned off because we owe almost \$5000. We are in danger of losing phone service altogether. In addition, we owe over \$1500 to Lexis, a key research tool, which allows us to check the accuracy of newspaper excerpts and quotes over the past 20 years.

If everyone who cares about Emperor's Clothes chips in, we'll be out of trouble in no time.

If everyone chips in - \$20, \$50, \$100 or \$1000 - we'll be out of danger in no time.

Here's how you can help...

1 - The easiest and most reliable way - Call us any time at (USA) 617-916-1705 and we will take your credit card information over the phone.

2 - OR use our secure server at <http://emperors-clothes.com/howyour.html#donate>

3 - Or mail us a check - to Emperor's Clothes, P.O. Box 610-321, Newton, MA 02461-0321. (USA)

If you mail a donation or make one by secure server, please let us know by email at emperors1000@aol.com, just to make sure we get it. Thanks!

Thank you for reading Emperor's Clothes.

To browse articles from the Website, click here.

www.tenc.net
[Emperor's Clothes]

'Servische kritiek op Tribunaal deels terecht'

Hoogleraar G. Strijards vindt uitlevering Milosevic belangrijke ontwikkeling naar internationaal strafhof

Van onze verslaggever Janny Groen

DEN HAAG

Gefascineerd heeft hoogleraar internationaal strafrecht G. Strijards donderdag tot diep in de nacht televisie gekeken om de ontwikkelingen rond de uitlevering van Slobodan Milosevic te volgen. Hij was verrast door de razendsnelle Servische besluitvorming, waardoor de ex-president stevig was opgeborgen in de Scheveningse gevangenis op de ochtend dat in Brussel de donorconferentie voor Joegoslavië begon.

Ziet Strijards, nauw betrokken bij de juridische veiligheidsaspecten rondom het Joegoslavië-Tribunaal en het Lockerbieproces en auteur van het boekje *Een Permanent Strafhof in Nederland*, de uitlevering van Milosevic als een mijlpaal in het internationaal strafrecht? Of is er sprake van Amerikaans *powerplay* en betaling van losgeld, zoals oud-hoogleraar volkenrecht De Waart meent?

Zowel de ene als de andere opvatting is waar, vindt Strijards. 'De uitlevering van Milosevic is een

G. Strijards

FOTO SERGE LIGTENBERG

zeer bijzondere ontwikkeling in het internationale strafrecht. Voor de eerste keer wordt iemand door zijn eigen natie uitgeleverd aan een tribunaal voor daden die hij heeft verricht als staatshoofd. De republiek Joegoslavië is over een groot aantal beletselen gestapt die altijd golden in het volkenrecht.

In de eerste plaats over de nationaliteitsclausule. Staten leveren niet makkelijk eigen onderdanen uit en dat geldt *a fortiori* als het een voormalig staatshoofd betreft. Zeer bijzonder is ook dat Milosevic wordt vervolgd voor zijn aansprakelijkheid als bevelsbevoegde meerdere. Dat werd altijd wel aanvaard voor militairen, maar Milosevic staat terecht als burger en dat is nog niet eerder voorgekomen.

Tegelijkertijd wil Strijards niet ontkennen dat Joegoslavië die concessies slechts onder hevige internationale druk heeft gedaan. Strijards: 'Servië vindt nog steeds dat het Joegoslavië-Tribunaal geen onpartijdig gerecht is. En daar heeft het land gelijk in. De klacht is dat de rechtsmacht van het tribunaal zich alleen maar tegen Servië richt. Dat is niet helemaal zo. Er zijn ook Kroaten gedagvaard en veroordeeld. Maar het vervolgingsbeleid van hoofd-aanklaagster Carla del Ponte en haar voorgangster Arbour kan de toets der kritiek niet geheel doorstaan. De jurisprudentie van het tribunaal is veel meer gericht tegen Servische vergrijpen. Daar

komt nog bij dat het tribunaal zich niet kan richten tegen personen die in opdracht van de NAVO opereerden.'

Het mandaat van het Joegoslavië-Tribunaal is te vergelijken met dat van het Militaire Tribunaal te Neurenberg, zegt Strijards. De geallieerden waren er destijds ook zeker van dat de jurisprudentie zich nooit tegen hen zou richten. 'Serviërs die in 1999 met aangiften over de NAVO-bombardementen bij het tribunaal aanklopten, vingen bot. Ook al was gebleken dat voor sommige bombardementen geen tactische en strategische rechtvaardiging kon worden gegeven en daarbij een groot aantal burgers de dood vond. Dat Serviërs dat in strijd achten met het gelijkheidsbeginsel, daar kan ik ze geen ongelijk in geven.'

- Een uitlevering als die van Milosevic kan toch alleen maar worden bereikt met machtspolitieke middelen?

'Als je het internationale strafrecht zuiver zou ontwikkelen, zou dat niet moeten. Maar in die paar supranationale rechtszaken die er zijn geweest - Neurenberg, Tokio

en meer recentelijk het Rwanda en het Joegoslavië-Tribunaal en het Lockerbie-proces - was altijd sprake van machtspolitieke presie. Het is de bedoeling dat uiteindelijk het Internationaal Strafhof, dat in 2002 in Nederland komt, gaat functioneren op onafhankelijke, onpolitieke en onpartijdige wijze.'

- Is het geen illusie te denken dat leden van de Veiligheidsraad ooit onderdanen, laat staan staats-hoofden, zullen uitleveren aan het Internationaal Strafhof?

'Het Internationaal Strafhof staat los van de Verenigde Naties, het is een zelfstandige, onafhankelijke verdragsorganisatie, dat in principe niet kan stuiten op een veto van leden van de V-raad. Dat is gunstig voor het onafhankelijk karakter. De bedoeling is dat het strafhof wereldwijd jurisdictie krijgt. Daarvoor is noodzakelijk dat een statenmeerderheid die jurisdictie ook aanvaardt en implementeert. Dat zal de absolute militaire grootmacht, de Verenigde Staten, niet zo snel doen. China niet en waarschijnlijk Japan en Rusland ook niet. Dus is de pre-

tentie van universele jurisdictie van het Internationaal Strafhof op korte termijn niet te realiseren.'

Toch is de verdere ontwikkeling van supranationale rechtspraak onontkoombaar, meent Strijards. 'Ik kan ook niet zeggen dat ik tegen de stijging van de zeespiegel ben omdat dat rampzalig is voor Nederland. Zo kan uiteindelijk zelfs Amerika die internationale ontwikkelingen van het strafrecht niet tegenhouden. Door de technologische ontwikkelingen zijn delicten steeds vaker van een dergelijke massale en grensoverschrijdende omvang, dat die echt niet meer nationaal berecht kunnen worden. Genocide, etnische zuiveringen, de daarbij behorende vluchtelingenstromen, het gebruik van strijdgassen, dergelijke zaken kunnen niet anders dan worden beoordeeld door een Internationaal Strafhof.'

Dat de machtsbalans voorlopig ver te zoeken is, vindt Strijards geen reden om de recente ontwikkelingen als waardeloos te verworpen. 'Moet Den Haag Milosevic weigeren omdat het Joegoslavië-Tribunaal juridisch niet helemaal in balans is? Nee toch.'

'Pure demonisering beïnvloedt proces'

Vervolg van pagina 1

internationale media de publieke opinie sturen', zei Black die een cartoon uit het Britse weekblad *The Economist* waarin de advocaten van Milosevic als de duivel en de dood waren afgebeeld. 'Dit is pure demonisering, *outrageous*. Het is niets tegen u persoonlijk, want ik weet dat journalisten hun werk gewetensvol doen. Maar het is duidelijk dat ook u in deze zaak onder immense druk staat.'

Black noemde de gang naar de Nederlandse rechtbank van groot belang om rechters zo te confronteren met de vraag op welke grond Nederland Milosevic gevangen zou mogen houden. 'Als zij eerlijk zijn, zullen ze hem moeten vrijlaten. Milosevic heeft een schoon geweten. De mensen die hem nu vasthouden zullen met hun eigen geweten in het reine moeten komen.' Het enige 'misdrijf' van Milosevic was volgens Black zijn verzet tegen de NAVO als gewapende arm van het economische mondialiseringsproces. 'Hij roept alle mensen op daartegen in verzet te komen.'

Geen zelfmoord

In de Scheveningse gevangenis maakt Milosevic volgens Black een ontspannen indruk. 'Maar hij maakt zich grote zorgen over de capaciteit van het tribunaal om bewijs tegen hem te fabriceren. Het huidige regime kan daar door chantage aan meewerken. Maar Milosevic zal tot zijn laatste adem vechten voor de waarheid.'

De geruchten over de zelf-

moordneigingen, die de wereld ingestuurd zijn, zijn volgens Black van elke realiteit gespeend. 'Milosevic heeft me gevraagd te vertellen dat als hem iets mocht overkomen, het dan zeker geen zelfmoord is geweest.'

Clowns

De meeste Nederlandse deskundigen gaven de afgelopen weken in de media geen cent voor de kansen van de verdediging van Milosevic. De Haagse advocaat Wladimiroff, die zelf openlijk solliciteerde naar de baan om de 'oorlogsmisdadiger' voor het tribunaal te verdedigen, noemde de advocaten die de zaak voor de Nederlandse rechtbank voorbereiden in *De Telegraaf* 'een stelletje stalinisten en clowns'.

Een andere Haagse advocaat, J.M. Sjöcröna, heeft in 1997 al eens vergeefs een vergelijkbaar beroep op de Nederlandse rechter gedaan. Sjöcröna verdedigde de Bosnische Serviër Opacic die als agent een valse verklaring tegen de Bosnische Serviër Tadic aflegde. Opacic, die in Bosnië een gevangenisstraf moest uitzitten, mocht geen politiek asiel in Nederland aanvragen omdat hij bang was naar zijn land terug te keren.

Djindjic voelt zich verraden

VAN DE REDACTIE

De Servische premier Zoran Djindjic heeft zich in een opmerkelijk interview met *Der Spiegel* beklaagd over de westerse landen en ze beschuldigt van het niet nakomen van beloften. 'Toen ik in oppositie was, beloofde de EU 3 miljard Duitse mark voor de omverwerping van Milosevic. Waar is dat nu dat geld?'

Op de vraag van *Der Spiegel* of de uitlevering van Milosevic wat heeft opgeleverd, antwoordde hij bitter: 'Ik waarschuw het westen.'

Hoewel hij voorheen voortdurend tegen de Joegoslavische bevolking had verkondigd dat de uitlevering van Milosevic hulp vanuit het Westen zou betekenen, zei hij tegenover *Der Spiegel*: 'Door geen voorwaarden te stellen aan de uitlevering, wilden we onze bereidheid laten zien om te integreren in de internationale gemeenschap. Ik moet bekennen dat ik geschokt ben

door de farce van de 'westerse hulp', die in totaal uit 1,2 miljard dollar zou bestaan. Het was beter geweest wanneer de donorconferentie in het geheel niet had plaatsgevonden en wij in de plaats daarvan 50 miljoen mark cash in onze handen hadden gekregen. Wij doen ons best om het land te hervormen en propageren, ondanks de NAVO-bombardementen, een pro-westerse koers, terwijl in Brussel tien bureaucraten handelen volgens het principe: als het licht uitgaat, wordt er op de rem getrapt.

In augustus zou een eerste betaling van 300 miljoen euro plaatsvinden. Plotseling krijgen we te horen dat 225 miljoen wordt achtergehouden voor het afbetalen van de schulden uit de tijd van Tito. Tweederde van dit bedrag bestaat uit boete en rente, omdat Milosevic geweigerd heeft te betalen. De resterende 75 miljoen komen op z'n vroegst in november. Zo zijn de principes in het Westen, hebben we te horen gekregen. Dat betekent: een ernstig zieke persoon krijgt pas medicijnen wanneer hij overleden is. Onze kritieke momenten zijn in juli, augustus en september.

Wanneer we niet onmiddellijk een financiële injectie krijgen dan zullen we grote demonstraties hebben, met grote sociale onrust omdat we

onze beloften niet waarmaken. Ruim driehonderdduizend families leven van een inkomen van 40 mark per maand, zeshonderdduizend vluchtelingen vormen een zware belasting voor ons budget en honderdduizend mensen zullen hun baan verliezen als gevolg van de hervorming van de economie, wat als eis was gesteld door de westerse donoren voor het verlenen van kredieten. Er zijn geen investeringen, er is geen werk en er wordt niets gebouwd.'

Socialisten

In het interview klinkt de vrees voor de groeiende invloed van de socialisten. Djindjic klaagt dat zij nog belangrijke posities in de eco-

Lees verder op pagina 3

Tribunaal komt in verlegenheid

Jul 2001

VAN DE REDACTIE

AMSTERDAM - Milosevic' beroep op de Nederlandse rechter, dat in Amsterdam door de Canadese advocaat Chris Black is aangekondigd, kan het Joegoslavië Tribunaal op den duur in grote verlegenheid brengen. Dat is de opvatting van Gerard Strijards, hoogleraar internationaal strafrecht in Groningen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg komt aan bod als de Nederlandse procedures tegen de uitlevering en vasthouding van Milosevic zijn afgerond. Strijards verwacht dat de Nederlandse rechters zich niet aan de gevoelige zaak zullen branden en zich niet ontvankelijk zullen verklaren.

In het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens staat dat iedere verdachte tenminste één keer een beroep moet kunnen doen op de rechter alvorens te worden verwijderd. Dergelijke artikelen staan ook in de Nederlandse en Joegoslavische wetten. De regering van de Joegoslavische deelrepubliek Servië besloot een uitspraak van het Constitutionele Hof in Belgrado echter niet af te wachten en Milosevic naar Den Haag 'te ontvoeren', zoals diens verdedigers het uitdrukken.

Onhoudbaar

Chris Black, strafpleiter in Toronto, legde tijdens de persconferentie in Amsterdam uit met welke slinkse trucs de vroegere president van Joego-

slavië was overgedragen aan de NAVO. 'Nota bene de organisatie die hem in 1999 tijdens de agressie tegen Joegoslavië nog wilde vermoorden.'

Servië besloot tot de uitlevering aan de vooravond van een internationale donorconferentie die drie miljard gulden in het vooruitzicht stelde onder de voorwaarde dat Milosevic meteen zou worden uitgeleverd. Premier Djindjic klaagde twee weken later in *Der Spiegel* wanhopig dat het Westen geen boter bij de vis levert en dat zijn positie in Servië, waar grote sociale onrust heerst, daardoor onhoudbaar dreigt te worden.

Bevel

Opportunisme kan ook het Joegoslavië Tribunaal nog zwaar opbreken, denkt Strijards. In de rubriek *Onderkrant* van het dagblad *Trouw* zei de deskundige in het internationale strafrecht dat de Nederlandse advocaten, die de opsluiting van Milosevic in de Scheveningse gevangenis aanvechten, goede argumenten hebben. In artikel 15 van de Grondwet staat dat niemand

Advocaat Chris Black: 'Milosevic maakt zich zorgen over de capaciteit van het tribunaal om bewijs tegen hem te fabriceren.'

op Nederlands grondgebied mag worden vastgehouden anders dan op basis van de Nederlandse wet of een rechterlijk bevel.

Strijards heeft forse kritiek op de rechters van Tribunaal die al bij voorbaat in de media verklaarden dat de overdracht van Milosevic rechtmatig was.

Zo'n verklaring is in strijd met de normen van onafhankelijke rechtspraak. Volgens Strijards zal het Europees Hof zich kritischer opstellen. Al was het maar door de aanwezigheid van Oost-Europese rechters in het Hof.

De publieke opinie in Nederland blijkt sterk tegen

(de verdediging van) Milosevic gericht. Het internationale perscentrum Nieuwspoor in Den Haag weigerde de persconferentie van Chris Black die het advocatenteam van het Internationaal Comité voor de Verdediging van Slobodan Milosevic aanvoert. Ook het Amsterdamse Belfort-hotel

wilde geen onderdak aan de bijeenkomst voor de internationale pers geven, waarna de journalisten uitweken naar het kantoor van Link International, de uitgever van de krant.

'Het is beledigend hoe c

- Milosevic at the Hague: Mockery of Justice and Democracy
 2001
 BELGRADE, June 30 - The DOS (Democratic Opposition of Serbia) "democratic"
- > masks fell on June 28, Vidovan 2001 (St. Vitus Day), when the Serbian premier, Zoran Djindjic, broke his own country's laws and violated its
 - > Constitution by secretly sending Yugoslavia's former president, Slobodan Milosevic, to the International War Crimes Tribunal at the Hague. He did
 - > it for one reason only - to please his Washington masters. In one fell swoop, Djindjic showed that DOS has little to with democracy and justice, and much to do with money and subservience.
 - >
 - > Since June 28, Yugoslavia's prime minister has resigned, threatening to send Yugoslavia into political chaos. The kingpin DOS party, Vojislav Kostunica's DSS, has reportedly dropped out of the coalition which it had led to victory last fall over Milosevic.
 - >
 - > Legal principles and honor aside, Djindjic got what he wanted for his betrayal of democratic and judicial principles. He got western money. Serbia's prime minister told the New York Times (July 1) that he was prepared to take any drop in his own popularity in the interest of securing \$1.3 billion of international goodwill and aid. "You cannot do anything with popularity," he said. "But you can with credits."
 - >
 - > (For more on this Serb politician's longtime love affair with western money and power, check out this writer's Washington Times December 1996 column, "The Nothing Philosophy" and the December 1999 TiM Bulletin, "Cavorting with the Enemy").
 - >
 - > Note the word "credits" that Djindjic used, NOT aid or donations, as the June 29 "donors" conference's name implies. Despite the fact that Serbia was devastated by 78 days of NATO's bombing to the tune of over 2,000 lost lives and more than \$30 billion in damage, all that the country will get from the West for losing its sovereignty and selling out its pride is a golden noose - more LOANS, not unconditional war reparations.
 - >
 - > As one of the TiM readers wryly noted, "Milosevic stole \$4 billion from us and transferred it to western banks. Now the West is loaning us \$1.3 billion of our own money, and then collecting interest on it, too."
 - >
 - > Meanwhile, Yugoslavia's president, Kostunica, claimed that he had been left in the dark about the secret transfer of Milosevic from Belgrade to the Hague. Not so, says Djindjic, in his Times interview published on July 1. Here's an excerpt:
 - >
 - > "Mr. Djindjic has said Mr. Kostunica was aware of his determination to keep his word to the international community and above all to Secretary of State Colin L. Powell. He said Mr. Powell had told him that the United States would take part in an important donor's conference for Yugoslavia on Friday, if he promised to carry out a decree issued last weekend that committed the government to sending Mr. Milosevic to The Hague.
 - >
 - > "At this moment, I said to Kostunica, should I promise, and he said 'yes,' " Mr. Djindjic said."
 - >
 - > (For the full Times story, check out <http://www.nytimes.com/2001/07/01/world/01BELG.html>).
 - >
 - > Some other TiM sources in Serbia have also corroborated the Djindjic version of what happened on June 28. What they say makes the popular Yugoslav president seem as one who talks out of both side of his mouth. Kostunica is on the record for being supposedly against sending Milosevic to the Hague. Playing for domestic public consumption, he also pleaded ignorance about the Milosevic transfer on Vidovdan. But he obediently acquiesced, and wagged his tail to his western masters when they threatened to withhold the \$1.3 billion of credits.

ALGRA
 masks fell /
 premier,"
 > Consti
 > Milo
 > it fother way, Kostunica should resign, some of the TiM readers have urged in
 > swheir correspondence with us. If the Milosevic's transfer really took
 > arplace without his knowledge, Kostunica should quit because he is obviously
 > > incompetent and lacking authority and control needed to run a country. If
 > > he did know, as Djindjic claims, he should resign because he has disgraced
 > > himself and his nation, and has broken both his pre- and post-election
 > > promises.
 >
 > Either way, Serbia is now a full-fledged western vassal, just as its
 > Eastern European neighbors became a few years earlier. And that is
 > something we told last year the TiM readers that would happen if
 > DOS/Kostunica came to power. And we said it not only after the October 6
 > "revolution," but several weeks before the September 2000 election was
 > held. For more on this, just click on the TiM Bulletin Index-Balkans
 > button at our web site
 > (<http://www.truthinmedia.org/Bulletins-Index/Balkans-2001-index.htm>):
 >
 > "Hail to the Yugo Chief, Followed by Turn-about-Face" (Jan. 16, 2001),
 "How
 > Washington Bought the Yugoslav Presidency" (Dec. 12, 2000), "Kostunica
 > Snubs Albright; Serbia Is in Love, Again..." (Nov. 28, 2000), "Fifth
 > Column," Not Street "Revolutionaries," Toppled Milosevic," (Oct. 25,
 2000),
 > "Serb "Ostrich Revolution" Was Anything But Spontaneous," (Oct. 11, 2000),
 > "Washington Funds Serb Opposition Efforts," (Sep. 19, 2000), "Toward
 > Another 'Red October,'" (Sep. 8, 2000) - among some prior TiM Bulletins on
 > this topic.
 > -----
 > unconditional war reparations.

> As one of the TiM readers wryly noted, "Milosevic stole \$4 billion from us
 > and transferred it to western banks. Now the West is loaning us \$1.3
 > billion of our own money, and then collecting interest on it, too."
 >
 > Meanwhile, Yugoslavia's president, Kostunica, claimed that he had been
 left
 > in the dark about the secret transfer of Milosevic from Belgrade to the
 > Hague. Not so, says Djindjic, in his Times interview published on July
 > 1. Here's an excerpt:
 >
 > "Mr. Djindjic has said Mr. Kostunica was aware of his determination to
 keep
 > his word to the international community and above all to Secretary of
 State
 > Colin L. Powell. He said Mr. Powell had told him that the United States
 > would take part in an important donor's conference for Yugoslavia on
 > Friday, if he promised to carry out a decree issued last weekend that
 > committed the government to sending Mr. Milosevic to The Hague.
 >
 > "At this moment, I said to Kostunica, should I promise, and he said 'yes,'
 > " Mr. Djindjic said."
 >
 > (For the full Times story, check out
 > <http://www.nytimes.com/2001/07/01/world/01BELG.html>).
 >
 > Some other TiM sources in Serbia have also corroborated the Djindjic
 > version of what happened on June 28. What they say makes the popular
 > Yugoslav president seem as one who talks out of both side of his
 > mouth. Kostunica is on the record for being supposedly against sending
 > Milosevic to the Hague. Playing for domestic public consumption, he also
 > pleaded ignorance about the Milosevic transfer on Vidovdan. But he
 > obediently acquiesced, and wagged his tail to his western masters when
 they
 > threatened to withhold the \$1.3 billion of credits.

Carla del Ponte is tevreden

8

„Milošević is hier, en daar ben ik tevreden over”, zei openbaar aanklager Carla del Ponte van het Joegoslavië-Tribunaal.

Door onze redacteur
CEES BANNING

DEN HAAG, 30 JUNI. Een bejaarde Haagse heer blijft verbaasd staan; zijn oude herdershond gaat direct zitten. „North Sea Jazz is toch nog niet begonnen”, vraagt hij en wijst naar de tientallen tv-auto's die in slagorde om het Nederlands Congres Centrum in Den Haag staan. Het nieuws dat Slobodan Milošević is overgedragen aan

het Joegoslavië-tribunaal, dat tegenover het Congresgebouw is gevestigd, is hem ontgaan. „Ik volg het nieuws niet meer. Ik lees en luister naar muziek. Vestdijk en Mozart vullen mijn dagen.” Meerwarig schudt hij het hoofd terwijl journalisten zich door een deur wringen op weg naar de persconferentie van Claude Jorda, de voorzitter van de Tribunaalrechters, en openbaar aanklager Carla del Ponte.

Tien minuten voor de geplande aanvang van de persconferentie brengt een VN-medewerker de lichtblauwe vlag van de Verenigde Naties binnen in de Van Goghzaal in het Congrescentrum. Op het podium wordt de vlag zorgvul-

dig om de bruinhouten vlaggenstok gedrapeerd; na vijf minuten verhangen en plooiën hangt het dundoek goed. Uit verveling hebben de meeste van de zeventig opgestelde tv-camera's het tafereel vastgelegd.

Het geroezemoes dat ruim driehonderd journalisten produceren verstomt wanneer Jorda en Del Ponte binnenkomen. In zijn verklaring spreekt Jorda van „een mijlpaal in de internationale samenwerking en een demonstratie van de internationale erkenning van de legitimiteit van het Tribunaal”.

De aanwezigheid van Milošević in Den Haag is de voorbode van „een nieuw tijdperk in de evolutie

van het internationaal recht”. Jorda zegt dat het Tribunaal zich ervan bewust is dat de slachtoffers hoge verwachtingen hebben van de rechtszaak.

„De slachtoffers van deze huiveringwekkende misdaden moeten weten dat er een efficiënt mechanisme is waarbij deze verdachten voor een rechtbank worden afgezekend op hun daden”, vult Carla del Ponte later aan. „Niemand staat boven de wet, of weet te ontsnappen aan het bereik van het internationaal recht.”

„Hij is hier, en daar ben ik tevreden over”, zei de openbaar aanklager. Ze hoopte dat de overdracht van Milošević aan het Tribunaal een nieuwe impuls geeft om de ver-

dachten die nog op vrij rondlopen op te pakken en naar Den Haag te brengen. Ze noemde het „schandalig” dat de Bosnisch-Servische leider Radovan Karadžić en opperbevelhebber Ratko Mladić nog steeds niet zijn gearresteerd, terwijl er sinds 1995 een aanklacht tegen hen loopt.

Er is „geen enkel probleem” geweest bij het vervoer van Milošević naar Den Haag antwoordde Del Ponte op een vraag of de voormalig president van Joegoslavië zich heeft verzet. Del Ponte vertelde dat Milošević gisteren aan het begin van de middag is overgedragen aan een vertegenwoordiger van het VN-Tribunaal. [• Vervolg TRIBUNAAL: pagina 5]

Extra kranten, maar geen euforie of woede

Belgrado reageert rustig op uitlevering

Door Erwin Tuil

30-6-2001

Belgrado - Van euforie op de straten van Belgrado is geen sprake na de uitlevering van Slobodan Milosevic, maar de opluchting is er niet minder om.

Bij bakkers, in café's en op de terrassen lijkt een omslag te hebben plaatsgevonden. De bediening is soms zelfs vriendelijk, er worden grapjes gemaakt en de beleefdheid is toegenomen.

Aanvankelijk leek de uitlevering weinig gevolgen te hebben. De ochtendkranten kwamen later uit en in een hogere oplage. Groots brachten ze het nieuws. Het dagblad Politika, tot vorig jaar de belangrijkste gedrukte spreekbuis van Milosevic, bracht in de tweede editie zeven pagina's nieuws en achtergrond. Ook de boulevardbladen kwamen met extra pagina's met veel foto's en sappige details, zoals de visumaanvraag bij de Italiaanse ambassade van de echtgenote van Milosevic, Mira Markovic.

Maar langzaam groeit een ongemakkelijk gevoel over nieuwe instabiliteit. Want hoewel de meeste Serviërs achter de uitlevering van de ex-president aan het Joegoslavië-tribunaal staan, is de voormalige oppositionele alliantie sterk verdeeld. De Joegoslavische federale regering van premier Zizic geldt als voltooid verleden tijd nadat deze zijn afreden bekendmaakte. De harde kern van Milosevic-aanhangers en leden van de ultranationalisten van de vroegere Milosevic-compaan Vojeslav Seselj protesteerden gisteravond voor de tweede maal sinds donderdag. 'Slobo held', scanderend trokken ze door de straten van de hoofdstad. Zwaaiend met nationalistische vlaggen trokken ze op naar het federale parlement waar duizenden hun sympathie betuigden aan de voormalige president.

De meerderheid van de Servische bevolking heeft echter respect voor het bliksembesluit van de Servische premier Zoran Djindjic de uitlevering zonder verdere vertraging te laten plaatsvinden. „Milosevic had al veel eerder uitgeleverd moeten worden,” zegt de 45-jarige secretaresse Jelena Djukic. „Djindjic heeft de juiste beslissing genomen. Als wij daarmee buitenlandse geld krijgen voor de wederopbouw, wat interesseert mij

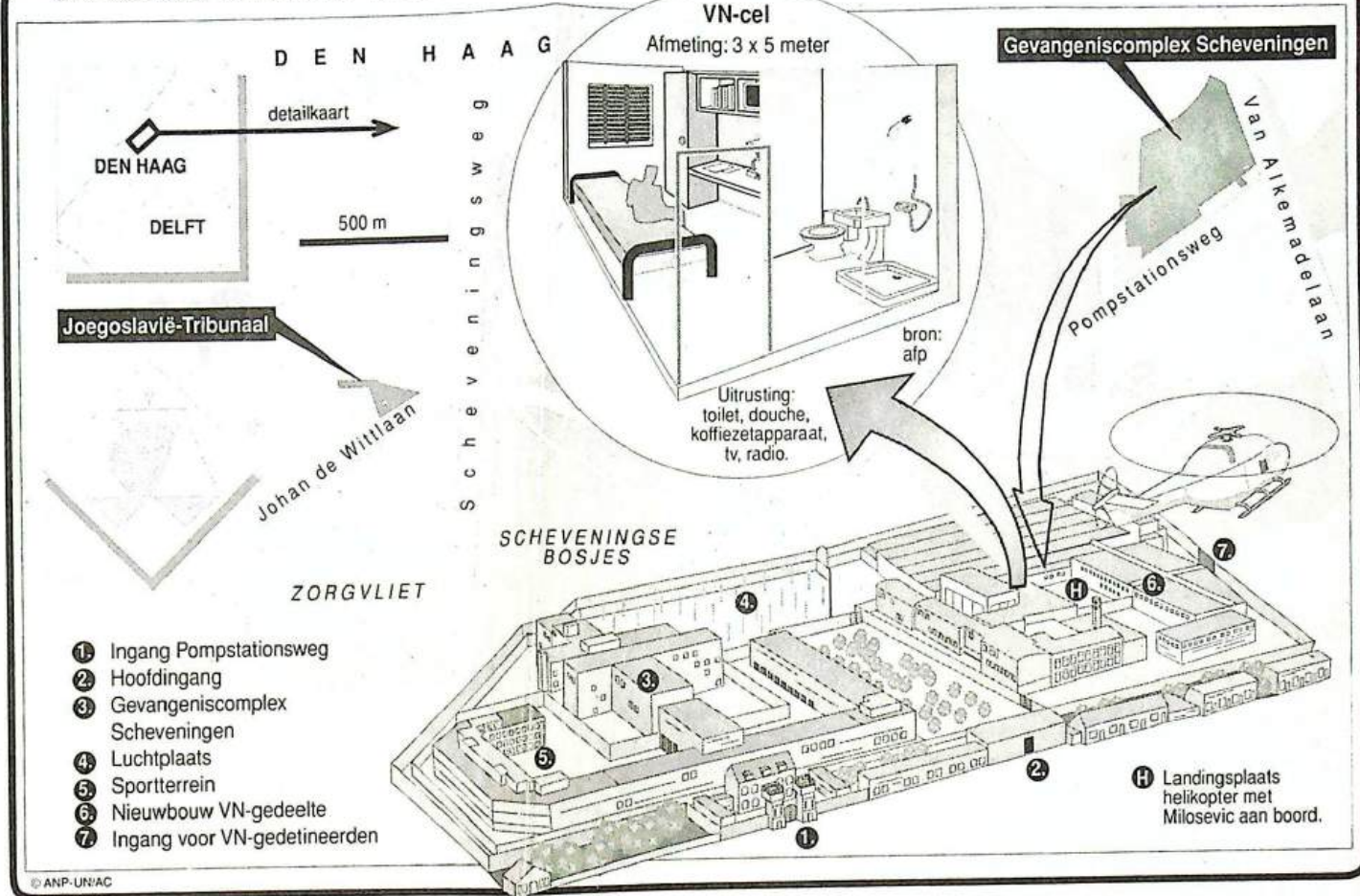
Djindjic heeft punten gescoord. De eerste resultaten van de donorconferentie gisteren ondersteunen de regeringsbeslissing. In een twee uur durend gesprek voor de staatsradio zette Djindjic in eenvoudige bewoordingen zijn motivatie voor de uitlevering uiteen. De Joegoslavische president Kostunica daarentegen kwam met een moeizame uitleg over de wettelijke ongerijmdheden van het Servische regeringsbesluit. „Djindjic handelt tenminste, Kostunica is alleen geïnteresseerd in de bescherming van Milosevic”, vindt de onderwijzer Goran Jovanovic.

De afwijzing van de uitlevering doet de verhoudingen tussen de deelrepublieken Servië en Montenegro geen goed. Op straat in Belgrado groeit daardoor weer de overtuiging dat Servië beter af is zonder de 600.000 Montenegrijnen.

„Servië heeft door de uitlevering geld binnengehaald en Montenegro profiteert daarvan, terwijl zij Slobo hier wilden houden”, zegt een opgewonden man.

„Het is heel positief dat de man die verantwoordelijk is voor het drama in Bosnië, nu in Den Haag is”, zegt de Oostenrijkse diplomaat Petritsch. „Het is duidelijk dat Karad-

VN-cel van Milosevic in Scheveningen

zicen Mladic nu de nog ontbrekende stukken in de puzzel zijn.” Wolfgang Petritsch is de hoogste

baas in Bosnië, dat onder toezicht staat van de Verenigde Naties. Hij kan bedrijven sluiten, paspoorten

uitgeven, ambtenaren benoemen. Hij kan zelfs de president van het land ontslaan.

Karadzic, destijds leider der Bosnische Serviërs, bevindt zich op Bosnisch grondgebied sinds hij vijf jaar geleden door het oorlogtribunaal in Den Haag werd aangeklaagd. Hij werd gezien in het kerkje van Pale, bij Sarajevo. Hij gaf tot voor enkele jaren sporadisch interviews. Hij werkt aan een boek, waar een Duitse uitgever belangstelling voor heeft.

Zelfs voor wie geen beschikking heeft over satellieten en spionagevliegtuigen is het niet moeilijk uit te vinden waar Karadzic zich ophoudt. Dat is in de streek tussen de weg Visegrad-Gorazde en de Servisch-Montenegrijnse grens. De NAVO heeft satellieten en spionagevliegtuigen. Hun foto's zijn zo scherp dat ze kunnen vertellen of Karadzic zich die dag heeft geschoord. De NAVO heeft ook de beschikking over een macht van 22.000 militairen om de man te ar-

resteren. Maar Radovan Karadzic is vijf jaar na het arrestatiebevel nog steeds op vrije voeten. Over de vraag waarom wordt al jarenlang gespeculeerd. Hoe lang nog?

Familie

Slobodan Milosevic heeft vanuit Den Haag contact opgenomen met zijn familie om die gerust te stellen. Ook heeft hij een ploeg advocaten aangeworven om hem te verdedigen. Dat zei een van die advocaten, Branimir Gugl, gisteren.

Volgens Gugl acht Milosevic zich niet schuldig omdat zijn politiek erop was gericht de 'belangen van het Servische volk te beschermen'. „Hij maakt zich meer zorgen om zijn familieleden dan om zichzelf”, aldus Gugl.

Dezelfde ploeg advocaten die voor Milosevic in Belgrado optrad om hem te verdedigen wegens beschuldigingen van corruptie zal voor hem bij het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag in het strijdperk treden.

Vrees voor averechts effect

Door Jaco van Lambalgen
Den Haag

De hele wereld is dolenthousiast dat de Servische leider Milosevic per ijlbode naar Den Haag is overgebracht, maar zijn arrestatie kon wel eens een averechts effect hebben op het aanzien van de Verenigde Naties. Die waarschuwendes woorden spreekt emeritus hoogleraar volkenrecht P. de Waart.

De sterke staten van de wereld hebben het zwakke Joegoslavië gedwongen mee te werken, vindt hij. „Het is ondenkbaar dat deze aanpak tegen één van de sterke staten was gevolgd.” De Waart: „Het spel is vals gespeeld. Het geld dat Joegoslavië op de donorconferentie zou kunnen krijgen, heeft gefungeerd als zilverlingen om Milosevic snel uit te leveren. Het was veel verstandiger

geweest als de internationale gemeenschap Joegoslavië de tijd had gegeven de zaak volgens de eigen spelregels af te wikkelen.” Dat had dan wat langer geduurd, maar was beter geweest voor de democratie in het land, betoogt de hoogleraar.

„Had gewacht tot het Joegoslavische constitutionele hof zich had uitgesproken over het decreet om Milosevic uit te leveren. Stel dat het volgens de Joegoslavische wet niet kon, dan had de regering de kans moeten krijgen de wet aan te passen. Als dat dan niet was gebeurd, dan pas was het de tijd geweest om te reageren.”

Het kan averechts werken dat de internationale gemeenschap zo'n inbreuk op de nationale Joegoslavische wetgeving toelaat, aldus De Waart. Het zijn volgens hem vooral de Verenigde Staten die de wereld hun wil opleggen. De Europese Unie zou veel te weinig tegenspel bieden.

Streng bewaking tegen zelfmoord

Door Simone van Driel
Den Haag

De acute nachtmerrie van het Joegoslavië-tribunaal is ongetwijfeld een dodelijke aanslag op Milosevic. Maar hoog op de lijst van rampen staat ook dat aangeklaagden zelfmoord plegen in hun cel in Scheveningen.

Na de ophanging van de Servische Kroaat Slavko Dokmanovic in 1998 is het tribunaal er extra op bedacht dat verdachten zich niet van het leven beroven. Mocht Slobodan Milosevic zwaar depressief raken - hardnekkige geruchten willen dat hij suïcidaal is -, dan zal hij zonodig 24 uur per dag met camera's worden bewaakt.

Slavko Dokmanovic stond al enige tijd onder speciaal toezicht toen hij in de nacht van 28 op 29 juni 1998 dood werd gevonden, hangend aan een stropdas die hij had vastgemaakt aan een scharnier van de kledingkast in zijn cel.

De ex-burgemeester van Vukovar, aangeklaagd voor zijn aandeel in de massamoord op 200 burgers na de innave van die stad door het Joegoslavisch leger (JNA) in 1991, was al langere tijd depressief en onberekenbaar. In het vergevorderd proces leken de aanklagers een sterke zaak tegen hem te hebben. Eerder had Dokmanovic al geprobeerd zijn cel in brand te steken, voor welke poging hij enige dagen in een isoleercel moest zitten.

Maar ondanks het speciale toezicht, waarbij het licht van zijn cel aanbleef en hij elk half uur werd gecontroleerd, bleek Dokmanovic op de avond van zijn zelfmoord al twee pogingen hiertoe te hebben gedaan.

Zijn advocaat Tomas Fila - nu de verdediger van Milosevic - houdt het zelfs op vijf.

De bewakers hadden de bloedvlekken op zijn kleren niet gezien, omdat hij steeds in de houding zat die hem ook in de rechtszaal typeerde: voorovergebogen, handen in het hoofd.

Psychische hulp had Dokmanovic die avond geweigerd. Nog drie verdachten hebben hun proces bij het tribunaal niet meer meegemaakt.

De Bosnische Serviër Milan Kovacevic bezweek tijdens zijn gevangenschap in Scheveningen aan een slagaderlijke bloeding.

De Servische generaal Djukic, om gezondheidsredenen voorlopig vrijgelaten, overleed aan kanker. De beruchte paramilitaire 'Arkan' kwam nooit in Den Haag aan: hij werd in januari 2000 in Belgrado doodgeschoten.

Milosevic blijkt ruim 3 miljard waard

Van onze correspondent
BRUSSEL – De uitlevering van oud-president Milosevic is 3,3 miljard gulden waard. Dat is het bedrag dat de internationale gemeenschap voor 2001 heeft toegezegd aan Joegoslavië. De komende vier jaar kunnen Servië en Montenegro economische steun verwachten ter waarde van ruim 10 miljard gulden.

„De uitlevering van Milosevic heeft zeker geholpen, maar wij hebben het afgelopen halfjaar ook laten zien dat we op de goede weg zijn met economische hervormingen en herstel van de democratie”, zei de Joegoslavische vice-premier Miroslav Labus in Brussel.

„Wij zijn weer opgenomen in de internationale gemeenschap en zullen al onze verplichtingen nakomen.” Joegoslavië kiest volgens hem resoluut voor de snelle aansluiting bij Europa.

De Joegoslavische vice-premier vindt wel dat de beloofde economische hulp snel moet komen. De bevolking is ongeduldig, omdat de hervormingen pijn doen en de resultaten nog niet zichtbaar zijn, benadrukte Labus. De bewindsvaandelaar zoekt de komende weken internationaal meer steun voor de wederopbouw van zijn land.

De Europese Unie, Wereldbank en de VS zijn de grootste geldschieters. De EU heeft bijna 2 miljard gulden toegezegd, uitgesmeerd over een aantal jaren. De VS hebben voor dit jaar 460 miljoen beloofd, Japan zal 125 mil-

joen overmaken. De Wereldbank verstrekt 380 miljoen, het eerste deel van 1,3 miljard voor de komende vijf jaar.

Het geld van de internationale gemeenschap, in de vorm van leningen en directe financiële hulp, is in eerste instantie bestemd voor wegen, onderwijs en gezondheidszorg. Ook moeten daarmee de lonen en pensioenen van leraren en artsen worden betaald. Joegoslavië heeft onvoldoende belastinginkomsten om zelf deze verplichtingen na te komen.

Het land zit met de loodzware erfenis van tien jaar oorlog. Bijna 35 procent van de bevolking is werkloos en 70 procent leeft beneden de armoedegrens. Joegoslavië heeft bovendien de zorg over 600.000 ontheemden.

Volgens Johannes Linn van de Wereldbank heeft de regering in Belgrado laten zien dat zij met het verleden heeft gebroken. „Dit is een gelegenheid om onze solidariteit te laten blijken”, zei Linn in Brussel.

De steun voor Servië en Montenegro bleek uiteindelijk groter dan verwacht. Het streefbedrag voor dit jaar werd ruimschoots gehaald.

De Wereldbank, Europese Commissie en de Joegoslavische autoriteiten hebben samen een grootschalig hervormingsplan opgesteld. De Joegoslavische vice-premier Labus zei dankbaar te zijn voor de internationale hulp. „Dit is een investering in de toekomst van de regio, in vrede en stabiliteit voor de hele Balkan”, zei hij.

Internationaal recht krijgt tanden

‘Een belangrijke mijlpaal voor de internationale strafrechtspiegung’ heeft Carla del Ponte, openbaar aanklager van het Joegoslavië-Tribunaal, de overdracht van Milosevic aan Den Haag genoemd. Ook anderen bejubelen de ‘zege van het recht over de straffeloosheid’, die overigens wel met een grote zak geld is afgedwongen.

Analyse

Gertie Schouten

AMSTERDAM – Het internationale recht is de afgelopen tien jaar een geduchte tegenstander geworden van staatshoofden en politiek leiders die de mensenrechten schenden.

Werd het Joegoslavië-Tribunaal in 1993 met veel scepsis opgericht – het was immers niet meer dan een doekje voor het bloeden van het Westen dat machteloos toekeek bij het geweld in Bosnië en Kroatië; anno 2001 ziet elke misdadige politicus er een afschrikwekkend bewijs in dat hij kans loopt zich eens voor zijn daden te moeten verantwoorden.

Dat besef is sinds 1993 steeds verder doorgedrongen. Het Joegoslavië-Tribunaal was het eerste hof voor berechting van oorlogsmisdaden sinds de processen van Neurenberg en Tokio na de Tweede Wereldoorlog. Maar

het moest zich lang tevreden stellen met ‘kleinere vissen’, omdat internationale leiders weinig tot niets deden om de echte verantwoordelijken te arresteren. Aanklachten tegen de Bosnisch-Servische leiders Karadzic en Mladic werden zuinigjes bekeken; ze zouden het vredesproces in Bosnië en Kroatië maar in de weg zitten.

Ook het Rwanda-Tribunaal (1994) kwam slecht op gang, ondanks dat dat wél de voornaamste leiders van de massaslachtingen in Rwanda te pakken kreeg.

Het besef van de mogelijkheden van de strafrechtspreekdrong pas echt door na de totaal onverwachte arrestatie, op verzoek van Spanje, van de Chileense oud-dictator Augusto Pinochet in Londen in 1998. Hoewel Pinochet om gezondheidsredenen aan vervolging ontkwam, hadden Britse rechters in de tussentijd vastgesteld dat Pinochet in principe wél aansprakelijk was voor mensenrechtenschendingen, zij het daterend van ná de datum waarop het internationale verdrag tegen folteren in Groot-Brittannië in werking ging. Een ‘onschendbaar’ oud-staatshoofd bleek wel degelijk te vervolgen.

Toen Pinochet begin 2000 terugkeerde naar zijn land werd hij als held ontvangen, maar ‘Londen’ had ook Chili verandert. Nu, ruim een jaar na zijn terugkeer, vechten Pinochets advocaten om een rechtszaak over de ‘Karavaan des Doods’, een eskader dat in 1973 tiental-

len mensen vermoordde, in de kiem te smoren. In Chili, Argentinië, Brazilië, Guatemala, Spanje, Duitsland, Frankrijk en Italië zijn processen bij nationale rechtbanken gestart of in voorbereiding om mensenrechtenschenders uit vroegere dictaturen aan te pakken. In Senegal mislukte het met de voormalige dictator van Tsjaad, Hissène Habré. De rechter in Dakar achtte zichzelf niet bevoegd.

België baart opzien met een

Er lopen nog veel mensenrechtenschenders annex presidenten rond

unieke wet uit 1993 die bepaalt dat justitie in principe mensenrechtenschenders uit de hele wereld kan vervolgen. Op basis van deze wet werd vorige week nog de Israëlische premier Sjaron aangeklaagd. Vier Rwandezinnen, onder wie twee nonnen, zijn er onlangs veroordeeld tot lange celstraffen vanwege hun rol bij de genocide van 1994. De wet is zo ruim dat België ermee in de maag zit; het land dreigt het centrum van universele rechtspraak te worden omdat de wet geen enkele band met België vereist. Binnen enkele jaren moet in Den Haag een permanent strafhof gaan draaien, dat het nieuwe instituut moet worden voor aanklachten tegen mensenrechtenschenders.

Tot zover de opmars van de internationale strafrechtspreek. Milosevic mag een voorbeeld zijn dat niemand boven de wet staat, hij is ook een prototype van een man die politiek was uitgespeeld. Dat was in 1995 heel anders, toen hij namens Joegoslavië zijn handtekening zette onder het vredesakkoord van Dayton. Ook al wist het Westen heel goed dat de ‘slachter van de Balkan’ aan tafel zat. Ook Biljana Plavsic, oud-presidente van de Bosnisch-Servische republiek Srpska die zich in januari vrijwillig meldde, was eind jaren negentig aanspreekpunt voor westerse leiders.

Er lopen in de wereld legio voorbeelden rond van mensenrechtenschenders annex presidenten. Hoe kon ex-warlord Charles Taylor president van Liberia worden, wat gebeurt er in Tsjetsjenië onder verantwoordelijkheid van Vladimir Poetin? En waarom krijgt Saoedi-Arabië nooit problemen ondanks het feit dat de beruchte Idi Amin uit Oeganda er al jaren woont?

Het internationale recht maakt aanzienlijk meer kans te zegeviere als dat politiek een prioriteit is. Niet voor niets verzetten de Verenigde Staten zich tegen de vorming van een permanent strafhof dat zelf beslist wie het gaat vervolgen. De VS eisen dat de VN-Veiligheidsraad daarin het laatste woord heeft, zodat de vijf permanente leden Rusland, China, Frankrijk, Engeland en de VS altijd een veto-recht houden.

Carla del Ponte oogt nuchter en tevreden

Van onze redactie buitenland
DEN HAAG – Geen spoor van triomfantelijkheid. Hoofdaanklaagster Carla del Ponte acteerde gisteren nuchtere tevredenheid na de aankomst van de belangrijkste verdachte van het Joegoslavië-Tribunaal: Slobodan Milosevic. „Het is een keerpunt, een belangrijke dag”, zei ze. „Ik ben tevreden”.

Het VN-Tribunaal heeft de afgelopen dagen zelf een actieve rol gespeeld in het verwezenlijken van wat wel degelijk een mijlpaal is. Del Ponte vertelde dat ze persoonlijk vele telefoongesprekken heeft gevoerd met de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Powell, de Duitse premier Schröder en de Franse president Chirac. Die westerse leiders zetten deze week de nieuwe Joegoslavische regering voor het blok. Ex-president Milosevic uitleveren, of afzien van miljarden dollars hulp. Zo werd Joegoslavië het eerste land ter wereld dat een voormalig staatshoofd, verdacht van oorlogsmisdaden, uitleverde aan een VN-tribunaal.

Het Tribunaal volgde de diplomatieke exercities op de voet. Daarin ligt meteen de verklaring voor de vlekkeloos verlopen uitlevering van Milosevic. Nauwelijks nadat Belgrado het licht op groen zette, zat hij al in het vliegtuig. Del Ponte vertelde dat Milosevic zich ‘zonder discussie’ heeft geschikt. Hij was te verbluft, waarschijnlijk. „Het was echt heel goed georganiseerd”, zei Del Ponte op een persconferentie in Den Haag.

Rechter Claude Jorda, de president van het Joegoslavië-Tribunaal, leek iets meer moeite te hebben zijn blijdschap te verhalten. De rechters kunnen nu aan de slag. Hij beloofde Milosevic een eerlijk proces. Jorda denkt al aan het volgende hoofdstuk. „Voor ons is het nu nog duidelijker dat alle verdachten, op de ene of de andere manier, de tocht naar Den Haag moeten maken.”

Hoofdaanklaagster Del Ponte noemde het ‘een schandaal’ dat de hoofdverdachten Karadzic en Mladic nog op vrije voeten zijn. „Ze zijn nota bene zes jaar geleden al aangeklaagd”. De nieuwe regering in Belgrado moet het niet bij deze ene uitlevering laten, maar nu ook haast maken met het overbrengen van de 25 andere verdachten die nog op de lijst van het Tribunaal staan.

Uitlevering op dag van de nederlaag

Van onze redactie buitenland
AMSTERDAM – De dag waarop Slobodan Milosevic werd uitgeleverd, 28 juni, is bij uitstek een symbolische dag voor Serviërs. Op 28 juni 1389 leed de Servische prins Lazar op het Merelveld in Kosovo een nederlaag tegen de Turken. Het wordt door Serviërs gezien als het begin van 500 jaar duisternis over de Balkan: de overheersing door de Turken. De betekenis van de slag wordt echter overdreven, want Servië bleef nog decennialang onafhankelijk. De Bosnisch-Servische student Gavriilo Princip laat zich door de mythe van de slag inspireren voor zijn aanslag op aartshertog Frans Ferdinand, troonopvolger van de Oostenrijks-Hongaarse monarchie. Die aanslag brengt een kettingreactie teweeg die uitmondt in de Eerste Wereldoorlog. Op 28 juni 1989, 600 jaar na de slag op het Merelveld, spreekt Slobodan Milosevic een miljoen Serviërs toe, die hij vertelt dat niemand hen mag slaan. Die dag vestigt Milosevic zijn controle over Joegoslavië. Maar twaalf jaar later is het Milosevic zelf die op die symbolische dag het onderspit delft. De Albanese krant Koha Ditore schrijft: „De dag van Milosevic’ uitlevering, 28 juni, blijft de dag van de nederlaag.”

Route van uitlevering Milosevic liep via Bosnië

BELGRADO - De route waarlangs Slobodan Milosevic is uitgeleverd, wordt omgeven met geheimzinnigheid. Toch kan die worden gereconstrueerd.

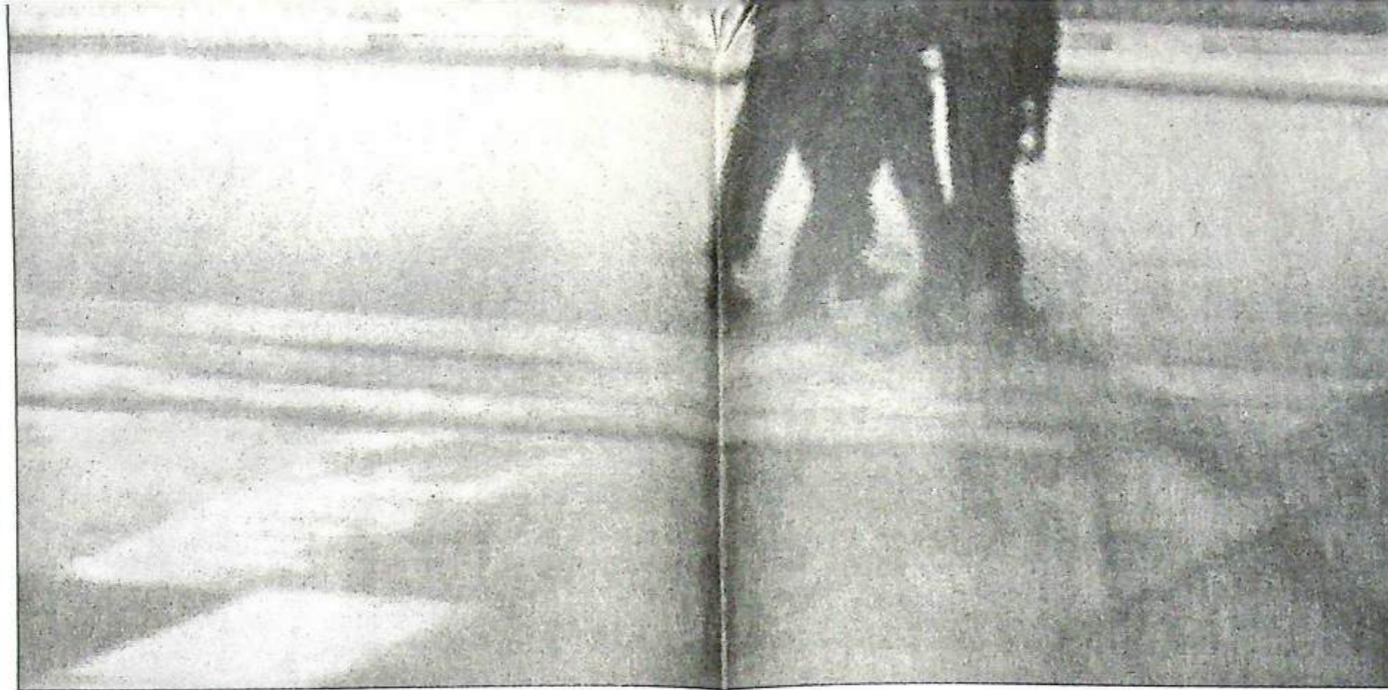
Rond zes uur lokale tijd werd Slobodan Milosevic in zijn cel medegedeeld dat hij zich klaar moest maken voor vertrek. „Nu al?“, reageerde hij, volgens een anonieme politiemann. Milosevic deed een schoon paar sokken aan, pakte zijn sloffen in, en klom in de wachtende politieauto.

Die bracht hem naar het Veiligheidsinstituut van de politie in Belgrado, waar hij op een helikopter werd gezet en naar een Amerikaanse vliegbasis bij het Bosnische Tuzla werd gevlogen. Enkele helikopters vlogen andere richtingen uit, zodat onduidelijk was in welke Milosevic zich bevond.

De helikopter kwam rond halfacht aan in Tuzla. Milosevic werd opgewacht door een aanklager van het Joegoslavië-Tribunaal, die hem een samenvatting van de aanklacht voorlas en hem enkele vragen stelde. „Ik erken uw hof niet“, zei Milosevic.

Zo'n veertig minuten later bevond hij zich aan boord van een Engels militair vliegtuig, toen het opsteeg en naar Nederland vloog. Pers verzamelde zich op vliegveld Valkenburg, maar daar kwam het vliegtuig niet aan. Er wordt gespeculeerd dat voor Volkel is gekozen, maar premier Kok wil daar geen mededelingen over doen, omdat dat de uitlevering van een volgende verdachte zou kunnen belemmeren.

Rond een uur 's nachts kwam Milosevic per helikopter aan bij de gevangenis in Scheveningen.

Ex-president Milosevic wordt door twee mannen van de helikopter naar de gevangenis in Scheveningen geëscorteerd.

FOTO AP, NOS

Kok: Hier heb ik lang naar uitgekeken 'Milutinovic vrijwillig naar Den Haag'

Van onze redactie politiek
DEN HAAG - Minister-president Kok heeft de overdracht van ex-president Milosevic een 'historisch moment' genoemd. „Ieder weldenkend mens heeft hier al heel lang naar uitgekeken“, zei hij na afloop van de ministerraad.

Wel vindt de premier dat deze vangst het gemis aan andere hoofdrolspelers in de oorlog in Joegoslavië sterker doet voelen: hij hoopt dat ook Karadzic en Mladic snel worden opgepakt.

Kok is zeer te spreken over de

manier waarop de operatie is verlopen. Hij werd anderhalf uur later ingelicht dan de eerste berichten in de media opdoken. „Dat pleit voor hen, maar dat doet niets af aan de formele lijn.“ Gebleken is dat Nederland de verantwoordelijkheid, ook op het gebied van veiligheid, aankan om een internationaal orgaan als het Joegoslavië-Tribunaal binnen de grenzen te hebben.

Kok keek donderdagavond met enig plezier naar de tv: hij wist dat Milosevic niet op vliegveld Valkenburg zou aankomen, waar alle verslaggevers stonden.

BELGRADO - De Servische president Milan Milutinovic overweegt zich aan te geven bij het Joegoslavië-Tribunaal. Dat heeft een functionaris van het Servische ministerie van binnenlandse zaken gisteren gezegd.

„Het kan snel gebeuren“, zei de functionaris over de eventuele komst van Milutinovic naar Den Haag. Het kantoor van Milutinovic ontkent echter dat hij van plan is zich aan te geven, zo meldde staatspersbureau Tanjug later. Milutinovic was een naaste me-

dewerker van de voormalige Joegoslavische president Slobodan Milosevic, die donderdag door de Servische regering aan het tribunaal werd overgedragen. Net als Milosevic is Milutinovic aangeklaagd wegens oorlogsmisdaden tegen etnische Albanezen, begaan door Joegoslavische en Servische troepen tijdens hun optreden in Kosovo in 1998-1999.

Het is niet duidelijk of Milutinovic bereid is tegen Milosevic te getuigen. In een recent televisie-interview zei Milutinovic dat hij niet veel met de gebeurtenissen in Kosovo te maken heeft gehad.

berichten zonder emotie

BELGRADO - De Joegoslavische kranten, eens de spreekbuizen, van Milosevic, hebben het nieuws van zijn overdracht aan het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag gisteren groot op de voorpagina's gebracht. Maar de toon was neutraal.

In de bladen was weinig te bespeuren van het nationalistische, anti-westerse vuur dat zijn regime karakteriseerde. Een teken hoe de tijden zijn veranderd sinds zijn val na de volksoptocht in oktober vorig jaar.

Er was geen sprake van woede-uitbarstingen over de vernedering van de man die het land meer dan tien jaar leidde. Terwijl veel Serviërs zich toch bedrogen voelen over de beslissing hem naar Den Haag te sturen.

'Slobo in Den Haag', kopte Ekspres Politika, tot oktober loyaal aan de uitgeleverde machthebber. De krant wist 'exclusief' te melden dat Milosevic echtgenote Mirjana Markovic en zijn dochter

al een visum hebben aangevraagd om hem in de Scheveningse gevangenis te kunnen bezoeken. Het dagblad Politika omschreef zijn uitlevering als „het sluitstuk van een drama dat het land zo lang heeft beheerst“.

Vecernje Novosti wijdde zijn voorpagina aan het nieuws, met een foto van Milosevic toen hij president was, en daarboven een van de gevangenis die nu zijn nieuwe thuis is. 'Uitgeleverd door de Servische regering, Kostunica tegen', luidt een van de weinig opiniërende koppen.

De kranten in Belgrado kiezen nog niet openlijk partij in de oplopende machtsstrijd tussen de twee hoofdrolspelers rond de uitlevering: Kostunica en Djindjic.

Het onafhankelijk dagblad Blic vond op de voorpagina ook nog ruimte voor de meer alledaagse problemen van de Joegoslaven: elektriciteitsrekeningen en beschikbare plaatsen op middelbare scholen.

Amateur filmde aankomst vanaf dak

Van onze redactie binnenland
AMSTERDAM - De exclusieve beelden van de NOS van de aankomst van Milosevic in de Scheveningse strafgevangenis zijn de hele wereld overgegaan. Zelfs het Amerikaanse nieuwsstation CNN was onder de klanten. De beelden heeft de NOS overigens gekocht van een amateurfilmer. Die volgde de landing van de helikopter met de voormalige Joegoslavische president vanaf het dak

van een flat naast de strafgevangenis. Hij kon zo net over de muur heen filmen. Geen enkel tv-station was op dat slimme idee gekomen. De man heeft de beelden voor een kleine vergoeding afgestaan.

Hoëveel geld er met de wereldwijde verkoop is verdiend, wilde een woordvoerder van de NOS gisteren niet zeggen. „Daar doen we nooit mededelingen over. Rijk zijn we er in elk geval niet van geworden.“

advertentie

INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME
INFODROME

DEBAT DE LAATSTE STELSELWIJZIGING IN HET ONDERWIJS

Aanbieding advies van schooldirecteuren aan staatssecretaris Adelmund. Met Rick van der Ploeg, onderwijswoordvoerders regeringsfracties en oppositie en onderwijsadviseurs Jo Klopogge en Arijen Bakker.

www.infodrome.nl

Maandagavond 2 juli 20.00-22.00 uur
De Rode Hoed, Keizersgracht 102 Amsterdam

CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT
CONNECT

FEITEN / Wie zit vast in Scheveningen

De 39 VN-gedetineerden in de gevangenis in Scheveningen			
Brdjanin, Radoslav	S	Jelusic, Goran	S
Galic, Stanislav	S	Josipovic, Drago	K
Krajsnik, Momcilo	S	Kordic, Dario	K
Martinovic, Vinko	K	Kovac, Radomir	S
Milosevic, Slobodan	S	Kunarac, Dragoljub	S
Naletilic, Mladen	K	Kupreskic, Mirjan	K
Nikolic, Dragan	S	Kupreskic, Vlatko	K
Obrenovic, Dragan	S	Kupreskic, Zoran	K
Plavsic, Biljana Plavsic	S	Landzo, Esad	M
Simic, Blagoje	S	Mucic, Zdravko	K
Stakic, Milomir	S	Santic, Vladimir	K
Talic, Momir	S	Todorovic, Stevan	S
Vasiljevic, Mitar	S	Vukovic, Zoran	S
Dosen, Damir	S		
Kolundzija, Dragan	S		
Kos, Milojica	S		
Krnojelac, Milorad	S		
Krstic, Radislav	S		
Kvocka, Miroslav	S		
Prcac, Dragoljub	S		
Radic, Mladen	S		
Sikirica, Dusko	S		
Zoran Zigic	S		
Blaskic, Tihomir	K		
Cerkez, Mario	K		
Delic, Hazim	M		

in afwachting van proces
lopende rechtszaak
hoger beroep

K Kroaat
M Moslim
S Serviër

veroordeeld : 4
(zit straf uit in ander land)
vrijgesproken/ vrijgelaten : 5
overleden : 3

Een cel in het cellenblok van het Tribunaal in Scheveningen

CITATEN / Hij is verkocht; Fantastisch; Gerechtigheid;

„Ik ben verbijsterd, ik dacht altijd dat hier een rechtsstaat bestond en dat de Joegoslavische en de Servische grondwet wordt eerbiedigd.“ Mira Markovic, echtgenote.

„Hij is ontvoerd. De beslissing hem over te dragen aan het tribunaal is ongrondwettig en illegaal.“ Borislav Milosevic, broer.

„President Kostunica is een jurist, hij kijkt naar formuleringen en precedenten. Djindjic is anders, hij denkt aan de toekomst van zijn land.“ Bodo Hombach, coördinator van het Balkan-pact

„Dit is fantastisch. De tijd is aangebroken waarin staatshoofden zich niet langer immuun kunnen wanen voor misdaden die onder hun verantwoordelijkheid worden gepleegd.“ Benjamin Ferencz (81), oud-aanklager Neurenberg Tribunaal

„De aanklagers denken dat ze een harde zaak tegen hem hebben. Maar ik kan me voorstellen dat ze hem moeten laten lopen.“ Jack Straw, minister buitenlandse zaken Groot-Brittannië (die de Chileense ex-dictator Pinochet wegens diens zwakke gezondheid in vrijheid stelde)

„De arm van het recht wordt steeds langer en sterker.“ Richard Goldstone, van 1994 tot '96 de eerste openbaar aanklager van het Joegoslavië-Tribunaal.

„Hij is verkocht. Als we criminelen zoeken, waarom wordt er dan niet gekeken naar de Verenigde Staten en hun doodstraf.“ Joris Heestermans, oudere Nederlander die vergeefs een bosje rozen voor zijn idool probeerde aan te bieden bij het tribunaal.

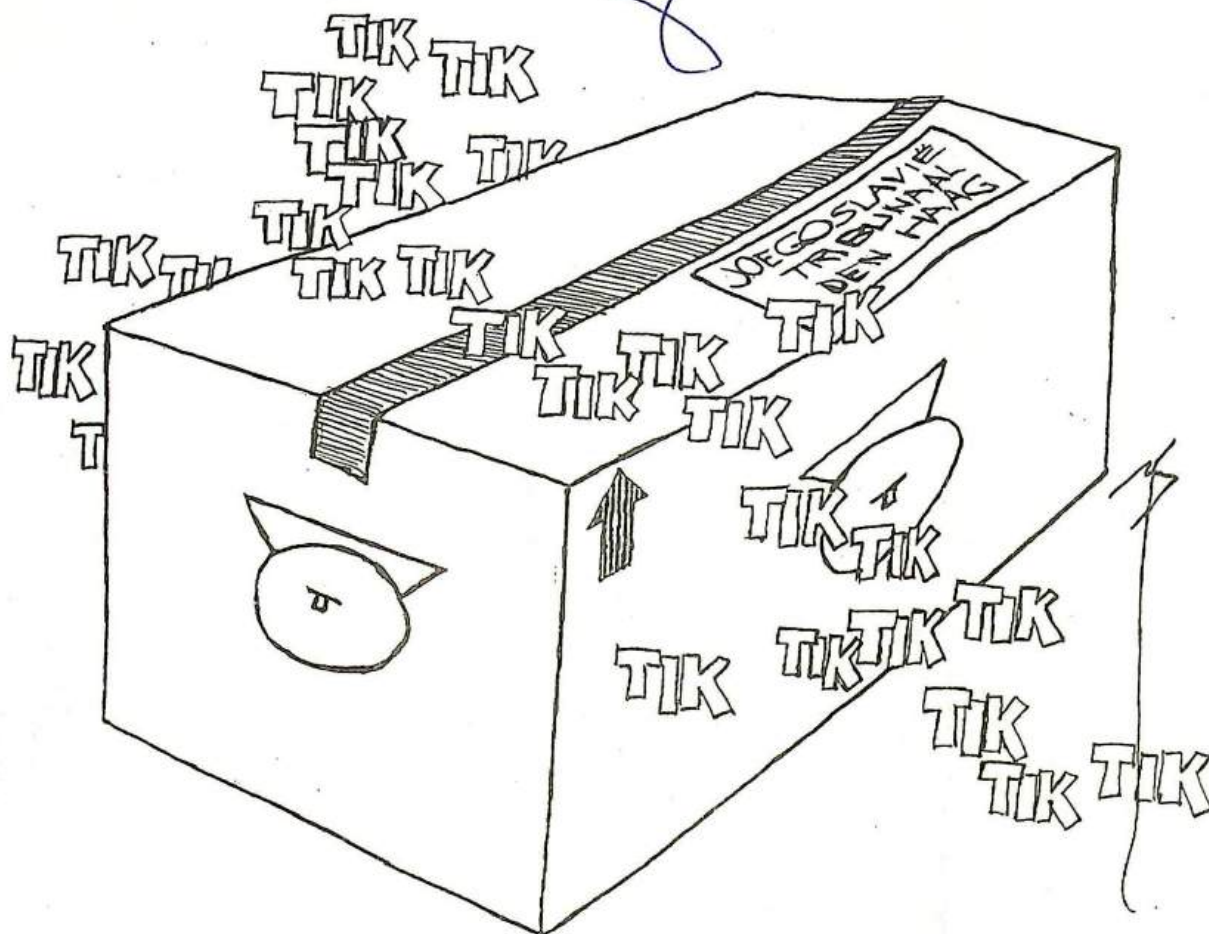
„Hij verdient erger dan wat hij mijn man heeft aangedaan. Ik hoop dat zijn ergste nachtmer-

ries bewaarheid worden.“ Libade Azemi, etnische Albanese, haar man werd in '99 onthoofd in Racak. Dat gebeurde tijdens een moordpartij op 45 Albanezen. Eenheden van het Joegoslavische en het Servische leger zouden de massamoord hebben gepleegd.

„De dag van zijn uitlevering, 28 juni, blijft de dag van de nederlaag.“ Koha Ditore, Albanese krant, verwijzend naar de historische nederlaag van de Serviërs tegen de Turken in de slag op het Merelveld in Kosovo op 28 juni 1389.

redactie buitenland

DE ONDERKRANT

TEKENING: FRITS MÜLLER

PERSSTEMMEN

FRANKFURTER
ALLGEMEINE

Overdracht Milošević

NEUE ZÜRCHER
ZEITUNG

[...] Weliswaar heeft het Westen zich eindelijk aan zijn belofte gehouden niet halt te maken voor de hoogste ambtsdragers uit de toenmalige tijd. Dat men echter heeft gewacht tot Milošević door zijn eigen bevolking werd afgezet en gevangen werd gezet, en dat andere steutelfiguren, zoals de vroegere Bosnisch-Servische leider Karadžić of generaal Mladić, zich nog steeds op vrije voeten bevinden, zullen de slachtoffers en hun nabestaanden niet vergeten. Ook de zaak-Milošević toont aan dat recht

en gerechtigheid slechts daar een echte kans hebben waar ook de macht en de wil voorhanden zijn er gevolg aan te geven.

NEW YORK TIMES

[...] Joegoslavië moet nog steeds andere mannen naar Den Haag sturen die beschuldigd zijn van oorlogsmisdaden en aan wie het nu nog onderdak verleent. Maar de overdracht van Milošević was een monumentale stap.

Een man die ervan is beschuldigd enkele van de meest afschuwelijke misdaden van de afgelopen jaren te hebben gepland en te hebben aangespoord tot uitvoering

hiervan, is gevallen van bijna absolute macht tot het terechtstaan voor zijn daden.

THE TIMES

[...] De Servische autoriteiten zullen onmiddellijke steun nodig hebben en geen nieuwe ronden van 'donor-conferenties' die ertoe dienen het moment waarop het geld wordt gegeven uit te stellen. Alle vooruitgang die in delen van de Balkan is geboekt, [...] rust op het overleven en het succes van de Servische regering.

Als wordt toegestaan dat zijn [Milošević] vertrek Koštunica en zijn bondgenoten destabiliseert, zal Milošević zelfs in zijn weinig comfortabele Nederlandse cel alsnog het laatst lachen over de democraten.

Milošević: politiek...

SLOBODAN MILOŠEVIĆ in Scheveningen: de belangrijkste verdachte van oorlogsmisdaden op de Balkan zal zich nu dan toch moeten verantwoorden voor het Joegoslavië-tribunaal te Den Haag. In één klap weet het tribunaal zich geconfronteerd met de meest serieuze zaak uit zijn nog jonge geschiedenis. Dat alleen al mag tot enige, zij het voorzichtige en ingetogen, tevredenheid stemmen. Maar borstklopperij is onverstandig. De zaak-Milošević heeft namelijk ingewikkelde politieke en juridische aspecten, die in combinatie nog tot onverwachte wendingen kunnen leiden.

Het volkenrecht, waarvan het tribunaal in Den Haag een product is, is nu eenmaal politieker van aard dan het nationale strafrecht. De wijze waarop Milošević is uitgeleverd, illustreert dat. Zijn komst naar Scheveningen heeft zich niet volgens alle regels der kunst voltrokken. De Servische regering van voormalig oppositieleider Djindjić is daarvoor in de eerste plaats verantwoordelijk. Anders dan president Koštunica van Joegoslavië, die zijn voorganger in eigen land wilde vervolgen, heeft Djindjić er nooit een geheim van gemaakt dat hij met het tribunaal wil samenwerken. Vorige week leek hij een formeel succesje te boeken, toen de federale regering in meerderheid per decreet besloot dat Milošević en andere gezochte landgenoten konden worden uitgeleverd. Nadat het federale Constitutionele Hof gisteren vaststelde dat deze oekaze mogelijk ongrondwettig was en daarom moest worden opgeschort, achtte Djindjić de tijd rijp voor minder formele actie. Zonder Koštunica te raadplegen, nam de Servische regering 's middags in spoedzitting bijeen de beslissing tot overdracht.

Djindjić rechtvaardigde deze stap weliswaar met juridische argumenten. Als federale instituties in een patstelling raken, mag de republiek Servië conform de wet haar rechten nemen. Maar Djindjić liet geen twijfel over zijn motieven bestaan. Servië zoekt aansluiting bij het Westen. Het project-Europa, dat zich meer en meer richting Oost-Europa uitstrekt, heeft ook voor hem een welhaast magnetiserende uitstraling. Bovendien kon Servië het zich naar zijn zeggen niet veroorloven dat het lot van Milošević nog langer getraineed zou worden, terwijl in Brussel de donorconferentie zou beginnen waar een financieel hulpprogramma ter waarde van drie miljard gulden op de agenda staat.

Dat voor Servië immense bedrag kan Belgrado dankzij de overdracht van Milošević nu tegemoet zien. Alle Westerse leiders hebben positief gereageerd op de actie van Djindjić. Of de Servische premier daarvoor in eigen land een hoge prijs moet betalen, is vooralsnog onduidelijk. Door Koš-

Gerechtigheid gedijt niet in armoe

Is er nog gerechtigheid? Overal worstelen mensen ermee dat het ene land anders omgaat met gruwelijke, systematische schendingen van de mensenrechten dan het andere. Maar al mogen er dan verschillen zijn, de ethische beginselen waarnaar bij de wederopbouw van de democratie mensenrechtenschendingen uit het verleden moeten worden beoordeeld, zijn overal gelijk.

Het is geen eenvoudige opgave om een democratie te bouwen op het fundament van een door overheids geweld gesteunde politieke cultuur en maatschappelijke habitus. De moeilijkheden worden nog vele malen groter wanneer er tegelijkertijd een economische crisis heerst. Ik kan begrip opbrengen voor de neiging de straffen voor het schenden van mensenrechten beperkt te houden, om zo de samenleving een kans te bieden op herstel en wederopbouw. Want veleidmatige bestraffing van systematische misdaden tegen de menselijkheid is moreel alleen te rechtvaardigen met het doel de samenleving voor groter toekomstigheid waard te behoeden.

Misdaden tegen de menselijkheid worden, ook als ze met steun aan overheden worden bedreven, begaan door individuen die hun eigen wil volgen. Het streven om zulke mensen te bestraffen brengt reële sociale gevolgen mee. Het is niet verstandig om zulke straffen op te leggen als ze geen toekomstige misdaden helpen voorkomen, naar mogelijk juist grotere of nieuwe schade aan de samenleving in de hand zullen werken of veroorzaken. Per slot van rekening is straf een werktuig – niet het enige, noch het belangrijkste – om door

De onverwacht snelle overdracht van de voormalige Joegoslavische president Slobodan Milošević aan het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag wordt rechtstreeks in verband gebracht met de donorconferentie in Brussel, die vandaag begint. Dat er een onverbreekelijke relatie bestaat tussen mensenrechten en economie staat volgens Raúl Alfonsín vast.

gen weer een collectief moreel weten te verschaffen.

Belangrijker dan straf is naar mijn mening dat de waarheid op geloofwaardige wijze aan het licht wordt gebracht, bijvoorbeeld door middel van een onpartijdige rechtszaak. Door zulke onthullingen kan over de schulden een 'moreel vonnis' worden geveld. Het bestaan van zo'n 'vonnis' zal in de gemeenschap het soort diepe bezinning opwekken dat noodzakelijk is voor het herstel van de democratie. Er is geen betere waarborg voor de handhaving van de mensenrechten denkbaar dan een verhoogd collectief moreel bewustzijn in de samenleving, dat voor ieders waardigheid opkomt. Nationale wetten en internationale onderzoeken zijn, voorzover ze een dergelijk bewustzijn bevorderen, waardevolle instrumenten om die rechten te beschermen, maar zo'n bewustzijn blijft een fundamentele waarborg, die zij niet kunnen vervangen.

In democratische stelsels kan dit morele bewustzijn slechts tot ontwikkeling komen als de bevolking vertrouwen heeft in de onafhankelijkheid van de rechters. Tijdens de overgang van een dictatuur naar een democratie ontbreekt het de rechterlijke macht aan legitimiteit. Het vertrouwen van de samenleving in de rechterlijke macht te herstellen, is in zo'n

overgangsperiode dan ook een van de belangrijkste opgaven van de democratisch gekozen functionarissen. Bij de benoeming van onafhankelijke rechters moet al het mogelijke worden gedaan om te bevorderen dat de rechterlijke macht de samenleving het vertrouwen inboezemt dat een overgang naar de democratie mogelijk is.

Maar als in brede maatschappelijke kring de indruk ontstaat dat de rechters niet bij machte zijn om hetzij de rechten van het individu, hetzij de scheiding tussen wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht te behoeden en te waarborgen, dan kan dat gebrek aan vertrouwen ontwrichtende gevolgen krijgen voor de samenleving.

Het verschijnsel dat een samenleving zich allengs minder goed weet te beschermen, dat haar morele normen afskalven, is een vrijwel ondoorgrondelijk proces. Maar wanneer een samenleving besluit om schenders van de mensenrechten niet te straffen, is dat niet noodzakelijkerwijs een teken van een onderontwikkeld moreel bewustzijn. Vergelding is niet het enige blijk van herstelde morele vitaliteit.

Moreel besef is essentieel voor een waarlijk solidaire democratie. Om het moreel besef tot stand te brengen dat slechts kan voortkomen uit maatschappelijke solidariteit, is bovendien een duidelijk ge-

heel van sociale rechten nodig. Wanneer ook de economische en sociale aspecten van de mensenrechten worden ontwikkeld, draagt dit ertoe bij dat alle mensenrechten als een onwrikbare waarheid worden gevestigd.

Om kort te gaan: een democratie kan alleen worden opgebouwd door mannen en vrouwen die in alle opzichten democraten zijn. Deze evidente waarheid wordt vaak vergeten. Monarchieën kunnen bestaan ondanks de aanwezigheid van antimonarchisten. Het fascisme en het Sovjet-communisme waren gebouwd op de rugen van onwillige mensen. Maar democratieën die gebouwd zijn op weerspannige grondslagen, kunnen niet standhouden. Voor democraten is vrijheidsliefde niet genoeg.

Dat wij dit niet inzien, is het grote tekort van ons democratisch bewustzijn. De gewoonte om de universele rechten van de mens te beperken tot een reeks politieke en morele rechten, en intussen de economische aspecten van de menselijkheid naar een tweede, lager plan te verwijzen, is gevaarlijk. Willen de mensenrechten werkelijk worden veiliggesteld, dan moet het tweede, economische plan van de mensenrechten in ons bewustzijn gelijkwaardig worden aan het eerste. Pas dan zal een adequate reactie volgen op de misdaden uit het verleden, en dat is niet in de eerste plaats bestraffing, maar de zekerheid dat zulke misdaden niet nogmaals zullen worden gepleegd. Nooit weer: dat is voor de slachtoffers uit het verleden onze waarachtigste ereschuld.

Raúl Alfonsín was president van Argentinië van 1983 tot 1989.
©Project Syndicate.

passen, heeft hij een tijdbom gelegd onder de Joegoslavische federatie. Hoewel die federatie niet veel meer om het lijf heeft, wil hetzelfde Westen toch niet graag dat ze implodeert.

NIET MINDER BELANGRIJK zijn de repercussies in Servië zelf. Het is een illusie te denken dat met de uitlevering de radicaal-nationalistische sentimenten, waaraan Milošević tien jaar lang ten dele zijn macht ontleende, nu spoorloos zijn geëlimineerd. De vraag is wel of en hoe die zich zullen manifesteren. President Koštunica, die zichzelf 'gematigd nationalist' noemt en bovendien het aureool heeft van de man die slaagde voor de rest van de oppositie tegen Milošević steeds faalde, uitte gisteravond bittere verwijten jegens Djindjić. Tegelijkertijd riep hij echter op het hoofd „koel" te houden. Hij wekte daarmee de indruk het politieke conflict, dat zich aandient, in banen te willen houden. Bovendien heeft ook de Servische politieke cultuur de neiging naar de macht toe te trekken om de macht zelve. Djindjić heeft gisteren getoond dat hij niet bang is voor machtsuitoefening. Dat zou hem wel eens steun kunnen opleveren van burgers die hem er tot nu toe van verdachten dat hij zijn oren naar de NAVO liet hangen. Maar dan moet hij op langere termijn daadwerkelijk leveren, wat hij met Westers geld beloofd heeft te gaan doen.

...en recht

VOOR DEZELFDE TAAK ziet het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag zich gesteld. Voor het eerst zal het een (ex-)staats-hoofd berechten. Dat is een nieuwe dimensie waardoor de druk wordt opgevoerd en het VN-hof op de proef gesteld. Tot nu toe hebben de internationale rechters zich behoedzaam en vooral juridisch opgesteld, hetgeen het gezag van het tribunaal heeft bevorderd.

Maar voorzover bekend heeft de aanklacht tegen Milošević een stevige politieke lading. Ze is opgesteld op het hoogtepunt van de Kosovo-crisis. Openlijk worden hem dus wel de oorlogsmisdaden tegen de Kosovaren voor de voeten geworpen, maar niet zijn mogelijke aandeel in en verantwoordelijkheid voor de etnische zuiveringen in Bosnië. De reden daarvoor was politiek. Tijdens de Bosnische oorlog was Milošević nog een gesprekspartner van de internationale gemeenschap, bijvoorbeeld bij de Dayton-akkoorden die hebben geleid tot de feitelijke opdeling van Bosnië-Herzegovina.

Daarmee is niet het laatste woord over de dagvaarding gezegd. Mogelijk ligt er een aparte geheime aanklacht tegen Milošević en diens rol in Bosnië en heeft hoofdaanklager Del Ponte daarvoor al medewerking verworven in de belangrijkste hoofdsteden. Deze methode is bij het tribunaal vaker toegepast. Voor beide oorlogen geldt in ieder geval dat bewezen moet worden dat Milošević 'bevelsverantwoordelijkheid' heeft gedragen voor de etnische zuiveringen.

POLITIEK EN MOREEL staat dat min of meer vast. De juridische bewijsvoering is echter een opgave van een andere orde. Maar als het tribunaal er in slaagt het politiek-morele spoor van het juridische gescheiden te houden, kan het een bijdrage leveren aan de ontwikkeling van de internationale rechtsorde.

Slobodan Milošević, van het Merelveld naar het tribunaal in Den Haag

Milošević op het Merelveld, 28 juni 1989. (Foto Reuters)

MILOSEVIC AAN DE MACHT
 24 april 1987: Milošević maakt in Priština, de hoofdstad van de Servische autonome provincie Kosovo, handig gebruik van de toenemende spanning tussen Serviërs en Albanen. Niemand heeft ooit nog het recht om Serviërs te staan, aldus Milošević, die op dat moment nog leider is van de communistische partij van Servië. In de komende jaren zuivert Milošević de partij, de staatsorganen en de media in Servië van critici.
 28 juni 1989: Meer dan een miljoen Serviërs herdenken de slag op het

Milošević voor Joegoslavië-conferentie voor het eerst in Den Haag, zomer 1991. (Foto NRC Handelsblad, Vincent Mentzel)

Merelveld (1389). Milošević houdt hen voor: „Na zes eeuwen zijn we weer verwickeld in veldslagen en ruzies. Nog zijn het geen gewapende veldslagen, maar die kunnen niet worden uitgesloten.”

EINDE COMMUNISTISCHE PARTIJ
 29 december 1989: Slovenië voert meerpartijenstelsel in. Sloveense communisten breken met federale Communistenbond. Kort daarna valt communistische partij in Joegoslavië uiteen.
 8 april 1990: Niet-communisten winnen verkiezingen in Slovenië.

22 april: Nationalisten winnen verkiezingen in Kroatië.

Juli: Milošević vormt Servische communistische partij om tot socialistische partij. Hij waarschuwt dat bij het eventueel uiteenvallen van Joegoslavië de Servische grenzen opnieuw getrokken moeten worden.

18 november: Moslims, Serviërs en Kroaten kiezen bij verkiezingen in Bosnië langs etnische lijnen.
 9 december: Winst voor Milošević bij vrije verkiezingen in Servië en Montenegro.

23 december: Slovenen spreken

Vukovar, Kroatië, is na drie maanden belegering door Servische troepen een verwoeste stad, november 1991. (Foto AP)

zich in referendum uit voor onafhankelijkheid.

OORLOG IN KROATIË

25 juni 1991: Slovenië en Kroatië roepen de onafhankelijkheid uit. Servische minderheid in Kroatië roept de streek Krajina, ongeveer eenderde van Kroatië, uit tot autonoom gebied. Serviërs krijgen steun van Milošević: „Wij geloven dat Serviërs het recht hebben om in één land te wonen. Als we daarvoor moeten vechten dan, bij God, zullen we vechten”, aldus Milošević.

3 januari 1992: Bestand in Kroatië. Grote delen van Krajina, Srem en Oost-Slavonië zijn veroverd door de Serviërs.

15 januari: EG erkent Slovenië en Kroatië; internationale gemeenschap volgt. De oorlog kost zeker 20.000 mensen het leven. 400.000 mensen raken dakloos. Servië gaat gebukt onder internationale sancties.

OORLOG IN BOSNIË

29 februari 1992: Moslims en Kroaten (64 procent van het electoraat) stemmen in Bosnië voor on-

Bosniërs zoeken dekking op de 'sluipschuttersboulevard' van Sarajevo, zomer 1992. (Foto EPA)

afhankelijkheid. Bosnische Serviërs boycotten referendum.

27 maart: Bosnische Serviërs roepen eenzijdig een 'Srpska Republika' uit.

6 april: EG erkent Bosnië; Bosnische Serviërs schieten in Sarajevo op vredesdemonstranten en betrekken posities in de heuvels rond de stad. Volgens Milošević zijn de Servische actie een reactie „genocide door de Kroaten” en op „fundamentalisme van de moslims”.

27 april: Servië en Montenegro vormen nieuwe Joegoslavische federatie.

31 mei: Milošević wint parlementsverkiezingen in Servië.

19 september: Veiligheidsraad zet Joegoslavië uit Algemene Vergadering.

20 december: Milošević wint presidentsverkiezingen in Servië.

1993: Terwijl de oorlog doorgaat, tracht de internationale gemeenschap in eindeloze onderhandelingen zonder succes een oplossing te vinden.

25 mei 1993: Veiligheidsraad besluit tot oprichting van een tribunaal voor oorlogsmisdaden in Joegoslavië.

Westen prijst moedige stap van Servië

BRUSSEL, 29 JUNI. Westerse leiders hebben met instemming gereageerd op de overdracht gisteren van de voormalige Joegoslavische president aan het oorlogtribunaal in Den Haag. Zij prezen het besluit van de Servische regering.

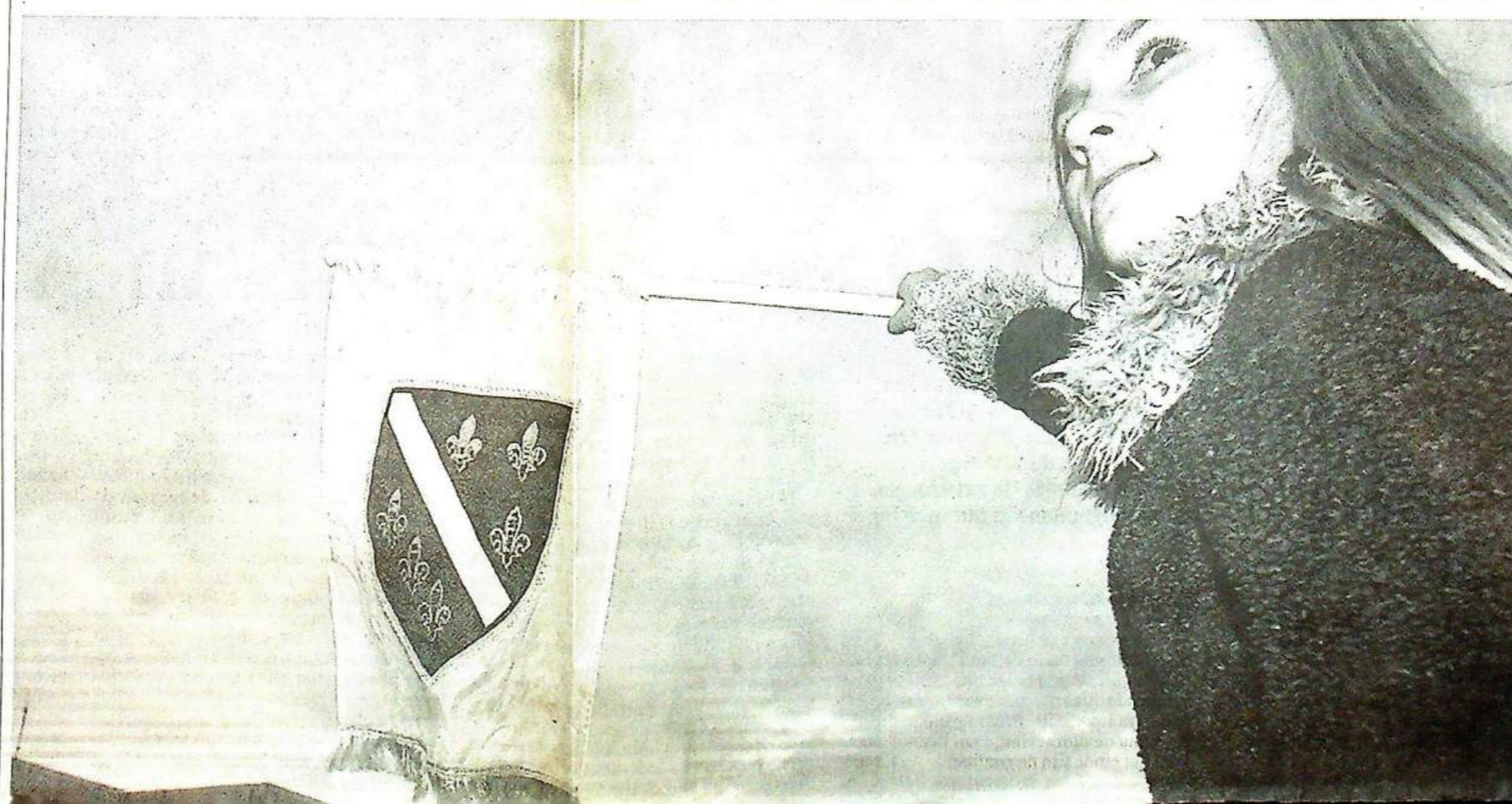
De Amerikaanse president George Bush liet in een communiqué weten de overdracht van Milošević door de Servische regering aan het tribunaal toe te juichen. „Deze erg belangrijke stap waarborgt dat Milošević eindelijk terecht kan staan voor zijn oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid.”

Ook uit Duitsland, Frankrijk en Groot-Brittannië kwamen instemmende reacties. Alom werd de Servische regering geprezen voor haar moedige besluit. Daarentegen noemde de Russische minister van Buitenlandse Zaken, Igor Ivanov,

goed voorbereid”, aldus Kok.

Hoofdaanklager Carla Del Ponte van het Joegoslavië-tribunaal sprak via haar woordvoerder van „een belangrijke mijlpaal voor de internationale strafrechtspleging”. Hij zei dat de overdracht van Milošević niet het einde van een proces is. Integendeel, nu moet veel werk worden verzet om de berechting van Milošević „tot een goed einde te brengen”.

Ook uit andere landen kwam bijval voor de onverwachte interventie door de Servische regering. De leiders van de voormalige Joe-

OVERDRACHT

Een laat, maar wel geduldig instrument

[• Vervolg van pagina 1] Met de ontwikkeling van VN-tribunalen, zoals die voor Joegoslavië en Rwanda, breidt die rechtsorde zich verder uit. Voorzichtig tekenen zich contouren af van een internationaal lik-op-stuk-beleid tegen gewelddadige leiders, die zich minder onaantastbaar kunnen wenen. De wereldgemeenschap kan hun oorlogsmisdaden vaak niet voorkomen, maar ze soms wel achteraf bestraffen. De vraag is hoe landen als Rusland, dat het Haagse tribunaal heeft beschimpd als een „politiek instrument”, en China op deze ontwikkeling zullen reageren. Zij zijn binnen de VN de bewakers van de soevereiniteit van staten en keren zich tegen buitenlandse inmenging in landen.

De berechting van 'schurkenleiders' hoort bij dit tijdperk na de Koude Oorlog. De huidige wereldorde - zonder communisme, kolonialisme en hun tegenbewegingen als bindmiddel voor hele regio's - moet vaak het antwoord schuldig blijven op versplintering van lan-

ging voor de stabiliteit van Joegoslavië.

Premier Kok sprak vanmorgen van „een historisch moment en uitzonderlijke gebeurtenis”. Hij werd gisteravond kort na acht uur, twee uur nadat het nieuws bekend was geworden, op de hoogte gebracht van de komst van Milošević naar Schevingen. „De operatie verliep vlekkeloos. Nederland was

atië en Slovenië reageerden verheugd. De Kroatische president Stipe Mesić, de laatste president van de Joegoslavische federatie voordat deze in 1991 uiteenviel, zei „geen traan te laten” om Milošević lot en bereid te zijn tegen hem te getuigen. „In 1991 heb ik hem al voorgehouden dat we elkaar voor de rechter terug zouden zien. Ik ben er blij mee.” (AFP, Reuters)

Een meisje steekt de Bosnische vlag de lucht in bij de gevangenis in Scheveningen, vlak voor de aankomst van Milošević. „Wat een geluk dat we hier kunnen zijn. Dit was het wachten meer dan waard.” (foto Reuters)

door regionale conflicten. Gewelddadige leiders – gedreven door nationalistische of andere motieven – vechten dikwijls binnen eigen landsgrenzen conflicten uit zonder dat de internationale gemeenschap die vroegtijdig kan stoppen. De berechting van leiders is een laat, maar wel geduldig instrument. De wereldgemeenschap kan alleen maar hopen dat het een afschrikkende werking heeft.

Male captus, bene detentus

Door onze redacteur
F. KUITENBROUWER

AMSTERDAM, 29 JUNI. Aan de overdracht van Milošević aan het VN-tribunaal kleefte juridisch gezien een luchtje: justitiële procedures lijken met voeten getreden. Kan deze minachting voor de rechtsgang niet nog voor narigheden zorgen bij het Internationale Tribunaal in Den Haag?

De kans dat de Servische wild-yeest-methode voor het tribunaal nog roet in het eten gooit, is miniem, zelfs als de handelwijze van Belgrado wordt aangemerkt als inbreuk op het internationale recht. Daarin geldt namelijk de stelregel *male captus, bene detentus*: wie op aanvechtbare gronden is gearresteerd, kan toch rechtmatig in hechtenis worden gehouden.

In de sfeer van internationale tribunaal zijn weinig precedents. Die worden wel geleverd door de statenpraktijk, zoals dat in het volkenrecht wordt genoemd: internationale rechtszaken die door nationale instanties zijn beslist. Met name de VS zijn niet kinderachtig als het gaat om ontvoering.

Een belangrijk precedent stamt uit 1886 en betreft een zekere Frederick Ker die werd gezocht wegens diefstal. Toen hij werd aangetroffen in Peru werd een boodschapper uitgestuurd met een uitleveringsverzoek. De afgezant zag echter weinig in het uitleveringsverdrag en bracht Ker met harde hand over naar de rechtbank in Illinois die hem veroordeelde.

In het geval van Ker ging het om een particuliere kunstgreep buiten medeweten van de overheid. Maar in 1991 keurde het Hooggerechts-hof in de zaak-Alvarez een ontvoering uit Mexico goed door agenten van de federale overheid die het bestaande uitleveringsverdrag aan hun laars laptten.

Volgens sommige Amerikaanse uitspraken is internationale ontvoering alleen te rechtvaardigen bij „marteling, onmenselijkheden en vergelijkbaar gedrag”. In Groot-Brittannië heeft de rechter in 1986 gezegd dat wanneer een verdachte eenmaal wettig in hechtenis verblijft, het de rechter niet vrijstaat te informeren hoe hij daar is beland. Hét voorbeeld is natuurlijk Adolf Eichmann die uit Argentinië werd ontvoerd om in Israël te worden berecht voor volkenmoord.

Het VN-tribunaal heeft geen boodschap aan de nationale procedures voor overdracht van verdachten, zegt André Klip: het is de overdracht die telt en het Hof, ingesteld door de Verenigde Naties, staat boven staten. Klip is onder andere redacteur van een publicatie van uitspraken van het tribunaal. Dit heeft al eens te maken gehad met protesten tegen de arrestatie van de verdachte Dokmanović. Deze was met een list uit Joegoslavië naar Bosnië gelokt, waar hij werd aangehouden. Het tribunaal wees de bezwaren tegen deze gang van zaken af. Dokmanović pleegde zelfmoord, gisteren precies drie jaar geleden.

Na sepsis bij de oprichting in 1993 won het Joegoslavië-tribunaal de laatste jaren aan gezag. Met de overdracht van Slobodan Milošević aan het tribunaal is een van de drie muizen, die aanklaagster Carla del Ponte op haar verlanglijstje heeft staan, gevangen.

Door onze redacteur
CEES BANNING

ROTTERDAM, 29 JUNI. Op haar werkkamer hangt een geplastificeerd opsporingsbevel van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken. Er staan drie foto's op. *Wanted: Slobodan Milosevic, Radovan Karadzic, Ratko Mladic. Reward up to \$ 5 million.* „Dat is mijn ambitie, mijn inspiratie, mijn motivatie”, zei de Zwitserse Del Ponte een jaar geleden in NRC Handelsblad. De hoofdaanklager van het Joegoslavië-tribunaal was geduldig en vastberaden. „Ik ben een kat en ik zit voor een muizenhol. Eens komen ze eruit. Dan sla ik toe.”

Vannacht om kwart over één werd het wachten van Del Ponte beloofd; een helikopter zette Slobodan Milošević af in het gevangeniscomplex van Scheveningen waar alle verdachten van het Joegoslavië-tribunaal zijn ondergebracht. De Fransman Claude Jorda, de president van de tribunaalrechters, liet direct weten dat „het een begin is van een nieuw tijdperk in het internationaal strafrecht”.

Het Joegoslavië-tribunaal werd op initiatief van de VN-Veiligheidsraad opgericht met als taak de berechting van de oorlogsmisdadigers vanaf 1991 in het

vroegere Joegoslavië. In november 1993 ging het tribunaal aan de slag. Het eerste halfjaar op halve kracht omdat er nog geen aanklager was gevonden. Onder druk van VN-secretaris-generaal Boutros Ghali 'leende' de Zuid-Afrikaanse president Nelson Mandela in juli 1994 zijn rechter Richard Goldstone uit.

In het begin woedde binnen het tribunaal een juridische principiestrijd. De rechercheurs wilden zich direct storten op het onderzoek naar de 'zware jongens', zoals de Kroatische president Franjo Tudjman, de Joegoslavische president Slobodan Milošević en de Bosnisch-Servische legerleider Ratko Mladić. Maar aanklager Goldstone wilde direct 'scoren' om het bestaansrecht van het tribunaal te bewijzen. De onderzoekers kregen de opdracht om met relatief eenvoudige zaken te beginnen. En omdat Duško Tadić al door de Duitsers was gearresteerd, was hij de eerste verdachte die naar Scheveningen werd gebracht. De Bosnisch-Servische caféhouder en politierservist werd begin vorig jaar in hoger beroep tot twintig jaar veroordeeld en zit zijn straf nu uit in een cel in Duitsland.

„Het was pionieren”, herinnert de Nederlander Theo van Boven, de eerste griffier van het tribunaal, zich. „De wereld was sceptisch en de medewerking zeer gering.” De Amerikaanse, Franse, Britse en Duitse inlichtingendiensten hadden bij-

De eerste kroon op het werk van het tribunaal

Aantal aangeklaagden sinds 1993: 100
Aantal verdachten in Scheveningse gevangenis: 39
Overdracht aan tribunaal na arrestatie door nationale politie (8); vrijwillig (14); internationale strijdkrachten (20)
Beklaagden tegen wie proces loopt: 41
Rechterlijke uitspraken: in beroep (7); voor de rechter (12) veroordeeld (2)
Aanklachten: schending Geneefse conventie (39); genocide (12); misdrijven tegen de menselijkheid (63); seksuele misdrijven (20)
Voorlopige aanklacht (dd. 24 mei 1999) tegen Milošević op internet:
www.un.org/icty/indictment/english/mil

voorbeeld al veel bewijsmateriaal verzameld van de gruweldaden. Via satellietfoto's waren massagraven te traceren en veel telefoonverkeer stond op tape, maar de inlichtingendiensten weigerden het af te staan voor het recherche-onderzoek. Verder had het tribunaal geen eigen politiemacht en de militairen van SFOR – de internationale vredesmacht in Bosnië – waren niet eens bereid in het gebied „een enveloppe met een aanklacht te bezorgen”, zegt Van Boven.

Toen de Canadese Louise Arbour in 1996 als hoofdaanklager aantrad, dreigde het tribunaal nog af te stevenen op een

mislukking. In het cellenblok van de Scheveningse gevangenis zaten maar weinig arrestanten en de verdachten waren laag in rang. Daar kwam nog bij dat de processen zich ook nog eens tergend langzaam voortsleepten. De aanklaagster lobbyde bij landen die troepen leverden aan SFOR. Er moest gearresteerd worden en er moest geld bij komen. Inmiddels is het budget van het tribunaal gestegen van 600.000 gulden in 1993 tot 250 miljoen gulden in 2001. Het aantal medewerkers steeg van enkele tientallen tot ruim 1.100 mensen uit 74 verschillende landen.

Ten opzichte van de diplomaat Goldstone, manifesteerde Arbour zich als een pittbull. Met succes, er werden meer en belangrijkere verdachten gearresteerd. In Scheveningen werden extra cellen gehuurd, het aantal rechtszalen werd uitgebreid van één tot drie, en er werden meer forensische experts aangenomen om bewijsmateriaal te zoeken in massagraven. Dolgelukkig was Arbour met de arrestatie van de Servische generaal Radislav Krstić in 1998. De tweede man van legerleider Ratko Mladić is tot nu toe de hoogste Bosnisch-Servische militair die door het tribunaal wordt berecht; deze week eiste de openbaar aanklager Mark Harmon acht keer levenslang voor Krstić.

In september 1999 werd Arbour opgevolgd door Carla del Ponte; de Zwitserse maakte in de jaren tachtig naam als maf-

fijager. „Ik ben geobsedeerd door vervolging”, zei Del Ponte een jaar geleden. „Mijn aanpak is veel agressiever”, typeerde de aanklaagster haar manier van werken in vergelijking met Arbour.

Vier maanden voor haar aantreden was Slobodan Milošević met vier naaste medewerkers in staat van beschuldiging gesteld. Milošević en zijn vier medeverdachten wordt ten laste gelegd misdrijven tegen de menselijkheid en schendingen van de wetten en de gebruiken van oorlog omdat zij zich schuldig zouden hebben gemaakt aan de deportatie van 740.000 Kosovarëer en de moord op zeker 340 met naam vermelde Kosovaarse burgers. Het was de eerste keer dat een zittend staatshoofd door een internationaal tribunaal strafrechtelijk ter verantwoording wordt geroepen. De beschuldigingen tegen Milošević worden deze zomer nog uitgebreid met aanklachten wegens oorlogsmisdaden in Bosnië en Kroatië.

De komende dagen wordt Milošević medisch en psychisch gekeurd en wordt de aanklacht met hem doorgesproken. De voormalige Joegoslavische president wordt waarschijnlijk maandag of dinsdag voorgeleid; hij moet dan verklaren of hij schuldig of niet schuldig is aan de delicten die hem ten laste zijn gelegd. Daarna wil aanklaagster Del Ponte de normale procedure volgen en waarnemers houden er rekening mee dat het proces tegen Milošević volgend jaar zomer zal beginnen.

De aanklagers Arbour en Del Ponte en de rechters van het tribunaal zijn er van doordrongen dat het uiteindelijke succes van het tribunaal zal afhangen van de arrestaties van de 'top-drie': de vroegere Bosnisch-Servische leider Radovan Karadžić, ex-legereider Ratko Mladić en de Joegoslavische president Slobodan Milošević. Del Ponte heeft één muis gevangen; nu de andere twee nog.

In Den Haag: 'Het was het wachten waard'

Milošević werd gisteren om half twee overgedragen; dat hij op weg was, was om zes uur bekend. Maar het werd voor belangstellenden op diverse lokaties nog een latertje.

Door onze redacteurs

SCHEVENINGEN/VALKENBURG, 29 JUNI. Eindelijk klinkt er in de verte het geronk van een helikopter. Honderden wachtenden bij de Scheveningse strafgevangenis heffen als één man de blik omhoog in de hoop Slobodan Milošević uit de hemel te zien neerdalen.

Nadat er nog een paar helikopters zijn opgedoken en enkele rondjes hebben gecirkeld, zakt één ervan plotseling naar beneden, achter de muren van het complex. Een bescheiden applaus van de volhouders achter de dranghekken langs de Landscheidingsweg weerklinkt in de avondlucht. 'Slobo' zit eindelijk in Scheveningen! Tenminste, dat moeten we maar aannemen, want niemand heeft op afstand ook maar een glimp van Milošević kunnen opvangen.

„Hier hebben we dertien jaar op gewacht”, roept Liliana Bajić uit Belgrado opgetogen uit. Ze is met haar man op bezoek bij haar zoon, die als tolk werkt bij het VN-tribu-

naal in Den Haag. „Wat een geluk dat we hier bij kunnen zijn. Dit was het wachten meer dan waard.”

De ontknopning komt toch nog onverwachts. Al vroeg in de avond heeft zich een bonte menigte verzameld bij de gevangenis. Journalisten uit de hele wereld, deels voorzien van televisie-auto's met grommende generatoren, vermengen zich met nieuwsgierige bewoners, van wie sommigen hun hond maar hebben meegenomen.

Daarna begint echter het grote wachten. „Weet hij niet dat ik pijn in mijn benen krijg”, klaagt een Nederlandse vrouw. Een snackbar op de hoek, die het gewoonlijk van duinwandelaars moet hebben,

doet zulke goede zaken dat de uitbater indirect op een oorlogsprofiteur begint te lijken.

SteeDs duiken er nieuwe versies van de route van Milošević op. Maar niemand weet zeker of hij inderdaad nog deze avond zijn eerste nacht in hechtenis zal doorbrennen in de gevangenis. De teleurstelling is groot bij vliegveld Valkenburg vlak bij Leiden, wanneer om kwart over één bekend wordt dat Milošević' helikopter is geland in Scheveningen. Zo'n honderd mensen hebben zich verzameld in de hoop een glimp van de ex-president op te vangen. „Ik ben van '32 en heb de Tweede Wereldoorlog meegemaakt”, zegt Bert Wobbes.

„Toen werd het voor onmogelijk gehouden dat zulke gruweldaden ooit nog in Europa zouden plaatsvinden. Het is een historisch moment dat de aanstichter van al dat kwaad nu in Den Haag terecht staat.” Hij leunt tegen zijn fiets en speurt de lucht af op zoek naar vliegtuigen. De voormalige inkoop van groente en fruit woont in Katwijk en wanneer er weer een verdachte van het tribunaal wordt opgebracht, staat hij langs de kant. „Krstić heb ik ook gezien. Hij werd gewoon per auto afgevoerd naar Scheveningen.”

Uit de auto van Dragan Oudshoorn (21) klinkt Servische muziek. Zijn moeder komt uit Joego-

slavië, zijn vader is Nederlander. Hij vindt het tribunaal „eenzijdig”. „De Serviërs worden in de strafbank gezet, terwijl de rest de hand boven het hoofd wordt gehouden.”

Hij bezoekt één keer per jaar zijn familie in Joegoslavië en begrijpt waarom de Servische regering hem op het vliegtuig naar Den Haag heeft gezet. „Het land zit is al tien jaar een economische puinhoop. Buitenlandse steun is hard nodig. Hopelijk kunnen ze nu een nieuwe start maken en keer de rust terug in de regio.” Hij wacht een paar seconden. „Hoewel, kijk naar Macedonië, de volgende oorlog dient zich al weer aan.”

Ingezonden mededeling

DE ARBEIDERSPERS

Pauline Broekema Benjamin. Een verzwegen dood

Het verhaal van de eeuwenoude joodse gemeenschap op het Groninger Hogeland en hoe deze werd weggevaagd. f 34,70

Prachtig, meeslepend verhaal. - Algemeen Dagblad
Goed dat die verdwenen wereld gedocumenteerd is. - de Volkskrant

Rusland en China woest over aanklacht

28-5-04

Van onze verslaggevers
DEN HAAG/WASHINGTON

Rusland en China zijn woedend dat het Joegoslavië-Tribunaal de politieke en militaire top van Joegoslavië en Servië heeft aangeklaagd wegens ologsmisdaden. Zij vrezen dat de aanklacht de kans op een diplomatieke oplossing voor de Kosovo-crisis minimaliseert. Toch vertrekt de Russische gezant Tsjernomyrdin vandaag naar Belgrado op een nieuwe bemiddelingspoging.

Hoofdaanklager Louise Arbour maakte donderdag in Den Haag bekend dat zij arrestatiebevelen heeft uitgevaardigd tegen de Joegoslavische president Slobodan Milosevic, de Servische president Milan Milutinovic, de Servische minister van Binnenlandse Zaken Vljako Stojiljkovic, de Joegoslavische vice-premier Nikola Sainovic en chefstaf Dragoljub Ojdanic.

Het tribunaal heeft in vijf maanden voldoende bewijzen verzameld die aantonen dat de vijf verdachten verantwoordelijk zijn voor de deportatie van 740 duizend Kosovo-Albanen en voor de moord op meer dan 340 Kosovo-Albanen.

Moskou heeft de aanklacht verworpen als 'totaal contraproductief'. President Jeltsin verklaarde dat zonder Milosevic alle pogingen om de crisis op de Balkan op te lossen tot mislukken zijn gedoemd. Ook in Frankrijk en China klonk harde kritiek. 'Dit initiatief dient de vrede niet', zei de Franse minister van Buitenlandse Zaken Jean-Pierre Chevènement. President Chirac was milder: 'De

aanklacht bevestigt de legitimiteit van de strijd.'

Groot-Brittannië en de VS reageerden verheugd. President Clinton zei dat de aanklacht 'het Servische volk duidelijk zal maken wie verantwoordelijk is voor dit conflict'. Minister van Buitenlandse Zaken Albright zei dat de aanklacht laat zien waarom de NAVO heeft ingegrepen. Ze zei dat de aanklacht onderstrept hoe geïsoleerd de Joegoslavische leiding is. Volgens haar zullen de pogingen een diplomatieke oplossing te vinden doorgaan.

Albright maakte duidelijk dat de VS niet bereid zijn Milosevic in het kader van een akkoord immu-

'Wereld is nu voor Milosevic stuk kleiner'

niteit te verlenen. Volgens haar zal Milosevic uiteindelijk het veld moeten ruimen. 'Het is heel moeilijk om je voor te stellen hoe Servië de toekomst zal ingaan met een leider die is aangeklaagd wegens oorlogsmisdaden.'

Haar woordvoerder James Rubin liet doorschemeren dat de aanklacht besprekingen met Milosevic niet in de weg staat. Volgens hem hoeft Milosevic handtekening niet onder een eventueel akkoord te staan. Het is voldoende dat hij aan de NAVO-eisen voldoet zodat de vluchtelingen kunnen terugkeren naar Kosovo.

Joegoslavië, dat de jurisdictie van het tribunaal nooit heeft erkend, verwerpt de aanklacht te-

gen haar leiders. De Joegoslavische zaakgelastigde bij de Verenigde Naties, Vladislav Jovanovic, zei dat de aanklacht 'het ware karakter' van het tribunaal laat zien. Volgens hem loopt het hof aan de leiband van de VS. Hij wimpelde de beschuldigingen over etnische zuiveringen en moordpartijen door het Joegoslavische leger af als uit de duim gezogen.

Volgens Jovanovic zal de aanklacht de bemiddelingspoging van de Russische gezant Viktor Tsjernomyrdin ondermijnen. Tsjernomyrdin waarschuwde gisteren in een opiniestuk in de *Washington Post* dat hij president Jeltsin zal adviseren de bemiddelingspogingen te staken, als de NAVO doorgaat met de luchtaanvallen op Joegoslavië. Volgens hem moet Rusland dan de ratificatie van het Start-II akkoord over beperking van de nucleaire arsenalen op de lange baan schuiven en zijn veto in de Veiligheidsraad gebruiken bij besprekingen over Joegoslavië.

Hoofdaanklager Arbour riep alle VN-landen op de uitgevaardigde arrestatiebevelen te respecteren. Voor het eerst heeft het tribunaal ook de opdracht gegeven om alle buitenlandse bankrekeningen van de vijf verdachten te bevriezen en hun bezittingen in beslag te nemen. 'De wereld is hierdoor voor de verdachten een heel stuk kleiner geworden.'

Pagina 5: Aanklacht bemoeilijkt oplossing Kosovo-crisis
'Met Milosevic valt toch niet te onderhandelen'
Pagina 9: Commentaar

Milošević vecht decreet over zijn uitlevering aan

2004
Door onze correspondent

BELGRADO, 25 JUNI. De advocaten van de Joegoslavische oud-president Slobodan Milošević zijn vandaag in beroep gegaan tegen een decreet van de regering dat zijn uitlevering aan het Joegoslavië-tribunaal mogelijk maakt. Het kan door beroepsprocedures nog maximaal 23 dagen duren voordat Milošević aan het tribunaal in Den Haag wordt uitgeleverd.

De Joegoslavische regering nam zaterdag een decreet aan dat de weg vrijmaakt voor de uitwijzing van Joegoslavische verdachten, onder wie Milošević. De regering zag zich eerder genoodzaakt een uitleveringswet uit het parlement terug te halen, omdat het voorstel het niet zou halen.

Milošević' Socialistische Partij van Servië (SPS) noemde het decreet gisteren 'illegaal' en 'in strijd met de grondwet'. De Joegoslavische en Servische wet staan uitlevering van Joegoslavische staatsburgers aan buitenlandse staten immers niet toe. De Servische premier, Zoran Djindjić, heeft echter

2004
betoogd dat het VN-tribunaal geen buitenlandse staat is. Bovendien is Joegoslavië als lid van de VN verplicht tot samenwerking met het tribunaal.

Milošević' advocaat Toma Filip noemde de beslissing 'juridische piraterij'. Het decreet kwam tot stand buiten het parlement om. Filip zou vandaag beroep aantekenen bij het Federale Constitutionele Hof van Joegoslavië. Dat moet binnen vijftien dagen beslissen of het de zaak in behandeling neemt. De vice-premier van Servië, Nebojsa Čović, zei gisteren dat de overdracht van Milošević aan Den Haag „tussen 10 en 23 dagen” kan duren, als rekening wordt gehouden met alle beroepsmogelijkheden. Het decreet heeft de Joegoslavische regering, bestaande uit Servische en Montenegrijnse ministers, in een diepe crisis gedompeld. De Montenegrijnen, die zich vanaf het begin hebben gekeerd tegen de mogelijkheid Joegoslavische staatsburgers uit te leveren, kwamen uit protest niet opdagen. Ze stelden na de bespreking hun mi-

nisterszetels ter beschikking van hun partij, de Socialistische Volkspartij (SNP), die later zal beslissen of de ministers aftreden.

Joegoslavië staat onder grote druk om tot een betere samenwerking met het VN-tribunaal te komen. Eind deze week vindt een grote donorconferentie plaats in Brussel. De VS blijven weg als de Joegoslaven geen begin maken met de uitlevering van Milošević. In diverse hoofdsteden werd het decreet gisteren voorzichtig verwelkomd. De VS benadrukten echter dat het decreet op zichzelf niet genoeg is om te laten weten of ze naar de donorconferentie komen. Het tribunaal zelf liet weten dat de „samenwerking vereist dat het decreet ook wordt uitgevoerd”. De Joegoslavische vice-premier Miroslav Labuš verklaarde daarop dat alle van oorlogsmisdaden verdachte Joegoslaven zullen worden uitgeleverd. „Het tribunaal vraagt om hen en wij leveren hen uit.”

ANALYSE: pagina 5

17-7-2004

WIL IEDEREEN die betrokken is bij de kwestie-Milosevic alstublieft een beetje normaal doen? Anders komen we geen stap verder en blijven we aangewezen op holle retoriek over de 'Slachter van de Balkan' (Milosevic) en de 'anti-Servische rechtbank' (het Joegoslavië Tribunaal).

Welke gevolgen dit kan hebben, werd donderdag weer eens duidelijk bij de persconferentie van Christopher Black en André Tremblay, de Canadese advocaten die Milosevic juridisch bijstaan in diens gevecht met het Joegoslavië Tribunaal. Black en Tremblay wilden aankondigen dat de Joegoslavische oud-president naar de Nederlandse rechter stapte om zijn uitlevering ongedaan te maken.

Maar perscentrum Nieuwspoor in Den Haag weigerde elke medewerking. 'Onze manager verwachtte problemen', zegt een woordvoerder van Nieuwspoor. 'Mensen die boos binnenkomen en zo.' Black en Tremblay vonden een alternatief in het Belfort Hotel in Amsterdam, maar dat bleef de bijeenkomst af toen duidelijk werd wat

Ook Milosevic' advocaten vallen in oude valkuil

er zou worden besproken. Belfort 'was bang een slechte naam te krijgen', zegt de receptioniste.

Black en Tremblay ontmoetten de pers daarvoor noodgedwongen in een oud, voormalig winkelpand op de Sloterkade, dat op normale dagen dienst doet als kantoor van het Centrum Internationale Samenwerking. Een bestorming door boze mensen bleef uit.

Black concludeerde bitter dat zelfs de juridische adviseurs van Milosevic al worden gebrandmerkt als uitschot. Als bewijs hield hij een politieke cartoon omhoog, waarop een duivelse Milosevic werd geflankeerd door twee figuren die er al even gemeen uitzagen. Je hoefde Black niets wijs te maken: dat waren hij en Tremblay, afgebeeld door de geïndoctrineerde geest van een westerse tekenaar.

Natuurlijk is het onzin om Milosevic' adviseurs met dit soort kwalificaties in de hoek te zetten. Bij de uitlevering van Milosevic zijn immers wel degelijk een paar vraagtekens te zetten – al zal dat in de rechtszaal vermoedelijk weinig uitmaken. Hoewel de Servische autoriteiten en de internationale gemeenschap zeggen dat de overdracht geschiedde volgens de regels van de

Servische grondwet, kun je je afvragen waarom het dan allemaal zo plotseling en stiekem moest gebeuren. Waarom moest het leger worden misleid met afleidingsmanoeuvres? Waarom wisten Milosevic' advocaten in Belgrado van niets?

Gerard Strijds, hoogleraar internationaal strafrecht, wijst in dit verband op de zaak van de Duitse oorlogsmisdadiger Adolf Eichmann, die in 1960 in Argentinië door Israël werd ontvoerd. 'De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties heeft daarop in 1961 een resolutie aangenomen waarin staat dat het volkenrechtelijk gezien om een onrechtmatige daad ging, omdat je vóór uitlevering minstens één keer toegang moet hebben gehad tot een nationale rechter', zegt Strijds.

Ook Milosevic is overgedragen zonder dat hij eerst voor een Joegoslavische rechter is verschenen. Dan kun je zeggen: maakt niet uit, hij is overgeleverd aan het tribunaal en dat is geen land maar een VN-instantie. Toch is die instantie in het leven geroepen door dezelfde instantie (de Veiligheidsraad), die veertig jaar geleden een soortgelijk geval afkeurde.

Maar zelfs als deze argumenten juridisch onhoudbaar blijken, blijft de indruk bestaan dat het tribunaal vooral wordt beïnvloed door de machtige landen. Black en Tremblay zouden de interessante en welkome discussie over de status en werkwijze van het tribunaal een eind voortuit kunnen helpen als hun manier van opereren voortkwam uit oprechte liefde voor het recht. Die indruk wekken ze helaas niet. Alleen al door de naam van hun actiegroep: het Internationale Comité ter Bescherming van Slobodan Milosevic (Icdsm). Maar ook verbaal geven de advocaten in eerste instantie blijk van grote sympathie voor de oud-president en intense haat jegens de NAVO.

'De echte oorlogsmisdadigers moet u zoeken op het hoofdkwartier van de NAVO', zei Black vorige week tegen de pers. Kennelijk hoefde zich daarover niet eerst een rechter uit te spreken. Op de vraag wat hij vond van de herdenking van de slachtoffers van de moorden in Srebrenica, antwoordde Black: 'Welke slachtoffers? Die zeven-duizend soldaten van wie er vijfduizend later met hun namen op kieslijsten verschenen?'

Al zeiden ze het niet letterlijk: Black en Tremblay wéten dat die slachtoffers niet zijn gevallen. Waarmee ze onder hun gehoor net zoveel twijfel en scepsis zaaien als de *hardliners* van de NAVO. Zo gaan de bange managers van Nieuwspoor en het Belfort Hotel nooit overstag.

Eric Arends

Hof Joegoslavië schort decreet op

2004
BELGRADO, 28 JUNI. Het Joegoslavische Constitutionele Hof heeft vannmiddag de uitvoering van het regeringsdecreet dat de overdracht van staatsburgers aan het VN-tribunaal mogelijk maakt bevroren. Het hof toetst het decreet aan de grondwet, op verzoek van de verdediging van ex-president Milošević, maar liet weten daar meer tijd voor nodig te hebben. De regering wil Milošević overigens ongeacht de conclusies van het hof overdragen aan het tribunaal in Den Haag. • Pagina 5

Vice-premier: Milosevic naar Den Haag

door Nicole Lucas
AMSTERDAM – Slobodan Milosevic zal aan het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag worden uitgeleverd. Desnoods zonder een wijziging van de Joegoslavische grondwet, die nu nog de uitlevering van eigen burgers aan een ander land verbiedt.

Zarko Korac, vice-premier van Servië, zegt het opmerkelijk nuchter. „Het is hij of wij”, verklaart de leider van de Sociaal-Democratische Unie, zijn opstelling. „We dreigen opnieuw de gijzelaar van Milosevic te worden. Daar moet een eind aan komen.”

8-6-2001
Eind juni wordt in Brussel een grote donorconferentie gehouden voor Joegoslavië, waar Belgrado zeker twee miljard gulden aan hoopt over te houden. De Amerikanen hebben echter bij herhaling laten weten dat de Joegoslaven pas ergens op kunnen rekenen als Milosevic in een cel in Scheveningen zit en niet langer in de gevangenis in Belgrado.

Voor Korac, wiens partij deel uitmaakt van DOS, de coalitie die eind vorig jaar een eind maakte aan het regime van Milosevic en diens socialistische partij, is het simpel. Het geld is brood- en broodnodig. „We zitten met een

werkloosheid van veertig procent, we hebben 700 000 vluchtelingen, het land en de mensen zijn uitgeput. We willen niet opnieuw in het isolement worden gedrongen”.

Overleg over een aanpassing van de grondwet, waardoor uitlevering mogelijk wordt, zit echter vast door tegenwerking van de Socialistische Volkspartij (SNP), de Montenegrijnse coalitiepartner van de Servische DOS in de Joegoslavische regering. Korac: „De SNP houdt Milosevic nog altijd de hand boven het hoofd”.

Tot aan de 'revolutie' die op 5 oktober het einde inluidde van

Milosevic, werkte deze partij nauw samen met de socialisten in Servië. Na de omwenteling sloeg de SNP echter een andere koers in en ging een coalitie aan met DOS. Dat wel met de SNP moest samenwerken om een meerderheid in het federale parlement te krijgen. De veel, zoals Korac het noemt, 'natuurlijker bondgenoten van DOS', de aanhangers van de Montenegrijnse president Djukanovic, hadden de verkiezingen immers geboycot.

Korac, in Nederland voor een bijeenkomst van Europese Groene Partijen, durft niet te voorspellen of de SNP dwars blijft liggen.

„We zullen alles doen om het officieel te regelen. Maar lukt dat niet, dan zullen we een andere manier vinden.” Hier en daar wordt gesuggereerd dat een grondwetswijziging niet nodig is, omdat Milosevic niet uitgeleverd wordt aan een land, maar aan een rechtbank die is ingesteld door de VN, waar Joegoslavië lid van is. Korac zelf ziet Milosevic graag terecht, en niet alleen op beschuldiging van corruptie en verkiezingsfraude waarvoor hij twee maanden geleden in de Belgradose gevangenis belandde. De SDU-leider heeft er duidelijk minder moeite mee dan verschillende

DOS-partners om te erkennen dat de de oud-president ook oorlogsmisdaden op zijn geweten heeft. Korac is blij met de onderzoeken die de laatste weken zijn gestart naar de betrokkenheid van Milosevic bij het verdonkeremanen van bewijzen van oorlogsmisdaden in Kosovo.

De politie is bezig op verschillende plaatsen rond Belgrado te zoeken waar massagraven met daarin de lijken van Kosovo-Albanen worden vermoed. „De lichamen worden opgegraven en er moet autopsie worden verricht: zijn het mannen, vrouwen, kinderen, hoe zijn ze gestorven.”

Daarmee wordt, aldus Korac, voor het eerst het grote publiek in Servië – dat lang de neiging had alleen de misdaden van anderen te zien – met de neus op de feiten gedrukt.

Bovendien laat het de buitenwereld zien dat het de nieuwe bewindhebbers in Servië en Joegoslavië wel degelijk serieus is als het om het erkennen en opsporen van oorlogsmisdaden en misdadigers gaat. Helaas, constateert de politicus mismoedig, is die buitenwereld wel erg ongeduldig. „We zijn nog maar een paar maanden in functie. Het duurt altijd lang voor recht is gedaan”.

Het gebeurde twee jaar geleden. Op een dag in april, tijdens de luchtoorlog om Kosovo, visten Servische duikers een koelwagen uit de Donau. In de met kettingen vergrendelde truck zaten vijftig mensen, bejaarden, vrouwen en kinderen. De vrouwen droegen postbroeken die worden gedragen door Albanen uit Kosovo. De kinderen waren bloot. De inzittenden lagen dood over elkaar heen, als lappenpoppen in een hoek gesmeten.

Het bestaan van de dodentruck bleef onbekend. De vrachtwagen werd opgeblazen, de lijken verdwenen, de documenten belandden in de versnipperaar en de mond van de onderzoeksrechter ging op slot. De toenmalige president van Joegoslavië, Slobodan Milošević, gaf volgens ingewijden zelf de opdracht daartoe.

Drie weken geleden kwam het bedrog alsnog uit via een in misdaden gespecialiseerd blad. Twee politiegeneraals zijn inmiddels ontslagen voor hun aandeel in deze zaak. Want de tijden in Servië zijn veranderd. Slobodan Milošević zit achter de tralies. En de generaals zijn niet langer veilig.

Ook voor de media zijn de tijden veranderd. Tien jaar lang publiceerden de Servische media nauwelijks over oorlogsmisdaden. De propagandamachine van Milošević draaide op volle toeren en wie dat niet wilde horen, zapte door naar een Braziliaanse soap. Zolang de werkelijke wereld maar buiten de deur bleef.

Een handvol media, waaronder radiostation B92, dagblad *Danas* en weekblad *Nin*, publiceerden over activiteiten van soldaten en agenten die niet 'door de beugel' konden. Maar de meeste Serviërs wilden het niet eens horen. De media hadden bovendien de grootste moeite hun boodschap naar buiten te krijgen. B92 werd gesloten. En gingen *Danas* en *Nin* naar de (staats)drukkerij, dan was, vreemd genoeg, het papier plots op.

„De Serviërs hebben tien jaar lang van niets geweten”, zegt de gepensio-

Ziende blind

Na de volksopstand tegen president Milošević moet een waarheidscommissie de Servische ziel gaan reinigen. Maar hoe oprecht is de interesse voor de eigen oorlogsmisdaden?

Servië heeft van oorlogsmisdaden tien jaar lang niets willen weten

tribunaal tegenstander van het Milošević-regime. „Dat is natuurlijk geen excuus”, vervolgt hij snel, „want de mensen die echt iets wilden weten, konden daar achter komen. In de Tweede Wereldoorlog luisterde een groep mensen tenslotte ook naar de BBC. In deze moderne tijden konden de Serviërs zich via verschillende kanalen op de hoogte stellen: via lokale radiostations, via satelliettelevisie en via internet.” De website van B92 bijvoorbeeld, werd via internationale sluiptwegen overreid gehouden.

Aan veel Serviërs was die moeite niet besteed. „Het was makkelijker van niets te weten”, omschrijft de analist Braca Grubačić het gedrag van de Servische bevolking sinds het aantreden van Milošević midden jaren tachtig. Intussen deed de binnenlandse propaganda haar vuile werk. En op den duur ging de massa erin geloven.

Nu staat de koelauto met Kosovaaarse lijken in alle kranten en is het onmogelijk aan de waarheid te ontkomen. De toon in de berichtgeving is nog voorzichtig, maar toch, de toon is veranderd. 'Als dit is gebeurd in onze naam, wat is er dan nog meer gebeurd in onze naam?', vragen de commentatoren zich af. Na tien jaar oorlog lijkt de discussie over oorlogsmisdaden losgebroken in Servië. Lijkt – want een groot deel van de bevolking denkt er nog altijd anders over.

Het is nog maar acht maanden geleden dat een volksoptstand president Milošević ten val bracht. Hij moest de macht overdragen aan Vojislav Koštunica, een nationalist in hart en nieren, maar een 'zuivere' nationalist. Tegen het Servische superioriteitsgevoel van Milošević heeft hij zich altijd gekeerd.

Zes maanden lieten de nieuwe leiders Milošević met rust; een gevangene was hij, in zijn eigen luxueuze villa even buiten de Servische hoofdstad Belgrado. Maar op zondag 1 april werd hij in alle vroegte gearresteerd. Sindsdien slijt hij zijn dagen in een cel van de centrale gevangenis in Belgrado.

De Slager van de Balkan, Babyface Killer – hij is gepakt. Maar heeft Servië daarmee zijn schuld ingelost? Waar zijn de leiders van politie en leger gebleven? Sreten Lukić, het hoofd van de

Servische politie in Kosovo tijdens de oorlog, is benoemd tot staatssecretaris. Waar zijn de duizenden moordenaars, plundersaars en verkrachters uit de oorlogen om Kroatië, Bosnië en Kosovo gebleven? Kapitein Dragan, paramilitair tijdens de oorlog in Kroatië, drijft een internetcafé en een humanitaire organisatie in het centrum van Belgrado.

Worden deze mensen ooit gestraft voor hun misdaden? Met de arrestatie van Milošević is dat 'probleem' niet opgelost. In Servië moet Milošević zich vooralsnog alleen verantwoorden voor binnenlandse misdaden – machtsmisbruik, corruptie en de verdwijning van zijn politieke opposenten. Over Milošević' oorlogsmisdaden rept bijna niemand. Daarmee is de vraag over schuld en boete alleen maar prangender geworden.

Marsmannetjes

Er bestaat een instantie om oorlogsmisdadigers in Servië aan te klagen en te vervolgen: het tribunaal van de Verenigde Naties voor oorlogsmisdaden in voormalig Joegoslavië, beter bekend als het Joegoslavië-Tribunaal. De kritiek op het tribunaal is groot in Servië. Het tribunaal zou alleen Serviërs aanklagen en zou de collectieve schuld op het Servische volk afschuiven. Het Servische volk is zich juist van geen kwaad bewust, zegt het. Het Servische volk is juist slachtoffer van de Balkan-oorlogen, meent het. Maar dat schijnt het Westen niet te begrijpen, klaagt het. Het tribunaal al helemaal niet.

Het collectieve geheugen is een raar ding. De Serviërs zijn, in hun optiek, door de eeuwen heen het slachtoffer geweest. Van alle volkeren op de Balkan hebben zij het meest geleden onder vijfhonderd jaar Turkse bezetting, tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog. Tegelijk, zeggen ze, hebben de Serviërs zich het hardst ingespannen om de Zuid-Slavische eenheid te bereiken en te bewaren. Daarvoor hebben ze de meeste mensen 'geofferd'. De schuld

ligt altijd bij de andere partij.

Niet alleen de Serviërs voelen zich slachtoffer; de Kroaten en de Bosnische moslims zijn naar hun eigen mening ook onevenredig zwaar getroffen. „Iedereen voelt zich slachtoffer, niemand heeft iets gedaan. Nee, mannetjes van Mars hebben zeker ruim tweehonderdduizend mensen omgebracht in Bosnië”, zegt Jakup Finci, voorzitter van de joodse gemeenschap in de Bosnische hoofdstad Sarajevo en pleitbezorger van een binnenkort op te richten waarheids- en verzoeningscommissie in Bosnië.

Het gebrek aan zelfreflectie werd vorige week opnieuw duidelijk. Aan de vooravond van een Belgradose conferentie over 'waarheid en verantwoordelijkheid' hield het bureau Strategic Marketing een enquête onder tweeduizend Serviërs. Ze moesten onder meer antwoord geven op de (open) vraag: wie heeft de rechten van de Servische natie het best verdedigd? Op plaats één kwam de Bosnisch-Servische generaal Ratko Mladić, op plaats twee de Bosnisch-Servische leider Radovan Karadžić, op plaats drie de paramilitair Arkan.

De drie 'beste' verdedigers van de natie' zijn oorlogsmisdadigers van het zuiverste water; Mladić en Karadžić staan bovenaan de lijst van het Joegoslavië-Tribunaal. Arkan stond ook op die lijst, maar werd vorig jaar bij een criminele afrekening doodgeschoten in een Belgradose hotelloobby.

Nog een paar vragen uit de enquête. Wie is verantwoordelijk voor de desintegratie van Joegoslavië, begin jaren negentig? De Kroatische nationalisten, zegt 78 procent van de ondervraagden. Waarom is Servië gebombardeerd door de NAVO? Vanwege Westerse belangen, zegt 63 procent. Kunt u een paar oorlogsmisdaden noemen, gepleegd door Serviërs? De helft van de ondervraagden wil of kan zo'n misdaad niet bedenken.

Van de ondervraagden die het bestaan van Servische oorlogsmisdaden

erkennen, noemt 31 procent Srebrenica. Het stadje in het oosten van Bosnië werd in juli 1995 op brute wijze ingenomen door de Bosnisch-Servische generaal Mladić, de man die de belangen van de Servische natie het best zou hebben verdedigd. Zevenduizend moslimmannen werden onder zijn commando afgemaakt. Ze werden doodgeschoten, doodgeslagen of keerden simpelweg nooit terug uit de heuvels rond Srebrenica.

Informeel je bij Bosnische-Serviërs naar Srebrenica, dan krijg je grofweg twee antwoorden. De ene groep noemt Srebrenica 'een leugen van de moslims en hun Westerse vrienden'. Sommige Duitsers ontkennen tenslotte ook de

Als dit de werkelijkheid is, dan pak ik een pistool en schiet ik me door mijn kop

holocaust. De andere groep erkent de gepleegde misdaden maar zegt direct: 'Weten jullie wel wat de moslims ons hebben aangedaan?' Waarom, zeggen zij, praat niemand over de moord- en rooftochten van moslim-commandant Naser Orić vanuit Srebrenica? Waarom mag Naser Orić dezer dagen ongestoord een sportschool drijven in het nabijgelegen Tuzla en moet Ratko Mladić terechtstaan? Opnieuw ligt de schuld bij de andere partij.

Leugens

In het debat over waarheid, verzoening en verantwoordelijkheid is het radio- en tv-station B92 een opmerkelijke voortrekker. Het begon enkele weken een serie documentaires uit te zenden over Servië's rol in de afgelopen tien

jaar. De eerste documentaire was de BBC-productie 'A cry from the grave' over de val van Srebrenica. De documentaire, die in 1999 werd bekroond met de speciale juryprijs van het International Documentary Filmfestival Amsterdam (IDFA), geeft een gruwelijk beeld van de val van de 'veilige' vnl-enclave.

Het werd B92 niet in dank afgenomen. Directeur Veran Matić werd na afloop bedreigd, zijn medewerkers werden bedolven onder een lawine van kritiek. „Waarom zenden jullie een documentaire uit met zoveel leugens, opgedist door de Amerikanen en de rest van die bende”, vroeg de een. „Waarom zeggen jullie niets over de misdaden van moslims en Kroaten tegen de Serviërs”, schreef de ander. „Door zulke series verspreiden jullie de haat tegen jullie eigen mensen”, meende een derde. Een kijker wilde zelfs het servies naar het tv-scherm gooien, „maar mijn vrouw hield me tegen”.

Toch raakte de documentaire een enkele Serviër in het hart: „Als dit de werkelijkheid is, dan pak ik een pistool en schiet ik me door mijn kop.”

Een andere voortrekker in de discussie is de waarheidscommissie. Althans, die commissie zou die rol moeten spelen. Maar de waarheidscommissie ligt vanaf het begin onder vuur. Daags na de oprichting, zeven weken geleden, stapten twee belangrijke leden, professor recht Vojin Dimitrijević en historica Latinka Perović, uit de commissie.

De professor wil het na lang aandringen nog een keer uitleggen. Hij heeft niet, zoals sommige kranten schreven, de commissie verlaten uit onvrede over de andere leden. Natuurlijk, het is op z'n zachtst gezegd „fout” dat de commissie bestaat uit Serviërs en geen Albanezen, Kroaten of moslims telt. Het is ook „onjuist” dat de religieuze afvaardiging uit alleen orthodoxen bestaat. De Servisch-orthodoxe kerk steunde Milošević in het begin van zijn optreden van harte.

Dimitrijević is opgestapt omdat „de

commissie niet onafhankelijk van president Koštunica kan opereren, geen mandaat heeft, geen toegang heeft tot Bosnië en Kosovo, de mensen niet kan dwingen voor de commissie te verschijnen en de toegang tot de staatsarchieven hoogst onzeker is”.

Ook anderen twijfelen aan de oprechtheid van de commissie; zij zouden niet meer dan *window dressing* zijn. De nationalistische president Koštunica zou alleen de Servische kant van het verhaal willen vertellen. Een waarheidscommissie is daarvoor het ideale middel. Die vertelt immers de waarheid?

Weer anderen vermoeden financiële motieven. De waarheidscommissie duidt erop dat Servië in het reine komt met zichzelf; internationale donoren zouden als beloning in hun geldbuidel tasten. Maar daar trappen de Amerikanen niet in; zij hebben samenwerking met het tribunaal en de overhandiging van Milošević aan Den Haag als voorwaarde gesteld voor verdere financiële hulp.

De critici twijfelen niet aan het nut van een waarheidscommissie. Journalist Hari Stajner verhaalt van een Duitse vriend. „Hij heeft de Tweede Wereldoorlog meegemaakt en praat altijd over schuld. Je moet niet zo gek doen, zeg ik dan. Je was nog maar een kind! Dit soort lijden moet het Servische volk bespaard blijven.”

De Servische ziel moet worden gereinigd; de vernedering moet van Servië worden afgeschud; de waarheid moet onder ogen worden gezien. Het zijn de meest gehoorde argumenten voor waarheidsvinding in Servië. Pas dan kan het land opstoten in de vaart der volkeren en de weg richting 'Europa' inslaan.

President Koštunica wijst intussen naar het Zuid-Afrikaanse model. Maar de verschillen tussen de succesvolle Zuid-Afrikaanse waarheidscommissie en de bekritiseerde Servische variant zijn legio. In Zuid-Afrika zaten daders en slachtoffers in één kamer; voor de

slachtoffers was een grote rol weggelegd. In Zuid-Afrika ging de waarheidscommissie ook naar de plek van het misdrijf toe; dat had een belangrijk psychologisch effect.

In Servië lijkt deze opzet ver weg. Zullen Albanezen straks in één kamer zitten met hun Servische martelaren? Onwaarschijnlijk. En omgekeerd, kan een Servische waarheidscommissie naar Kosovo reizen zonder voor haar eigen leven te moeten vrezen? Ook onwaarschijnlijk.

Er is nog een probleem. Bosnië richt over enkele maanden ook een waarheidscommissie op – zes jaar na het einde van de oorlog. „Ik vind dat de Serviërs over één nacht ijs gaan”, zegt Jakup Finci van de Bosnische waarheidscommissie. Hij pleit voor samenwerking met Servië en wellicht later ook met Kroatië, al krijgt het handjevol voorstanders van waarheidsvinding daar nog geen voet aan de grond.

Blijft samenwerking uit, dan dreigen vier verschillende waarheden te ontstaan: een Bosnische, een Kosovaaarse, een Kroatische en een Servische waarheid. Zo uitzonderlijk is dat niet. Op de scholen in voormalig Joegoslavië hantieren de verschillende bevolkingsgroepen al verschillende geschiedenisboeken. Het is dodelijk voor de nieuwe generatie in Bosnië, aldus Finci. „Nu leren de kinderen op school hun buret te haten.”

Haat zit diep, verzoening is een utopie. Als de Kroatische president zijn Joegoslavische collega oproept excuses te maken voor het aangedane leed tussen 1991 en 1995, zegt een Servische vriend, 35 jaar oud: „Hebben de Kroaten al excuses aangeboden voor het leed dat zij ons tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben aangedaan?”

En dan de Albanezen. Met de koelwagen en de vijftig lijken op de bodem van de Donau kunnen de Serviërs niet langer om de oorlogsmisdaden in Kosovo heen, zegt analist Braca Grubačić. „Er rest echter één vraag. Vinden ze dat ook erg?”

Onder toezicht van medewerkers van het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag leggen Bosniërs een massagraf bij Vrhpolje open. Er werden lichamen aangetroffen van moslims die begin juni 1992 waren gedood door Bosnische Serviërs Foto Reuters

van holst en steijnen

From: Despotovic Ruza <despot@wishmail.net>
To: Nico /Neeltje Steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
Sent: maandag 21 mei 2001 14:33
Attach: Doctors' Appeal.doc
Subject: Fw: Public Appeal of Medical Doctors Parliamentarians

----- Original Message -----

From: Vladimir Krsljanin
To: vk
Cc: Bora Milosevic
Sent: Tuesday, May 15, 2001 1:23 AM
Subject: Public Appeal of Medical Doctors Parliamentarians

Appeal of physicians, members of federal and republican parliaments to the authorities of the Republic of Serbia and Federal Republic of Yugoslavia, to the medical and general public for adequate therapy of Slobodan Milosevic and providing conditions for realization thereof

PREVENT THE FATAL OUTCOME OF MILOŠEVIĆ'S DISEASE

DO NOT PARTICIPATE IN HIS TACIT MURDER

Severely ill Slobodan Milošević can be helped only by competent highly specialized treatment in conditions where deterioration of his condition towards sudden cardiac death, stroke or other complication inevitable in the current conditions can be prevented.

We, medical doctors, members of the National Assembly of the Republic of Serbia and Parliament of the Federal Republic of Yugoslavia, having had the insight into the medical records of Slobodan Milošević and having obtained the opinion of the competent team of experts, herein address the medical and general public by this appeal devoid of any political bias, based exclusively on the principles of medical profession and science.

We describe his health conditions as follows:

Psychological aspects of heart disease:

Stress is defined as an experience in which the circumstances exceed the capacity of the person to cope, resulting in excessive excitement of the person.

For more than fifty years now it has been widely known that conditions such as hypertension and asthma may reflect unconscious conflicts manifested in somatic symptoms.

Emotions are experienced both psychologically and physiologically. Although the forms of these cognitive manifestations of emotions may vary a great deal (anger, fear, anxiety, joy), the somatic repertoire of autonomous responses is limited. Emotional excitement, via the centrally induced sympathetic discharge, is manifested in the cerebrovascular system similarly to physical stress or strain: by tachycardia, elevated blood pressure, increased oxygen consumption, accelerated muscular flow and fall of splenic and renal flows. Cardiovascular consequences of emotion, as opposed to physical strain, may be more harmful because of absence of accompanying muscular activity and metabolic vasodilatation. Thus, the emotional stress accelerates the heart rate increasing the heart load. Accumulation of small stresses resulting from long-term conflicts promotes development of essential hypertension and coronary atherosclerosis.

Increased neurohumoral activity (adrenocortical, sympathetic, rennin-angiotensin) resulting from stress contributes to dysfunction of endothelial cells. Increased activity of the sympathetic system influences the lipid metabolism, as well. The cholesterol level correlates with depression and emotional instability in a positive manner, while it is negatively correlated with motivation and joy. Therefore, both atherosclerotic plaques and clots and vasospasm are related to stress reaction.

Conclusion:

On April 11th, at the initial examination the prison physicians suspected development of acute coronary syndrome and asked for cardiological consultation.

The multidisciplinary team (headed by Dr Neškovic) suspected acute cardiac ischemia because of typical echographic findings (akinesia, i.e. completely static cardiac apex, together with apical part of the anterior, lateral wall and the septum) and ECG findings (2 mm ST segment depression, negative T waves) and asked for emergency coronarography!

If any other patient had had such findings and if the multidisciplinary team had met in Bujanovac where no conditions for invasive diagnostic procedures were available, the patient would have been placed in a coronary unit, where strict rest would have been prescribed with nitroglycerin and heparin infusion, as in the case of Milošević!

His family would have been advised that he had had an infarct and all protective measures would have been introduced. Even if no typical ECG evolution of acute infarction (Q tooth formation) developed, it would have been defined as a case of non-Q infarction (subendocardial) where reperfusion of the surrounding tissues ensued.

Had this happened to Milošević in Niš or any other major town, he would have received streptokinase in the first six hours after the occurrence of pain (because of the accompanying echographic and ECG findings)!

Dr Neškovic and late dr Popovic wrote to Milošević, while he was in office, describing him the nature of coronary disease, elevated blood pressure ... substantiating longer history of these symptoms.

After coronarography, the patient has recovered, although his discharge summary says that 24 after the procedure no ECG or echographic abnormalities are present (the same as on admission). They even contemplated discharging him a few hours after coronarography.

He will be the first patient cured by this procedure!

Incompatibility of his echographic findings and ventriculography is another problem. Ventriculography shows typical image of HMC, while the echography is suggestive of simple hypertensive hypertrophy.

Also, the presence of the muscular bridge before the branching of the anterior descending artery and denuded microcirculation provide the basis for the diagnosis of microvascular angina.

The blood pressure variations occurring abruptly and acutely substantially aberrant from the normally recorded ones, make us ask: Is there any other place in the world where hypertensive crisis is managed with a tablet of presolol and prilazide?

Complete investigation was ordered as early as April 23rd, but what has been done so far?

How can such a serious condition be diagnosed in prison conditions that require multidisciplinary approach?

The warning and our appeal suggest the only possible conclusion:

Severely ill Slobodan Milošević can be effectively treated only by highly competent, highly specialized staff in conditions in which exacerbation such as sudden cardiac death, stroke or other complications unavoidable in current conditions can be avoided.

We also warn the public that even well regulated blood pressure, according to the referential data, may cause stroke in 38% of cases so that in this particular case we wonder what one can expect knowing the conditions in which Milošević is treated.

In Belgrade, May 9th 2001.

1. Dr Bozovic Zoran
 2. Dr Djukic-Dejanovic Slavica
 3. Dr Dacin Zivodarka
 4. Dr Janicijevic Milos
 5. Dr Popovic Miroslav
 6. Dr Stamenkovic Milan
 7. Dr Bojic Milovan
 8. Dr Radovanovic Zoran
 9. Dr Cutovic Milisav
- Dr Cvetkovic Aleksandar
 - Dr Smiljanic Zivorad
 - Dr Cvetanovic Goran
 - Dr Blazic Branislav
 - Dr Babovic Raslav
 - Dr Vujadinovic Danilo
 - Dr Rajkovic Krsto
 - Dr Bakic Milorad
 - Dr Asanovic Radovan
 - Dr Raicevic Dragutin

To join or help this struggle, visit:

<http://www.sps.org.yu/> (official SPS website)

<http://www.belgrade-forum.org/> (forum for the world of equals)

<http://www.24casa.co.yu/> (the only free daily newspaper in Yugoslavia)

Milosevic indictment provides pretext for invasion

By the editorial board
28 May 1999

[Back to screen version](#)

The indictment of Slobodan Milosevic by the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY) is a political measure taken in behalf of the NATO powers that are waging war on the Yugoslav people. Its purpose is, first, to legitimize the present bombing campaign and provide a justification for its escalation, and, second, lay the propaganda and legal foundation for an invasion of Kosovo in the south and Belgrade in the north, the arrest and imprisonment of the Milosevic leadership, and the installation of a puppet regime subservient to the US and its European allies.

The ICTY was set up in the Hague in 1993 at the behest of the NATO powers to serve as an instrument for coercing and intimidating political forces in Yugoslavia who were resisting the carve-up of the country. Its essential role is to provide the predatory policies of the imperialist powers with the cover of "international law."

The announcement of the indictment was immediately hailed by President Clinton and British Foreign Secretary Robin Cook as a vindication of the bombing campaign that has already cost thousands of civilian lives and is creating conditions of untold human misery, which will last for years to come.

Cook declared that the indictment meant there would be "no compromise" with the present Yugoslav government and NATO would step up its military campaign. He went on to place the onus directly on the Yugoslav people, saying, "Today's indictment is a further compelling reason why the people of Yugoslavia should reject Milosevic and his evil policies." The implication is that the population itself would be considered complicit in Milosevic's alleged war crimes should it fail to rise up and topple the regime in Belgrade.

The indictment is the latest propaganda salvo in a war that has depended from the outset on a massive and concerted effort to deceive, confuse and manipulate the public. It is aimed primarily at American and European public opinion, where there are signs of growing concern and opposition to the targeting of civilians and the rudiments of modern civilization in Yugoslavia—oil supplies, electricity, water, roads, bridges, hospitals, etc. NATO's hope is that the branding of Milosevic as a war criminal will quell popular revulsion over the barbarity of its attack.

The implicit argument is: "This is a criminal government, comparable to Nazi Germany, which is supported by a criminal people -- the Serbs." Virtually any measures are therefore justifiable in NATO's "humanitarian" war.

On the same day as the tribunal's announcement, the *Wall Street Journal* reported on a closed-door briefing given by NATO Commander-in-Chief Wesley Clark to the alliance's 19 ambassadors. The

if no peace agreement emerges in the next three weeks. Quoting unidentified NATO sources, the *Times* said Clinton was considering sending 90,000 US combat troops.

The indictment of Milosevic is calculated to sabotage attempts to broker a diplomatic settlement. From the beginning of the conflict, the US and Britain have demanded nothing short of total surrender and sought to block any moves toward a peace deal.

The indictment

Without any substantiation, the ICTY attributes the entire responsibility for the exodus of 740,000 Kosovo Albanians to the Milosevic regime. There is not even a suggestion that NATO might share responsibility for the refugee crisis—this despite the well-known fact that the mass flight of ethnic Albanians only began after NATO launched its air war on March 24.

Nor is there any more than a passing reference to the activities of the NATO-backed Kosovo Liberation Army, which carried out attacks on Serb targets—civilian as well as military—in advance of the NATO war, and has continued to wage war within Kosovo since March 24. Thus the supposedly neutral war crimes tribunal ignores the existence of a civil war in Kosovo and accepts entirely and uncritically the premises put forward by the NATO powers to justify their attack.

Moreover, the tribunal is only able to come up with the names of “over 340 persons” whom it claims were killed by Serb forces in Kosovo between January 1, 1999 and the present. The death of hundreds of civilians is a tragedy, and criminal acts may well be involved. But these deaths take place within the context of a civil war, exacerbated by foreign military intervention.

One further point: NATO bombs in just two months have caused many times the number of civilian deaths attributed to the Serbs.

Washington's double standard

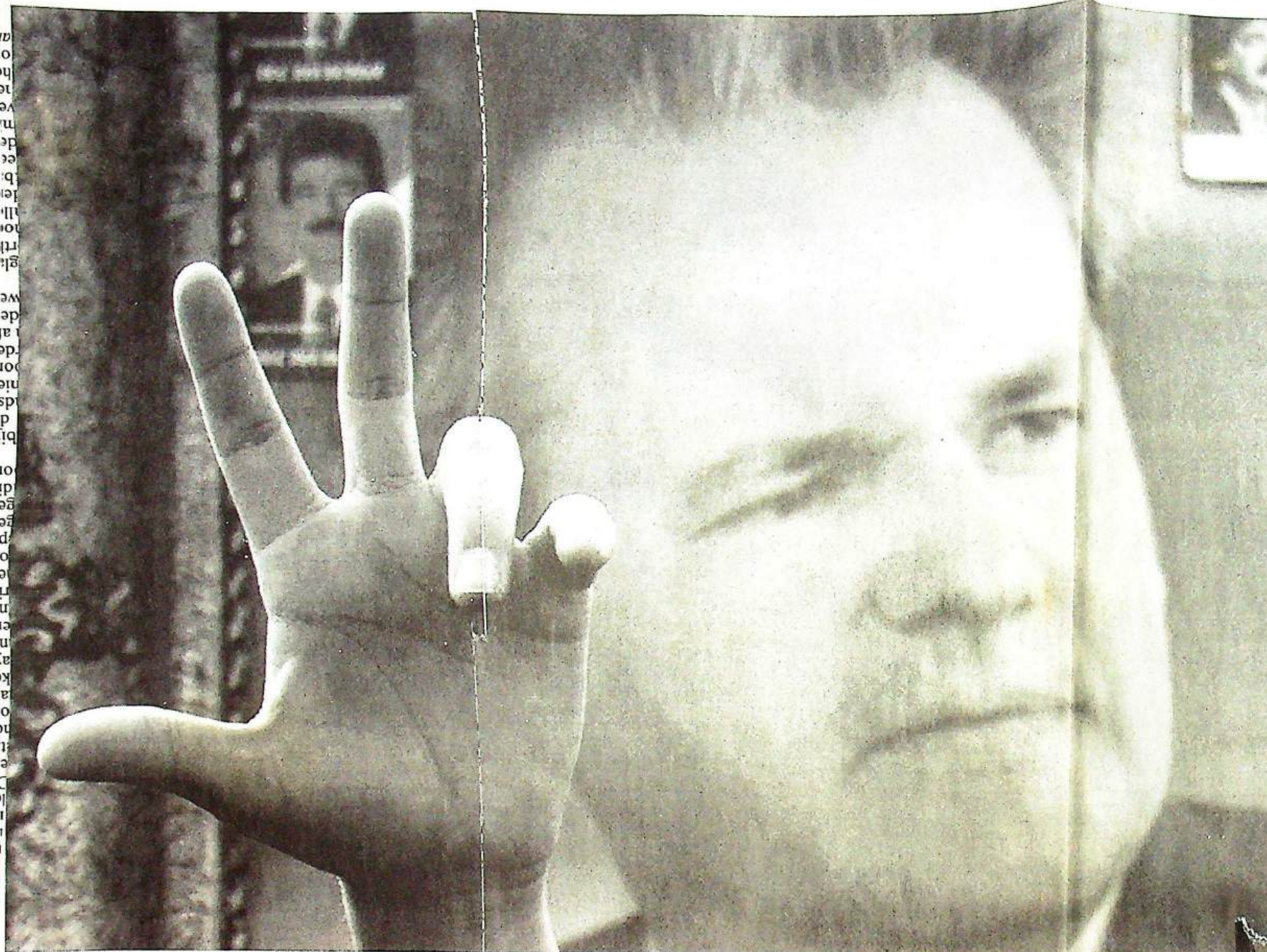
The hypocrisy that underlies the indictment is summed up by the fact that the United States has explicitly and repeatedly rejected the jurisdiction of international courts and tribunals. The most notorious case is the American mining of Managua harbor in 1984. When the international court in the Hague ruled in favor of Nicaragua and demanded the removal of the mines, the US refused and declared it was not bound by the court's decisions.

Just ten months ago the US scuttled a United Nations conference in Rome called to sanction the establishment of a permanent international court on genocide, aggression and other war crimes. The US refused to support the proposal unless the court explicitly exempted American military forces from its jurisdiction. The US was the only major power to vote against the conference resolution.

There are, moreover, many governments that could be cited for precisely the type of crimes against ethnic minorities for which Yugoslavia has been indicted, including Sri Lanka for its war against the Tamils, and Turkey for its bloody suppression of the Kurds. By any objective standard they are no less guilty of “ethnic cleansing” than Yugoslavia. What distinguishes them from Yugoslavia is the fact that they have the support of the US and the other major NATO powers.

What are war crimes?

In indicting Milosevic and the Serbs, the Hague tribunal makes no attempt to explain the criteria it employs for defining war crimes. Apparently they do not include the systematic destruction of the economic and social infrastructure of a small and virtually defenseless country.

Een hand maakt het traditionele Servische overwinningsteken met de drie gespreide vingers tegen de achtergrond van een portret van Slobodan Milošević. (Foto Reuters)

Slobodan Milošević verantwoordelijk voor acht jaar oorlog

Een dader voor en achter de schermen

Voor Westen inzet nu verhoogd

Slobodan Milošević is alleen aangeklaagd wegens misdaden in Kosovo. Maar aan die oorlog gingen er nog twee vooraf. Een beknopt 'daderprofiel'.

Door onze redacteur
PETER MICHIELSEN
ROTTERDAM, 28 MEI. Slobodan Milošević wordt algemeen gezien als hoofdverantwoordelijke voor de desintegratie van het

iets van de n: de eersten opereerden formeel gezien op eigen initiatief, het laatste viel als federale instantie juridisch onder de zeggenschap van het Joegoslavische staatspresidium waarvan Milošević geen lid was. Maar uit vele bronnen, zoals de memoires van Borisav Jović, indertijd namens Servië lid van dat staatspresidium en Milošević' stroman, is later duidelijk geworden dat het Milošević was die niet alleen de acties van het leger, maar ook die van de milities van de Kroatische Serviërs vanaf het begin tot het eind toe

Het Westen is steeds ambivalent geweest tegenover Milošević. De aanklacht zal die houding veranderen. Een inventarisatie van de Westerse houding.

Door onze redacteur
ROBERT VAN DE ROER
ROTTERDAM, 28 MEI. Zelfs de vorige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Warren Christopher, raakte in het najaar

zoals hij ze noemde - monddood en zorgde er daarna voor dat de explosieve situatie in Bosnië niet opnieuw escaleerde. De transformatie van potentiële oorlogsmisdadiger tot staatsman was de „politieke heruitvinding” van Milošević, oordeelde *The New York Times* eind 1995. Een heruitvinding die mogelijk was in een internationaal juridisch en moreel vacuüm omdat een aanklacht van het Haagse oorlogstribunaal tegen hem uitbleef.

Het Westen had Milošević vroeg of laat

Tsjernomyrdin toch naar Belgrado Rusland negatief over aanklacht

MOSKOU, BELGRADO, 28 MEI. Internationaal is verdeeld gereageerd op de dagvaarding tegen de Joegoslavische president Milošević. Rusland reageerde negatief, Joegoslavië noemde de dagvaardingen „monsterlijk”. In het Westen werd echter in de meeste gevallen positief gereageerd.

Rusland omschrijft de dagvaarding als „een politieke beslissing” die „de autoriteit van het tribunaal ernstig ondermijnt” en die het vredesproces bemoeilijkt. Dat vredesproces wordt evenwel, met Russische medewerking, gewoon voortgezet met de missie van gezant Tsjernomyrdin, vandaag, naar Belgrado. Tsjernomyrdin zei vandaag dat Milošević een legitiem gekozen staatshoofd is en dat hij verder met hem onderhandelt.

In een verklaring van het Russische ministerie van Buitenlandse Zaken werd gisteren gezegd: „We beschouwen het niet als toevallig dat deze stap [van het tribunaal] is genomen op het moment waarop de besprekingen voor de oplossing van het probleem-Kosovo hun belangrijkste fase ingaan.”

Ook in China werd gewezen op de negatieve gevolgen voor het vredesproces. Eduard Kukan, een van de twee VN-gezanten in de Kosovo-crisis en minister van Buitenlandse Zaken van Slowakije, zei te verwachten dat de Joegoslavische leiding na de aanklacht haar standpunten in de crisis zal verharderen.

De Amerikaanse president Bill

Clinton feliciteerde het tribunaal met de dagvaarding, die hij beschouwt als een troost voor de Kosovaaarse vluchtelingen en een legitiematie van de luchtacties tegen Joegoslavië. Clinton zei gebeld te hebben met de Franse president Chirac en de Britse premier Tony Blair. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Madeleine Albright zei dat de aanklachten betekenen dat de verwijten aan Milošević „geen verzinsel van de NAVO” zijn.

De Britse minister van Buitenlandse Zaken Robin Cook liet weten geen verdrag te zullen sluiten die mogelijk maakt dat de verdachten immuniteit krijgen, maar beklemtoonde tevens dat het voor de NAVO mogelijk moest zijn om met Belgrado te onderhandelen. De Franse president Chirac onderstreepte net als Clinton dat de aanklachten een rechtvaardiging betekenen van de luchtacties van de NAVO, die „een eind moeten maken aan de schandalige politiek van etnische zuivering”. De Franse minister van Binnenlandse Zaken Chevènement reageerde negatief. Hij zei dat het tribunaal „in plaats van een politieke een pseu-

do-morele visie” heeft. Zijn collega van Buitenlandse Zaken Védrine zei dat de taak om een oplossing te vinden voor de crisis onverminderd voortgaat.

Van de NAVO-landen reageerde alleen Griekenland negatief. Een Griekse woordvoerder noemde de aanklachten „politiek verkeerd”.

De Joegoslavische regering reageert fureus en noemt aanklager Louise Arbour een oorlogsmisdadiger en de aanklacht tegen Milošević en de zijnen „monsterlijk”. „Het tribunaal is een privérechtbank, opgezet door [de Amerikaanse minister] Madeleine Albright, [NAVO-opperbevelhebber] Wesley Clark en [Albrights woordvoerder] James Rubin”, aldus de woordvoerder van de regerende socialistische partij in Belgrado. Ook Servische critici van Milošević spreken hun verontrusting uit omdat ze vrezen dat Milošević nu als een kat in het nauw geen enkel belang meer heeft bij een compromis.

Ibrahim Rugova, de leider van de Kosovaren, sprak van „een goede beslissing” van het tribunaal. (Reuters, AFP, AP)

Aanklacht bemoeilijkt oplossing Kosovo-crisis

De aanklacht

Wat bezielt Louise Arbour van het Joegoslavië-Tribunaal? Haar aanklacht tegen de complete top van Joegoslavië en Servië is als een bom ingeslagen. De actie maakt het vinden van een oplossing voor Kosovo in ieder geval niet eenvoudiger.

Van onze verslaggeefster **Corine de Vries**

DEN HAAG

Milosevic - die drie Balkan-oorlogen op zijn naam heeft staan - heeft tot nu toe bij ieder gesprek over een vredesovereenkomst benadrukt dat hij immuniteit van rechtsvervolgning wil. Maar nu de president officieel is gebrandmerkt als oorlogsmisdadiger, is zo'n concessie van de internationale gemeenschap uitgesloten.

Het is buitengewoon onwaarschijnlijk dat de Joegoslavische president zich zonder slag gewonnen zal geven. Dat zit niet in de aard van Milosevic, die gedreven wordt door zijn liefde voor macht. Het gevaar is groot dat hij als hij geen uitweg ziet, wild om zich heen gaat slaan en tot het bittere einde zal blijven vechten. En dat kan nooit positief uitpakken voor de verdreven Kosovaren, om wie het allemaal begonnen was.

Vaststaat dat de aanklacht van het tribunaal overal ter wereld hevige reacties heeft veroorzaakt. Voor het eerst in de geschiedenis is een zittend staatshoofd aangeklaagd wegens misdaden tegen de menselijkheid. China en Rusland zijn woedend. Mensenrechtenorganisaties reageerden verheugd, zij hadden al jaren op deze stap aangedrongen.

Ook de meeste NAVO-landen steunen de aanklacht. Sommigen voorzichtig, omdat zij nog steeds hopen dat de diplomatie een oplossing kan brengen. Anderen, de hardliners, hopen dat een offensief met grondtroepen nu een serieuze optie voor de NAVO zal worden.

De meest onverwachte kritiek kwam van Milosevic' grootste opponenten. 'Milosevic is nu in een hoek gedrukt. Hij heeft nu geen enkele reden meer om te zoeken naar een compromis', zei Vojin Dimitrijevic, directeur van het Centrum voor mensenrechten in Belgrado.

Oppositiewoordvoerder Slobodan Vuksanovic van de Democra-

De balans van het Joegoslavië-Tribunaal

• Het Internationaal Tribunaal voor het voormalige Joegoslavië, dat in Den Haag is gevestigd, werd opgericht door de Veiligheidsraad, in Resolutie 827 van 25 mei 1993. Het is meteen de eerste internationale rechtbank voor de bestrafing van oorlogsmisdaden sinds die van Tokio en Nürnberg, na de Tweede Wereldoorlog.

• Resolutie 827 stipuleert dat alle lidstaten van de VN verplicht zijn om ten volle met het tribunaal mee te werken.

• Het tribunaal heeft rechtsmacht over individuen die verantwoordelijk worden geacht voor volkerenmoord, oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid begaan op het territorium van het voormalige Joegoslavië na 1 januari 1991.

• De elf rechters en de hoofdaanklager werden beëdigd in november 1994.

• Op dit moment werken er 767 mensen uit 57 landen.

• Het tribunaal kan een verdachte niet bij verstek veroordelen en het kan geen doodstraffen opleggen. De maximumstraf is levenslange opsluiting.

• Verdachten worden opgesloten in een speciaal daarvoor in de gevangenis van Scheveningen opgetrokken detentie-eenheid met 24 cellen. Die staat onder toezicht van de VN.

• Tot op heden stelde het tribunaal 84 verdachten in staat van beschuldiging, onder wie de Bosnisch-Servische leiders Radovan Karadzic en generaal Ratko Mladic.

• De president van Joegoslavië, Slobodan Milosevic, komt sinds gisteren op de lijst van verdachten voor.

tische Partij, noemde de aanklacht 'een ramp voor democraten en voor de hele natie. Gisteren was er nog hoop op een vredesovereenkomst, vandaag niet meer. Waarom zou Milosevic nog concessies doen?'

De NAVO-lidstaten zetten vooralsnog de bombardementen onverminderd voort. De hoop is dat Milosevic uiteindelijk gedwongen zal zijn in te stemmen met de eisen van de NAVO. 'Belgrado heeft er groot belang bij dat

SINDS 24 mei GEZOCHT wegens misdaden tegen de menselijkheid

<p>Slobodan MILOSEVIC President Joegoslavië</p> <p>Al ruim tien jaar de onbetwiste leider van Servië. Slobodan Milosevic (57), 'De Slager van de Balkan', voerde oorlog tegen de voormalige deelrepublieken, resulterend in een economische ramp en een militaire en diplomatieke nederlaag. Van zijn Groot-Servië is niets terechtgekomen. Hief de autonomie van de provincies Kosovo en Vojvodina op.</p>	<p>Nikola SAINOVIC Plaatsverv. premier Joegoslavië</p> <p>Sainovic is belast met het binnenlands beleid en veiligheidskwesaties. Direct verantwoordelijk voor het onderdrukken van het separatisme in Kosovo. Sainovic (50) werkt al jaren nauw samen met de president. Hij heeft alle onderdelen van de Servische geheime dienst onder zich en speelt een hoofdrol in Milosevic' socialistische partij.</p>	<p>Milan MILUTINOVIC President Servië</p> <p>Milutinovic (56) fungeert vooral als 'his master's voice'. Zowel bij de onderhandelingen in Dayton (1995) als in het Franse Rambouillet kwam hij alleen om het standpunt van Milosevic te verkondigen. Van een eigen inbreng was geen sprake. Komt voort uit de communistische nomenclatuur.</p>	<p>Vlajko STOJILJKOVIC Minister van Binnenlandse Zaken Servië</p> <p>Stojiljkovic (57) is al elf jaar een van Milosevic' trouwste volgelingen. Hij bekleedde functies bij de politie en leidde verscheidene staatsbedrijven. Voorjaar 1997 trad hij toe tot de regering. Heeft beloofd af te rekenen met het Albanese terrorisme. Hoofd van de Servische politie die nog meer wordt gevreesd dan het leger.</p>	<p>Dragoljub OJLANIC Chef generale staf Joegoslavië</p> <p>Ojlanic (57) ziet angst als de grootste zwakte van de mens. Kent geen scrupules. Geweld moet met geweld worden beantwoord. 'We verdedigen Kosovo tegen elke prijs, hoeveel slachtoffers dat ook moge kosten. Als we Kosovo verliezen, verliezen we Servië, Joegoslavië en uiteindelijk onze vrijheid.' Intieme vriend van Mladic en Karadzic.</p>
<p>Al langer gezocht:</p> <p>Radovan KARADZIC Voormalig leider van de Bosnische Serviërs</p> <p>Ratko MLADIC Generaal Bosnische Serviërs</p> <p>Zeljko MEAKIC Commandant kamp Omarska</p>	<p>Ook al langer gezocht wegens oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid:</p> <p>Dusko SIKIRICA (Commandant kamp Keraterm)</p> <p>Dragan NIKOLIC (Commandant kamp Susica)</p> <p>Zeljko 'Arkan' RAZNJIATOVIC (Leider van de Servische 'Tijger'-militie)</p>			

<p>OPSPORING</p> <p>De opsporing geschiedt door de normale justitiële instanties. In Bosnië heeft tot dusver alleen SFOR verdachten opgepakt. Alle opgepakte worden overgebracht naar Den Haag.</p>	<p>VOORNAAMSTE VEROORDEELDEN</p> <p>Nov. '96 Drazen ERDEMOVIC: 5 jaar gevangenisstraf voor misdaden tegen de menselijkheid en schending van het oorlogsrecht.</p> <p>Juli '97 Dusan TADIC: 20 jaar gevangenisstraf voor moord, verkrachting, foltering, misdaden tegen de menselijkheid en schending van het oorlogsrecht.</p> <p>Anto FURUNDZIJIA: 10 jaar gevangenisstraf.</p> <p>Zlatko ALEKSOVSKI 2,5 jaar gevangenisstraf, vrijgelaten wegens uitzitten straf in voorarrest.</p>	<p>VOORNAAMSTE ZAKEN OP DE AGENDA</p> <p>Nov. '98 Goran JELISIC. Aanklacht: volkerenmoord, oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid.</p> <p>Radislav KRSTIC. Aanklacht: volkerenmoord en misdaden tegen de menselijkheid.</p> <p>Dario KORDIC. Aanklacht: oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid.</p> <p>Tihomir BLASKIC. Aanklacht: oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid.</p>
--	--	---

280599 © de Volkskrant - Willem Morsch en Erik d'Ally. Bron: Joegoslavië Tribunaal, Foto's o.a. Reuters

Hier volgt een samenvatting van de aanklacht tegen de Joegoslavische president Slobodan Milosevic en vier andere Servische leiders:

De openbaar aanklager van het Internationaal Tribunaal voor het voormalige Joegoslavië stelt Slobodan Milosevic, Milan Milutinovic, Nikola Sainovic, Dragoljub Ojlanic en Vlajko Stojiljkovic in staat van beschuldiging wegens de volgende misdaden tegen de menselijkheid en schending van het geschreven of ongeschreven oorlogsrecht:

• Vanaf januari 1999 tot en met de datum van deze aanklacht hebben de beschuldigen een campagne van terreur en geweld tegen de Kosovo-Albanese burgers in Kosovo in de Federale Republiek Joegoslavië gepland, geïnstigeerd, bevolen of gepleegd.

• Troepen van het Federale Joegoslavische leger (FRY) en Servië hebben systematisch met geweld honderdduizenden Kosovo-Albanese uit hun huizen verdreven en op de vlucht gejaagd. Om dat mogelijk te maken hebben troepen van het FRY en Servië doelbewust een sfeer van angst en onderdrukking geschapen door middel van geweld en dreigen met geweld.

• Overall in Kosovo hebben eenheden van het FRY en Servië het particuliere en commerciële bezit geplunderd en geroofd van Kosovo-Albanese die uit hun huizen zijn verdreven. De autoriteiten aan de grenzen van Joegoslavië hebben de auto's en andere persoonlijke bezittingen gestolen van Kosovo-Albanese die zijn gedeporteerd uit de provincie.

• In geheel Kosovo hebben de troepen van het FRY en Servië de identiteitspapieren en autopapieren van Kosovo-Albanese burgers afgenomen en vernietigd.

• Troepen van het FRY en Servië hebben systematisch bezittingen verwoest. Dat is gebeurd door grote schaal steden en dorpen bestoken en huizen, boerderijen en winkels in brand te steken. Het resultaat hiervan is dat steden dorpen en hele gebieden onbewoonbaar zijn geworden voor Kosovo-Albanese.

• Vanaf 1 januari 1999 of daaromtrent tot en met de datum van deze aanklacht hebben de troepen van het Joegoslavische leger en Servië, op bevel van de aangeklaagden, door hen aangemoedigd of gesteund, acties ondernomen die hebben geleid tot de gedwongen deportatie van ongeveer 740 duizend Kosovo-Albanese burgers.

• Troepen van het FRY en Servië hebben honderden Kosovo-Albanese burgers vermoord op bevel van de beschuldigen, aangemoedigd door de beschuldigen of geholpen door de beschuldigen. Die moorden gebeurden op grote schaal en systematisch, overal in de provincie Kosovo, en hebben geleid tot de dood van talloze mannen, vrouwen en kinderen.

• Troepen van het FRY en Servië hebben op politieke, raciale of religieuze gronden de Kosovo-Albanese bevolking vervolgd, aangemoedigd of gesteund door de beschuldigen.

• Met deze daden hebben de beschuldigen de planning, voorbereiding of uitvoering geïnstigeerd, bevolen, gepleegd of anderszins meegewerkt aan:
AANKLACHT 1: Deportatie, een misdadaad tegen de menselijkheid.
AANKLACHT 2: Moord, een misdadaad tegen de menselijkheid.
AANKLACHT 3: Moord, schending van het geschreven en ongeschreven oorlogsrecht.
AANKLACHT 4: Vervolgingen, een misdadaad tegen de menselijkheid.

Bloedbad bij spoorbrug in Bela Crkva

Een van de massamoorden waarvoor Milosevic c.s. door het Tribunaal wordt aangeklaagd, vond volgens de aanklacht afgelopen maart in Kosovo plaats:

'Op of rond 25 maart 1999 vielen militairen van het federale Joegoslavische leger en Servië het dorp Bela Crkva (gemeente Orahovac/Rahovec) aan. Veel inwoners vluchtten naar een rivierbedding buiten het dorp en zochten dekking onder een

nen werden gescheiden van de vrouwen en kleine kinderen. De politie beval de mannen zich uit te kleden en beroofde ze vervolgens systematisch van hun kostbaarheden. De vrouwen en kinderen kregen opdracht te vertrekken. De dorpsarts probeerde een gesprek aan te knopen met de politiecommandant, maar hij werd doodgeschoten, net als zijn neef. De andere mannen moesten terug naar de rivierbedding.

Slobodan Milosevic valt...

28-5-99

X

Vrede door recht of recht door vrede

aanlacht Milosevic
.....
ohan ten Hove

AMSTERDAM - „Contra-productief voor de vrede en een belening voor de pogingen tot een diplomatieke oplossing voor het conflict om Kosovo te komen.“ Een belangrijke ontwikkeling op de weg van de vrede, want zonder recht is geen vrede mogelijk.“ De reacties op de aanklacht van het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag tegen de Joegoslavische president Slobodan Milosevic en de top van de Servische regering, wegens misdaden tegen de menselijkheid, zijn, zoals verwacht, uiteenlopend. De eerste reactie is van de Russische verte-

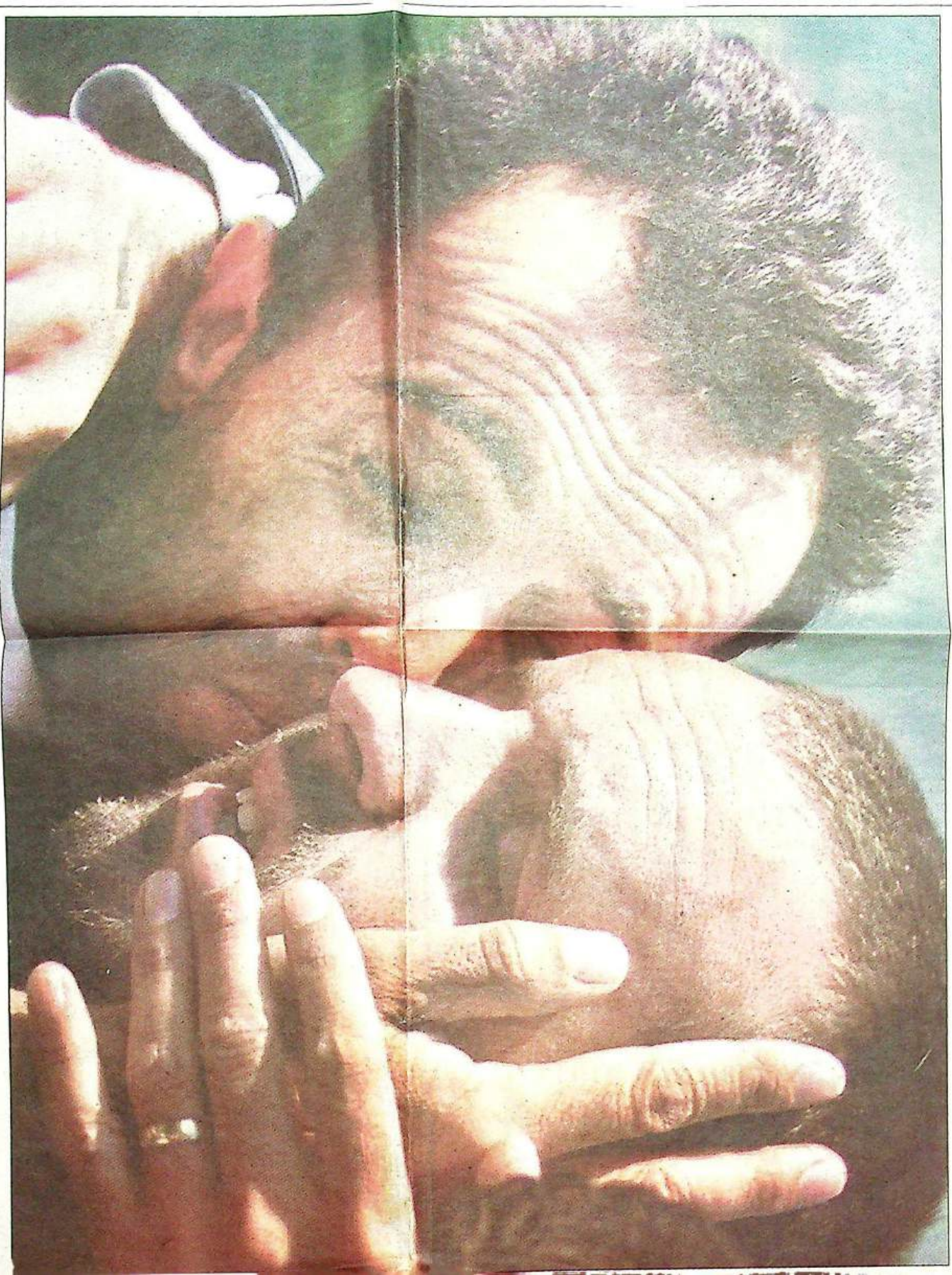
genwoordiger Lavrov bij de VN, en gevoelig kan worden aangenomen dat hij zegt wat zijn bazen in Moskou willen dat hij zegt. De tweede reactie is van Emma Bonino, Europees Commissaris voor humanitaire zaken, maar gevoelig kan niet worden aangenomen dat mevrouw Bonino daarmee de mening van de Europese Commissie vertolkt. Daar zijn ongetwijfeld mensen die haar opmerking willen om draaien: zonder vrede is geen recht mogelijk.

Waar het om draait is de verhouding tussen internationaal recht en internationale vrede en veiligheid. Het mooiste is als die samen kunnen gaan, maar de realiteit staat dat vaak in de weg.

Waarbij juristen veelal vinden dat het recht moet zeggerven en politiek dat best willen beamen, maar eraan toevoegen dat het recht niet ten koste van alles kan zeggerven, bijvoorbeeld van vrede en veiligheid.

discussie niet meer mogelijk.“ De VS zijn voorzichtiger. Het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken vindt dat „de aanklacht van het Joegoslavië-Tribunaal tegen de Joegoslavische president Milosevic geen beletsel hoeft te vormen voor een vredesakkoord over Kosovo. Wel kan de beschuldiging van oorlogsmisdaden een oplossing voor het conflict compliceren.“ Het ministerie is niet vergeten dat de speciale afgezant voor de Balkan, Richard Holbrooke, in 1995 overlegde met de twee Servisch-Bosnische leiders Karadzic en Mladic, die toen door hetzelfde Joegoslavië-Tribunaal al waren aangeklaagd wegens volkerenmoord, misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden in Bosnië. Maar Holbrooke onderhandelt desnoods met de duivel zelf. Volkenrechtdeskundige en emritus hoogleraar aan de Vrije Universiteit in Amsterdam, dr. Paul de Waart wijst op het 'opportunistisch' dat het Tribunaal had kunnen hanteren. „Dat geeft je de mogelijkheid prioriteiten af te wegen en zeker in internationale situaties moet je altijd afwegen of iets de internationale vrede en veiligheid in gevaar kan brengen. Nu loop je het risico dat de diplomatieke onderhandelingen in gevaar komen. Het Joegoslavië-Tribunaal had er ook voor kunnen kiezen de aanklacht geheim te houden.“

VERVOLG OP PAGINA 5

Vrijheidskus

Twee Albanese broers uit Kosovo omhelzen elkaar als ze de grensplaats Morina in Albanië hebben bereikt. Serviers hadden hen in een kamp bij Smkrovina vastgehouden. De afgelopen dagen zijn 1800 Albanese uit het kamp vrijgelaten. Zij zeggen geregeld te zijn mishandeld door hun bewakers. Overigens is volgens de VN de stroom vluchtelingen naar Macedonië plotseling afgenomen. Nadat dagenlang duizenden mensen per dag binnenkwamen, arriveerden sinds woensdag nog slechts enige tientallen Albanese.

FOTO: REUTER

X Helmann

U.S. Urges Milosevic to Surrender

By George Gedda
 Associated Press Writer
 Thursday, May 27, 1999, 2:54 p.m. EDT

Secretary of State Madeleine Albright said today that indicted Yugoslav President Slobodan Milosevic must be taken to the Hague for trial on war-crimes charges. "He has to be turned over," she said, with no possibility of an immunity deal to achieve peace in Kosovo.

President Clinton, vacationing in Florida, said the indictment today of Milosevic will "make clear to the Serbian people precisely who is responsible for this conflict and who is prolonging it."

Albright said the indictment would have no impact on NATO's air campaign, humanitarian efforts or diplomatic moves to solve the Kosovo crisis.

"It is very hard to see how Serbia can go into the future with ... the unprecedented situation of having a leader indicted by a war-crimes tribunal for the first time in history," Albright said.

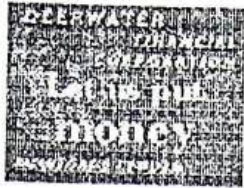
"We have made clear that we will not go for any kind of immunity," she said.

Asked whether she had any ideas about how to apprehend Milosevic, Albright began, "I think that clearly the authorities have a respon --" before interrupting herself to declare: "He has to be turned over and we want to see him in the Hague."

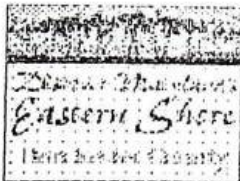
She said NATO is in agreement that he needs to be taken to The Hague, Netherlands, where the case would be tried before the war-crimes tribunal.

Albright appeared with Canadian Foreign Minister Lloyd Axworthy, who also said Milosevic "must be held accountable." He said the indictment announced earlier today should also convince Serbs that Milosevic runs "an outlaw regime."

Earlier, State Department spokesman James P. Rubin, speaking to reporters shortly after the announcement of the indictment in the Netherlands, said the United States has long held Milosevic personally and politically responsible for the conflict.

Printed on Recycled Paper
 - Newsweek.com
 - Britannica Internet Guide

He said the United States has never intended to negotiate NATO's terms with Milosevic and does not intend to change that policy now. Russia has been a major conduit with Milosevic.

He said the United States has been the main provider of evidence to the tribunal but has always viewed that body's activities as independent. The administration, he added, has always "urged them to follow the evidence where it leads."

Canada has appealed for NATO to choose its bombing targets in Yugoslavia more carefully to avoid damage to hospitals and other civilian sites.

"At this time, we have to make doubly certain that the military targets that are chosen are chosen very carefully and that every effort is made to ensure that collateral damage is at the absolute minimum," said James Wright, a senior official in the Canadian Foreign Affairs Department.

Germany shares that sentiment and sent Foreign Minister Joschka Fischer here this week to oppose sending combat troops into the conflict.

Greek Foreign Minister George Papandreou met Albright on Wednesday and called again for a bombing pause to encourage Yugoslav President Slobodan Milosevic to accept NATO's terms for a settlement.

Albright warned Milosevic on Wednesday that any aggression against the government of Montenegro, the smaller of Yugoslavia's two republics, was "unacceptable."

In an interview with Montenegro state television, Albright said the air campaign against Yugoslavia would intensify. As for ground troops, she said: "No option is off the table."

After meeting with her, Papandreou said a temporary bombing suspension could promote diplomacy and eventual approval of a U.N. Security Council resolution on a settlement.

"Greece, being in the region and feeling the direct effects of what's going in the region, has put great emphasis in working on the diplomatic front and being helpful," he said.

Resisting, but also complimenting Greece for endorsing NATO's demands, Albright said the bombing would end only after Milosevic accepted those demands and started carrying them out.

Alluding to the differences within the alliance, Albright said, "There are a variety of ideas" among the diverse 19 NATO member nations.

NATO airstrikes, now in their third month, and said the escalation of attacks while negotiations were under way was unprecedented.

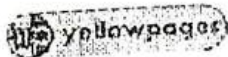
He said in an opinion piece in today's Washington Post that Moscow might bow out of talks if bombing continues, as well as cut off other cooperation with Western governments and delay nuclear arms control reductions.

"It is impossible to talk peace with bombs falling," Chernomyrdin wrote. "This is clear now. So I deem it necessary to say that, unless the raids stop soon, I shall advise Russia's president to suspend Russian participation in the negotiating process, put an end to all military-technological cooperation with the United States and Western Europe, put off the ratification of START II and use Russia's veto as the United Nations debates a resolution on Yugoslavia."

Chernomyrdin, however, was continuing to meet today in Moscow with Deputy Secretary of State Strobe Talbott and Finnish President Martti Ahtisaari, exploring an approach to Milosevic. He has refused to withdraw Serb troops and paramilitary units from Kosovo and to accept NATO and other peacekeepers to protect refugees returning to their homes after a settlement.

© Copyright 1999 The Associated Press

[Back to the top](#)

Pull Down to Choose:

Sample great **JAZZ** online